ADRIAN PĂTRUȚ

FENOMENELE DE LA PĂDUREA HOIA–BACIU

DIVIA

ADRIAN PĂTRUȚ

FENOMENELE DE LA PĂDUREA HOIA-BACIU

ADRIAN PĂTRUȚ

FENOMENELE DE LA PĂDUREA HOIA-BACIU

DIVIA
CLUJ-NAPOCA
1995

In memoriam:
ALEXANDRU SIFT

© 1995 Adrian Pătruţ

ISBN 973–96789–6–3

Consilier editorial: OVIDIU POP

SUMAR

0. CUVÎNT ÎNAINTE 9
A. DEBUTUL PUBLIC 11
1. FARFURIE ZBURĂTOARE ÎN APROPIERE DE CLUJ—18 AUGUST 1968 *(Florin Gheorghiţă)* 11
2. „AM VĂZUT CU OCHII MEI VEHICULE EXTRATERESTRE" *(Liviu Timbus)* 18
3. OBSERVAŢII ŞI IMAGINI FOTOGRAFICE ALE UNOR FENOMENE STRANII DIN ROMÂNIA *(Florin Gheorghiţă)* 21
B. PROTAGONIŞTII 26
4. PĂDUREA HOIA-BACIU *(Adrian Pătruţ)* 26
5. ALEXANDRU SIFT (1936–1993) *(Adrian Pătruţ)* 31
C. CAZURI, CERCETĂRI, EXPERIENŢE 37
6. AMINTIRI... *(Alexandru Sift)* 37
7. „LOCUL INIŢIERII" *(Florin Gheorghiţă)* 40
8. „CAPUL COPIAT" ŞI „OMUL FĂRĂ UMBRĂ" *(Adrian Pătruţ)* 44
9. CERCETĂRI LA PĂDUREA HOIA-BACIU ÎN ANII '70 ŞI '80 *(Csaba Borbáth)* 47
10. ÎNTÎLNIRE DE GRADUL TREI LA PĂDUREA HOIA -BACIU *(Adrian Pătruţ)* 50
11. PĂDUREA HOIA-BACIU: O POARTĂ DE ACCES SPRE UN TĂRÎM TAINIC? *(Gregorian Bivolaru)* 56
12. CERCETĂRI LA PĂDUREA HOIA-BACIU ÎN ANII '90 *(Géza Bukaresti)* 63
13. FOTOGRAFII NORMALE ŞI FOTOGRAFII PARANORMALE DE UN TIP NOU (GÎNDOTOPOGRAFII) OBŢINUTE LA PĂDUREA HOIA-BACIU *(Adrian Pătruţ)* 65
D. PREZENTARE GENERALĂ, IPOTEZE, INTERPRETĂRI 69
14. PĂDUREA HOIA-BACIU : ENIGMELE SALE ŞI LIPSA UNEI EXPLICAŢII COERENTE *(Péter Leb)* 70
15. „STRANIILE INTELIGENŢE INVIZIBILE" *(Florin Gheorghiţă)* 72
16. CUTIA PANDOREI—PATRUZECI DE ANI DE CERCETĂRI ASUPRA UNOR FENOMENE DE MATERIALIZARE *(Adrian Pătruţ)* 87

E. ARHIVA SIFT 100
17. „CENZURA TRANSCENDENTĂ" *(Adrian Pătruţ)* 100
18. „TESTAMENTUL FOTOGRAFIC AL LUI ALEXANDRU SIFT" *(Adrian Pătruţ)* 106
F. CONEXIUNI 110
19. PĂDUREA HOIA-BACIU: O ZONĂ DE EXCEPŢIE ÎN TRIUNGHIUL ISTORIE–PARAPSIHOLOGIE–UFOLOGIE *(Dan Corneliu Brăneanu)* 110
20. „FENOMENELE DE LA PĂDUREA HOIA-BACIU" CA FENOMENE PARANORMALE *(Adrian Pătruţ)* 114
21. OZN-URI „TARI", „MOI" ŞI INVIZIBILE DEASUPRA PĂDURII HOIA-BACIU *(Adrian Pătruţ)* 120
22. „FENOMENELE DE LA PĂDUREA HOIA-BACIU" ŞI „FORMELE-GÎND" *(Adrian Pătruţ)* 125
23. RĂSPÎNDIREA FENOMENELOR DE TIP PĂDUREA HOIA-BACIU *(Adrian Pătruţ)* 127
0.0. ÎN LOC DE ÎNCHEIERE 131

"PANDORA'S BOX": FORTY YEARS OF RESEARCH ON MATERIALIZATION PHENOMENA IN ROMANIA *(Adrian Pătruţ)* 135

DOSAR FOTOGRAFIC 149

Adrian Pătruţ

"THE HOIA-BACIU FOREST PHENOMENA"

CONTENTS

0. FOREWORD 9

A. FIRST PUBLIC APPEARANCES 11

1. FLYING SAUCER NEAR CLUJ: AUGUST 18, 1968 *(Florin Gheorghiţă)* 11

2. "I SAW EXTRATERRESTRIAL VEHICLES WITH MY OWN EYES" *(Liviu Timbus)* 18

3. OBSERVATIONS AND PHOTOGRAPHIC IMAGES OF CERTAIN UNUSUAL PHENOMENA IN ROMANIA *(Florin Gheorghiţă)* 21

B. THE PROTAGONISTS 26

4. THE HOIA-BACIU FOREST *(Adrian Pătruţ)* 26

5. ALEXANDRU SIFT (1936–1993) *(Adrian Pătruţ)* 31

C. CASES, RESEARCH, EXPERIENCES 37

6. MEMORIES... *(Alexandru Sift)* 37

7. "THE PLACE OF INITIATION" *(Florin Gheorghiţă)* 40

8. "THE COPIED HEAD" AND "THE MAN WITHOUT SHADOW" *(Adrian Pătruţ)* 44

9. RESEARCH IN THE HOIA-BACIU FOREST IN THE 70 S AND 80 S *(Csaba Borbáth)* 47

10. CLOSE ENCOUNTER OF THE THIRD KIND IN THE HOIA-BACIU FOREST *(Adrian Pătruţ)* 50

11. THE HOIA-BACIU FOREST: A GATEWAY TOWARDS A HIDDEN REALM? *(Gregorian Bivolaru)* 56

12. RESEARCH IN THE HOIA-BACIU FOREST IN THE 90 S *(Géza Bukaresti)* .. 63

13. NORMAL PHOTOGRAPHS AND PARANORMAL PHOTOGRAPHS OF A NEW TYPE (THOUGHTOTOPOGRAPHS) TAKEN IN THE HOIA-BACIU FOREST *(Adrian Pătruţ)* 65

D. GENERAL PRESENTATION, HYPOTHESES, INTERPRETATIONS 69

14. THE HOIA-BACIU FOREST: ITS ENIGMAS AND THE LACK OF A COHERENT EXPLANATION *(Péter Leb)* 70

15. "STRANGE INVISIBLE INTELLIGENCES" *(Florin Gheorghiță)* 72

16. "PANDORA'S BOX": FORTY YEARS OF RESEARCH ON MATERIALIZATION PHENOMENA *(Adrian Pătruț)* 87

E. THE SIFT FILES 100

17. "THE TRANSCENDENTAL CENSORSHIP" *(Adrian Pătruț)* 100

18. "THE PHOTOGRAPHIC TESTAMENT OF ALEXANDRU SIFT" *(Adrian Pătruț)* 106

F. CONECTIONS 110

19. THE HOIA-BACIU FOREST: AN EXCEPTIONAL AREA IN THE TRIANGLE HISTORY–PARAPSYCHOLOGY–UFOLOGY *(Dan Corneliu Brăneanu)* 110

20. "THE HOIA-BACIU FOREST PHENOMENA" AS PARANORMAL PHENOMENA *(Adrian Pătruț)* 114

21. "HARD", "SOFT" AND INVISIBLE UFOS OVER THE HOIA-BACIU FOREST *(Adrian Pătruț)* 120

22. "THE HOIA-BACIU FOREST PHENOMENA" AND "THOUGHT-FORMS" *(Adrian Pătruț)* 125

23. THE FREQUENCY OF THE HOIA-BACIU FOREST TYPE PHENOMENA *(Adrian Pătruț)* 127

0.0. INSTEAD OF AN AFTER WORD... 131

"PANDORA'S BOX": FORTY YEARS OF RESEARCH ON MATERIALIZATION PHENOMENA IN ROMANIA (in English) *(Adrian Pătruț)* 135

PHOTOGRAPHIC ANNEXE 149

0. CUVÎNT ÎNAINTE

Interesul şi fascinaţia pe care Pădurea Hoia-Baciu (mediatizată mai ales sub denumirea Pădurea Baciu sau Pădurea Baciului), din imediata apropiere a Clujului, le exercită asupra unui număr surprinzător de persoane, de vîrste şi profesii foarte diferite, este deconcertantă. Nimeni sau aproape nimeni nu ştie ce se petrece cu adevărat acolo, dar toţi sau aproape toţi au auzit vorbindu-se despre fenomene extraordinare. Povestirile despre „Fenomenele de la Pădurea Hoia-Baciu", transmise oral şi alterate semnificativ pe un drum adesea prea lung, au dobîndit accente suprarealiste şi chiar fantastice. Ele se constituie într-o formă modernă de folclor. Pădurea Hoia-Baciu este deja o legendă vie şi tinde să devină un Triunghi Românesc al Bermudelor.

Pădurea Hoia-Baciu a devenit cunoscută public în anul 1968, datorită observaţiei făcute de Emil Barnea şi trei însoţitori (18.08.1968), martorii evoluţiei aeriene, aparent fără elemente spectaculare deosebite, a unui mare OZN discoidal. Dar, imaginile fotografice absolut remarcabile, analizate şi interpretate incitant de inginerul Florin Gheorghiţă, au transformat repede cazul într-un clasic al epopeei ufologice mondiale.

În anul 1974, revista *Flacăra* a publicat un interviu incendiar cu biologul Alexandru Sift despre cercetările sale asupra unor fenomene recurente neobişnuite de la Pădurea Hoia-Baciu, în care reporterul Liviu Timbus a interpretat şi completat pe alocuri cu generozitate cuvintele celui intervievat.

Ulterior, o serie de articole publicate în ziare şi reviste din ţară şi străinătate, capitole şi paragrafe de cărţi, respectiv conferinţe şi comunicări susţinute cu ocazia unor simpozioane sau sesiuni, au abordat tangenţial sau frontal „Fenomenele de la Pădurea Hoia-Baciu".

Materiale in extenso, însumînd sute de pagini, referitoare la fenomene şi la interpretarea lor, redactate încă de la sfîrşitul anilor '70, au circulat în cercuri avizate foarte restrînse din ţară şi străinătate. Din diferite motive obiective şi subiective, aceste materiale nu au fost publicate pînă în prezent.

Decesul prematur al biologului Alexandru Sift, care şi-a dedicat cea mai mare parte a vieţii cercetării evenimentelor şi manifestărilor insolite de la Pădurea Hoia-Baciu, precum şi pierderea ireparabilă produsă de distrugerea valoroasei sale arhive documentare, în condiţii ce depăşesc limitele raţiunii, au constituit argumente decisive în favoarea redactării şi publicării acestui prim volum monografic dedicat „Fenomenelor de la Pădurea Hoia-Baciu".

Iniţial, am intenţionat să scriu singur o monografie cuprinzătoare despre aceste fenomene extraordinare, deoarece cunosc cercetările şi rezultatele lui Alexandru Sift, pe cele obţinute de alte persoane şi grupuri de persoane care au investigat zona de-a lungul anilor şi, împreună cu mai multe echipe de cercetare, studiez direct manifestările respective de douăzeci de ani. Dar, analizînd importanţa şi impactul unei astfel de lucrări, am ajuns la concluzia că este mai potrivit ca cei care au efectuat cercetări mai mult sau mai puţin sistematice în zona Pădurea Hoia-Baciu şi/sau au scris despre fenomenele neobişnuite de acolo să îşi prezinte ei înşişi rezultatele obţinute şi ipotezele formulate. Fiindcă, atunci cînd sînt aduse la cunoştinţă cercetări şi rezultate surprinzătoare, care

contravin flagrant unor cunoştinţe, paradigme şi concepţii ce par bine stabilite, aşa cum este cazul „Fenomenelor de la Pădurea Hoia-Baciu", prezentarea devine cu atît mai convingătoare cu cît este făcută de mai multe persoane demne de încredere, ce au efectuat independent cercetări ale căror rezultate sînt convergente. Astfel, s-a conturat forma finală a prezentului volum monografic pe care îl semnez în calitate de autor–coordonator.

Volumul este structurat în 6 capitole, cu 23 paragrafe şi un dosar cu 149 imagini fotografice. Sînt prezentate principalele investigaţii şi cercetări, rezultatele obţinute, ilustrate convingător cu fotografii de excepţie, precum şi interpretările şi ipotezele formulate, conexiunile cu alte cercetări şi cu alte domenii de cercetare.

Importanţa „Fenomenelor de la Pădurea Hoia-Baciu" este excepţională şi justifică pe deplin publicarea unui volum monografic. Ele se numără cu siguranţă printre cele mai importante evenimente şi manifestări cercetate vreodată, care aduc argumente importante în favoarea faptului că realitatea obiectivă în totalitate este mult mai bogată şi mai complexă decît arată modelul materialist mecanicist fizicalist, propus şi susţinut de ştiinţa contemporană.

Nu pot încheia aceste rînduri introductive fără a aduce mulţumiri celor care au contribuit direct la realizarea prezentului volum şi pe care îi prezint în ordine alfabetică:

Gregorian Bivolaru (n. 12.03.1952, Tărtăşeşti, Ilfov), profesor yoga. Autor de cărţi şi lucrări de yoga şi probleme spirituale conexe. Traduceri de cărţi de yoga de referinţă. Locuieşte la Bucureşti.

Csaba Borbath (n. 20.10.1953, Sîntu Gheorghe), inginer constructor. Colaborator la reviste ufologice din ţară şi străinătate. Autor de articole de ufologie şi fenomene exotice. Locuieşte la Tîrgu-Mureş.

Geza Bukaresti (n. 18.09.1962, Tîrgu-Mureş), investigator de teren. Colaborator al revistelor *RUFOR* şi *PSI Magazin*. Locuieşte la Tîrgu-Mureş.

Dan Corneliu Brăneanu (n. 04.02.1930, Bucureşti), inginer constructor. Redactor-şef al revistei *Magazin Parapsihologic*. Redactor la revista *Cunoaşte-te!*. Autor de articole de probleme spirituale şi parapsihologie. Locuieşte la Bucureşti.

Florin Gheorghiţă (n. 24.08.1928, Piatra-Neamţ), inginer proiectant. Colaborator la reviste ufologice din ţară şi stăinătate. Participări la congrese internaţional de ufologie. Autor de cărţi şi articole de ufologie şi fenomene exotice. Locuieşte la Iaşi.

Peter Leb (n. 07.05.1957, Gălăuţaşi, Harghita). Ziarist şi publicist. Redactor-şef al revistei ufologice *RUFOR*. Autor de articole de ufologie şi fenomene exotice. Locuieşte la Tîrgu-Mureş.

Adrian Pătrut (n. 07.01.1952, Cluj-Napoca), doctor în chimie. Preşedinte al Societăţii Române de Parapsihologie. Redactor-şef al revistei *Paranormal*. Membru asociat al Asociaţiei de Parapsihologie (Parapsychological Association). Participări la congrese internaţionale de parapsihologie. Autor de cărţi şi articole de parapsihologie şi fenomene exotice. Locuieşte la Cluj-Napoca.

Alexandru Sift (n. 30.07.1936, Cluj-Napoca: d. 02.10.1993, Cluj-Napoca), biolog. Pionier al cercetării „Fenomenelor de la Pădurea Hoia-Baciu". A locuit la Cluj-Napoca.

Liviu Timbus (n. 22.03.1931, la Cluj-Napoca), filosof, scriitor şi ziarist. Redactor-şef al revistei *Flacăra Bis Magazin*. Autor de romane, piese de teatru, scenarii de film, reportaje şi articole pe teme diverse. Locuieşte la Bucureşti.

Volumul este realizat cu participarea şi sprijinul Societăţii Române de Parapsihologie.

Adrian Pătruţ

A. DEBUTUL PUBLIC

Capitolul A prezintă primele mediatizări ale „Fenomenelor de la Pădurea Hoia-Baciu". Sînt menţionate în acest sens trei momente semnificative.

La 18 august 1968, Emil Barnea, aflat într-o poiană din pădure, împreună cu trei însoţitori, a observat şi fotografiat evoluţia unui mare OZN discoidal. Investigaţiile şi ancheta inginerului Florin Gheorghiţă asupra acestui caz au făcut ca Pădurea Hoia-Baciu (menţionată sub denumirea Pădurea Baciu) şi municipiul Cluj-Napoca (pe atunci, oraşul Cluj) să ajungă, pentru un timp, în centrul atenţiei internaţionale.

În mai 1974, revista *Flacăra* a publicat un articol controversat, semnat de publicistul Liviu Timbus. Dincolo de erorile din rîndurile sale, acest articol rămîne prima referire scrisă la biologul Alexandru Sift şi la cercetărilor sale asupra unor manifestări insolite, aşa-numitele „Fenomene de la Pădurea Hoia-Baciu".

În anul 1976, revista britanică *Flying Saucer Review* a publicat şi comentat un articol mai amplu al inginerului Florin Gheorghiţă despre manifestări recurente neobişnuite, observate în apropire de Cluj. Aceasta este prima prezentare a cercetărilor lui Alexandru Sift şi a „Fenomenelor de la Pădurea Hoia-Baciu" într-o revistă cunoscută, de circulaţie internaţională.

Articolele respective sînt prezentate în original sau într-o variantă adaptată.

1. FARFURIE ZBURĂTOARE ÎN APROPIERE DE CLUJ – 18 AUGUST 1968

Florin Gheorghiţă

În august 1968, în imediata apropiere a oraşului Cluj din nord-vestul României, a avut loc una dintre cele mai importante observaţii ale unui obiect aerian neidentificat. Seria de imagini fotografice realizată cu această ocazie se numără printre cele mai bune şi interesante obţinute vreodată în lume. Analiza imaginilor ridică unele probleme ştiinţifice remarcabile. Dar, iată faptele şi rezultatele cercetătorilor.

Observaţia

În dimineaţa zilei de duminică 18 august 1968, Emil Barnea s-a decis, împreună cu prietena sa Zamfira Matea şi cu o pereche de amici, să petreacă o zi plăcută în aer liber, undeva în Pădurea Baciu, situată nu departe de marginea nord-vestică a oraşului Cluj.

Pe o vreme superbă, foarte călduroasă şi cu cer senin, cei patru excursionişti s-au oprit, în jurul amiezii, într-o poiană frumoasă, cu flori smălţuite, mai ascunsă de potecile frecventate de turişti. La un moment dat, ei au decis că este cazul să pregătească masa de prînz în natură. Emil Barnea a plecat să adune vreascuri în pădure, pentru a face focul. Dar, abia a intrat zece paşi în interiorul pădurii şi a auzit-o pe prietena sa chemîndu-l înapoi ca să vadă ceva interesant.

Revenit în poiană, Emil Barnea a observat pe cer un obiect rotund metalic, de mari dimensiuni, care părea argintiu în lumina soarelui. Acesta zbura deasupra pădurii, fără urmă de zgomot. E. Barnea l-a privit nemişcat timp de vreo 10 secunde, după care, dîndu-şi seama că asistă la ceva remarcabil, s-a repezit la aparatul de fotografiat, aflat în rucsacul lăsat pe pătura de pe iarbă. El a reglat în mare grabă timpul de expunere şi diafragma, după care a expus prima imagine. Cum obiectul nu se deplasa repede, E. Barnea a avut timp să îl privească cu ochiul liber şi apoi să îl centreze prin vizor, obţinînd a doua imagine. Între timp, ciudatul obiect aerian îşi schimbase direcţia de zbor, aproape în sens invers, începuse să strălucească şi se răsturnase, manifestînd o indiferenţă totală faţă de poziţia de zbor. Obiectul aerian semăna acum perfect cu o farfurie întoarsă. Brusc însă, el a accelerat spre înălţimi, pe o direcţie oblică. Urmărindu-i evoluţia prin vizor, E. Barnea a mai reuşit să îl fotografieze de trei ori. În ultimele două cadre, obiectul zburător apare doar ca un punct, aflat probabil la mii de metri altitudine, care se pierde în imensitatea cerului.

Întreaga observaţie a durat circa două minute. Emil Barnea şi-a privit ceasul. Era ora 13,23. Nu se simţea nici o adiere de vînt iar liniştea din jur nu era tulburată decît de cîntecul păsărilor din pădure.

Toţi cei patru observatori au urmărit tăcuţi evoluţia aeriană a straniului obiect necunoscut. Dar, după ce acesta s-a îndepărtat, impresia deosebită pe care au încercat-o s-a estompat încetul cu încetul şi plăcerea excursiei în mijlocul naturii i-a cuprins din nou.

Reîntors acasă, Emil Barnea a fost prins de probleme cotidiene, nemaiavînd timp să se gîndească prea mult la cele întîmplate în pădure. El a expus ultimele cadre din filmul din aparat şi abia peste 10 zile a developat filmul, obţinînd şi imaginile pozitive. Văzîndu-le, E. Barnea s-a simţit stînjenit, neştiind prea bine ce să facă cu ele şi temîndu-se de posibilitatea de a fi ridiculizat. Singura persoană care l-ar fi putut ajuta eram eu, însă tocmai lipseam de două luni din Cluj, fiind plecat la Bucureşti în probleme de serviciu. Totuşi, am revenit la Cluj la sfîrşitul lunii august şi am văzut fotografiile la 1 septembrie, dîndu-mi imediat seama că este vorba despre un eveniment extrem de important.

Investigaţia

Emil Barnea, în vîrsta de 45 ani, este cunoscut de colegi ca un om serios şi onest, poate puţin egocentric. Fost ofiţer în tinereţe, el lucrează acum ca tehnician la Institutul de proiectări Cluj. În această calitate, îl cunosc de doi ani, relaţia noastră fiind pur profesională. Ştiu că problema OZN nu l-a preocupat niciodată şi a privit-o chiar cu scepticism. În anul 1968, la Cluj nu exista material documentar pe această temă şi nu se publicase în limba română nici o carte despre OZN-uri. Ştirile sumare din presă despre observaţii de farfurii zburătoare nu l-au interesat prea mult.

Prietena sa, Zamfira Matea, în vîrstă de 34 ani, funcţionară, este cunoscută de colegi ca o persoană serioasă şi fără interes faţă de OZN-uri.

Am chestionat martorii evenimentului şi am făcut cercetări personale, aflînd următoarele detalii suplimentare:

— Poiana în care s-au obţinut fotografiile se află la 4,7 km în linie dreaptă de oraşul Cluj, în direcţie vest-sud-vest;

— Temperatura aerului era 36° C;

— Cerul era complet senin, dar, undeva foarte sus, exista o nebulozitate ciudată, observată doar atunci cînd obiectul a dispărut la mare altitudine;

— Aparatul de fotografiat folosit a fost un FED-2 cu obiectiv INTERSTAR 2,8. Filmul a fost de tip ORWO NP 17 DIN;

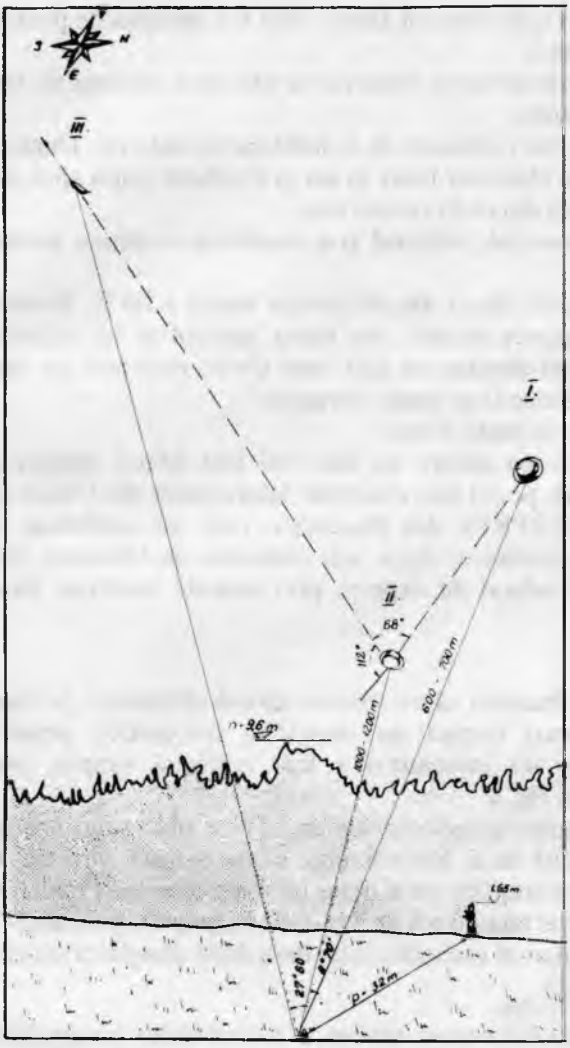

Fig. a. Evoluţia obiectului aerian deasupra Pădurii Baciu (reconstituire după fotografii de F. Gheorghiţă)

Fig. b. Calcularea dimensiunilor liniare ale obiectului aerian, după a doua imagine fotografică (de F. Gheorghiţă)

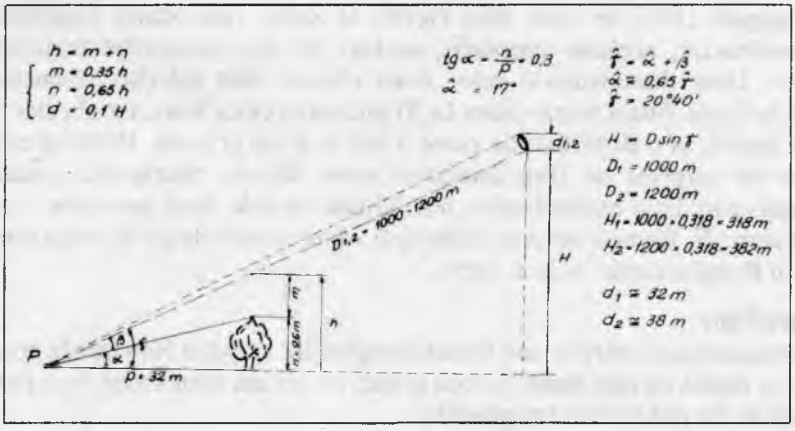

— Nici unul dintre observatori nu a văzut obiectul atunci cînd s-a apropiat de poiană. Acesta a fost observat doar deasupra poienii;

— Potrivit estimărilor, la începutul observaţiei, obiectul se afla la o distanţă de 600 m, cu un unghi aparent de 85° faţă de orizont;

— Traiectoria iniţială a obiectului a fost rectilinie, de la nord-est la sud-vest. După ce şi-a inversat direcţia de zbor, obiectul s-a răsturnat încet în aer şi a coborît puţin spre sol. În acelaşi timp, el a început să strălucească din ce în ce mai tare;

— În timpul zborului orizontal şi vertical, obiectul şi-a modificat continuu poziţia faţă de direcţia de zbor;

— În privinţa aspectului aparent, citez direct din declaraţia scrisă a lui E. Barnea, publicată şi în presă: „Obiectul avea aspect metalic, nu făcea zgomot şi îşi schimba continuu poziţia şi direcţia de zbor. El nu semăna cu nici unul dintre corpurile pe care le-am văzut de atîtea ori în zbor, de la baloane la avioane cu reacţie";

— Diametrul obiectului a fost estimat la peste 30 m.

Pentru a mă convinge că nu este vorba despre un fals, am luat filmul negativ şi imaginile pozitive şi am consultat, pe rînd, pe cel mai cunoscut fotoreporter din Cluj şi un fotoreporter de la agenţia de ştiri AGERPRES din Bucureşti, care au confirmat că imaginile cu straniul obiect aerian sînt autentice. Apoi, am consultat un laborator foto oficial din oraş. Filmul negativ a fost analizat de experţi, prin metode moderne, fiind declarat autentic.

Schiţa

După investigarea strict tehnică, am încercat să reconstitui zborul obiectului, pe baza imaginilor fotografice. Prezenţa aceloraşi copaci pe imaginile fotografice permite reconstituirea zborului. Schiţa pe care am întocmit-o a fost realizată simplu, prin suprapunerea primelor trei fotografii, vezi fig. a.

Înălţimea copacilor din poiană permite aprecierea dimensiunilor obiectului aerian. Estimarea diametrului la circa 30 m, făcută de E. Barnea, pare să fie corectă, vezi fig. b. Calculele mele, care combină relatările martorilor cu a doua imagine a seriei, conduc la un diametru liniar de 32–38 m şi o înălţime faţă de sol de 318–382 m, pentru o distanţă de 1000–1200 m faţă de observatori (în momentul realizării celei de-a doua imagini a seriei).

Analiza comparată

Pentru mine, dovadă finală, dacă mai era cumva nevoie, a autenticităţii fotografiilor obţinute de Emil Barnea este asemănarea frapantă a farfuriei zburătoare de lîngă Cluj cu cea fotografiată la 3 august 1965, de către Rex Heflin la Santa Ana, statul California (SUA): acelaşi tip constructiv, aceleaşi proporţii, acelaşi stil de construcţie metalică, aceleaşi detalii tehnice. Doar dimensiunile celor două obiecte sînt diferite: diametrul farfuriei zburătoare de la Santa Ana a fost estimat la 30 picioare (circa 9 m), iar al celei de la Cluj la peste 30 m. Astfel, la o depărtare de peste 3 ani în timp şi peste 16 000 km în spaţiu, două persoane au surprins pe film imaginea unor obiecte zburătoare ciudate extraordinar de asemănătoare. Este exclusă orice posibilitate ca cele două persoane să se fi cunoscut. Pe de altă parte, E. Barnea nu avea unde să fi văzut imaginile de la Santa Ana, care au fost publicate în România abia în anul 1969.

Publicarea fotografiilor

Ţinînd cont de rezultatele cercetărilor, am trimis fotografiile agenţiei române de presă AGERPRES. Menţionez faptul că nici Emil Barnea şi nici eu nu am avut vreun beneficiu material sau de altă natură din publicarea fotografiilor.

După verificări riguroase, în ziua de 18 septembrie 1968, toate ziarele din Bucureşti şi cele două cotidiene care apar la Cluj au publicat relatări ale cazului şi cel puţin o

imagine fotografică. În aceeaşi seară, postul naţional de televiziune a transmis şi detalii mărite ale fotografiilor. A doua zi, o echipă a televiziunii române a sosit la Cluj pentru a lua interviuri lui Emil Barnea şi Zamfirei Matea, care au fost difuzate ulterior. Ziarul *Informaţia Bucureştiului* a publicat chiar rezultatele unor teste, care au confirmat că E. Barnea are o capacitate de observaţie foarte bună.

Analiza fotografiilor

Seria de imagini fotografice obţinută de Emil Barnea are o importanţă deosebită, nu doar ca document al unei evoluţii insolite, ci şi din punct de vedere ştiinţific şi tehnic.

Dintre cele cinci fotografii ale seriei, doar primele trei au fost date publicităţii. Porţiunea de film negativ cu cele trei cadre a fost predată agenţiei de ştiri AGERPRES. Ultimele două fotografii, în care obiectul zburător apare doar ca un punct la mare altitudine, nu au fost date publicităţii, pentru a nu se dezvălui identitatea uneia dintre persoanele prezente. De altfel, porţiunea de film negativ cu aceste ultime două cadre a rămas în posesia lui E. Barnea.

Dar, ce arată de fapt primele trei imagini de la Cluj?

Prima fotografie. Prima imagine de la Cluj pare să confirme ceea ce bănuim de fapt, şi anume că farfuriile zburătoare sînt vehicule zburătoare concepute pe baza unor principii tehnice admirabile, vezi foto 5 şi 5A. De exemplu, atenţia faţă de aerodinamică este evidentă.

Imaginea se caracterizează prin poziţia oblică a obiectului aerian, care oferă o vedere completă a părţii superioare, ce pare o suprafaţă netedă. Totuşi, detaliul mărit (foto 5A) evidenţiază o uşoară asimetrie, sub forma unei protuberanţe în partea stîngă, al cărei rol este necunoscut.

Faptul că nu se observă hublouri laterale ridică probleme serioase asupra posibilităţii de examinare vizuală din interior spre exterior. Este vorba oare despre un tip particular de navă teleghidată ce nu are nevoie de sistem vizual de observare? Însă dimensiunile considerabile ale obiectului nu susţin ipoteza unui vehicul teleghidat. Există în interiorul obiectului un echipaj, care ar avea loc mai mult decît suficient? Şi dacă există echipaj, cum se descurcă el fără un sistem vizual de observare? Există oare altceva care îndeplineşte acest rol şi nu poate fi observat pe fotografii?

A doua fotografie. A doua imagine de la Cluj ridică problemele cele mai serioase, vezi foto 6 şi 6A. În esenţă, ea prezintă o fază tranzitorie a unui fenomen mult discutat: luminozitatea OZN-urilor.

Astfel, faţă de prima imagine, conturul obiectului s-a mai estompat, devenind oarecum neclar, în timp ce peisajul (copaci, flori etc.) şi-a păstrat claritatea. În prima imagine, contururile nete ale carcasei metalice se datorează luminii solare reflectate de obiect. În a doua imagine, aşa cum arată detaliul mărit (foto 6A), neclaritatea se datorează faptului că obiectul însuşi a devenit brusc strălucitor. În acelaşi timp, pe rebord apare o umbră nelogică faţă de direcţia razelor solare, care nu poate fi redusă la o umbră proiectată de dom.

Chestionîndu-l pe E. Barnea asupra acestui aspect, el a afirmat că, în timp ce se pregătea să realizeze a doua imagine, obiectul s-a răsturnat în aer, devenind din ce în ce mai strălucitor, pînă ce a accelerat brusc şi a dispărut în înălţimi.

Am luat legătura cu doi lectori universitari de la Institutul de arte plastice „Ion Andreescu" din Cluj, specialişti în probleme de iluminare naturală. Ambii au realizat independent machete ale obiectului zburător, pe care au studiat distribuţia luminii de la o sursă laterală (care, în acest caz, era chiar Soarele). Concluziile celor doi specialişti sînt identice, şi anume: în a doua imagine obiectul a devenit el însuşi luminos; lumina proprie

a obiectului este mai intensă decît cea solară într-o zi senină de vară; umbra nelogică de pe rebord are o cauză fizică necunoscută.

Problema luminozităţii OZN-urilor este remarcabilă din punct de vedere ştiinţific şi tehnic. Oare cum poate deveni brusc o suprafaţă metalică foarte mare atît de strălucitoare? Dar şi umbra de pe rebord ridică unele întrebări. Se datorează ea oare unui detaliu particular de construcţie, care în prima imagine este ascuns de dom? Sau e vorba despre o oarecare lipsă de omogenitate în materialul metalic din care este construit obiectul şi care devine vizibilă doar atunci cînd intră în acţiune efectul de luminozitate? Pentru a ajunge la o concluzie realistă ar trebui să cunoaştem mai întîi sursa şi apoi scopul acestei stranii emisii de lumină.

Efectul de luminozitate al OZN-urilor constituie un subiect de dispută între cercetătorii ufologi. Din acest punct de vedere, imaginile fotografice de la Pădurea Baciu–Cluj sînt de cea mai mare importanţă.

A treia fotografie. A treia imagine, aparent mai puţin spectaculoasă, deoarece obiectul a accelerat şi a început să se îndepărteze, ridică probleme interesante pentru o eventuală tehnică de zbor a viitorului, vezi foto 7 şi 7A. Astfel, detaliul mărit (foto 7A) relevă un aspect de neînţeles: în timp ce domul a devenit întunecat, rebordul continuă să strălucească.Oare cum se poate realiza tehnic strălucirea doar a unei părţi din carcasa unei nave aeriene? Un alt aspect intrigant în această imagine este dispariţia sau poate retragerea unei părţi din rebord, evidenţiată, puţin confuz, printr-o scobitură pronunţată în partea superioară a rebordului.

Concluzii

Cele trei imagini fotografice ale evoluţiei unui obiect zburător straniu deasupra Pădurii Baciu din apropiere de Cluj constituie dovezi remarcabile în favoarea existenţei reale a OZN-urilor şi a marii lor importanţe ştiinţifice. Autenticitatea imaginilor pe filmul negativ, confirmată prin mai multe verificări şi analize, demonstrează că toate încercările de a nega sau ignora problema OZN constituie o atitudine regretabilă faţă de ideile şi idealurile ştiinţei contemporane şi viitoare.

Studiul complet al observaţiilor OZN, care s-au acumulat de-a lungul anilor, a devenit o necesitate imperativă, deoarece orginea, construcţia şi funcţionarea acestor aparate minunate reprezintă o temă fascinantă pentru ştiinţa şi tehnica de mîine.

(după: Florin Gheorghiţă, Flying Saucer over Cluj, Romania, *Flying Saucer Review*, Vol. 15, No. 6, 1969; F. Gheorghiţă şi F. Lagarde, Analyse Minutieuse de Photos prises a Cluj (Roumanie), *Lumières dans la Nuit*, No. 114, 1971; F. Gheorghiţă, Nouveaux Aspects sur le Cas de Cluj (Roumanie), *Lumières dans la Nuit*, No. 116, 1972)

traducere şi adaptare de Adrian Pătruţ

— · —

NOTĂ: Evenimentul de la 18 august 1968, cu observaţia interesantă şi mai ales cu imaginile de excepţie obţinute de Emil Barnea, aparţine deja marilor cazuri clasice ale ufologiei mondiale. Datorită investigaţiei remarcabile, efectuate cu competenţă, pasiune şi entuziasm, de inginerul (pe atunci clujean) Florin Gheorghiţă, Pădurea Baciu sau Pădurea Hoia-Baciu, cum o denumim în această lucrare, şi oraşul Cluj (-Napoca) au ajuns, pentru prima dată, în centrul atenţiei internaţionale.Această ieşire pe scena mondială este pe deplin meritată, deoarece imaginile lui Emil Barnea de la Pădurea (Hoia-)Baciu reprezintă una dintre cele mai bune, dacă nu chiar cea mai bună serie de fotografii de OZN-uri „tari" obţinută vreodată.

Cele trei articole iniţiale menţionate anterior, semnate de Florin Gheorghiţă şi publicate în Anglia şi Franţa, au fost reproduse, mai mult sau mai puţin fragmentat şi însoţite de imagini fotografice, în multe reviste şi cărţi ufologice, apărute în diferite limbi. Cele trei imagini date publicităţii s-au bucurat de aprecieri unanime din partea cercetătorilor ufologi. De exemplu, René Fouéré, redactor-şef al revistei *Phénomènes Spatiaux*, a afirmat că fotografiile de la Cluj se numără printre cele mai bune şi cele mai interesante obţinute vreodată în lume.

Fotografiile clujene mult mărite au fost expuse în holul sediului Congresului de ufologie de la Acapulco (SUA), din aprilie 1977, impresionîndu-i pe participanţi.

Cunoscuta revistă franceză *Lumières dans la nuit* a solicitat unor experţi să efectueze o analiză minuţioasă a imaginilor pozitive de la Cluj, în absenţa filmului negativ.

Astfel, laboratoarele LAET din Bruxelles au stabilit că imaginea în oglindă a obiectului din detaliul mărit al primei fotografii (foto 5A) nu este identică cu imaginea obiectului din detaliul mărit al celei de-a doua fotografii (foto 6A), aşa cum ar putea fi în cazul unui trucaj obţinut printr-o singură imagine iniţială a unei machete, inserată ulterior în cele două cadre cu peisaj. Experţii belgieni au calculat şi valoarea unor parametri, pornind de la două estimări ale lui Emil Barnea: diametrul obiectului = 30 m, distanţa faţă de obiect în momentul realizării primei fotografii = 600 m. Astfel, dacă se alege ca valoare de referinţă distanţa obiect–observator = 600 m (în prima imagine), atunci diametrul = 22,3 m iar înălţimea faţă de sol = 360 m (în prima imagine) şi 209 m (în a doua imagine). Dacă însă se alege ca valoare de referinţă diametrul = 30 m, atunci distanţa obiect–observator = 806 m (în prima imagine) iar înălţimea faţă de sol = 484 m (în prima imagine) şi 277 m (în a doua imagine). Ţinînd cont şi de alte analize, expertul belgian G. Delcorps ajunge la concluzia că cele două imagini pe hîrtie prezintă elemente majore de autenticitate (*Lumières dans la Nuit*, No.114, 1971)

Locul observaţiei de la 18 august 1968 din Pădurea Hoia-Baciu este denumit de turişti „Poiana rotundă" sau chiar „Poiana Barnea" de cei cîţiva cunoscători ai cazului. Ea are o formă mai degrabă elipsoidală decît rotundă, cu o dimensiune a axelor de circa 85 şi 70 m. Florin Gheorghiţă menţionează că locul observaţiei se află situat la vest-sud-vest de oraşul Cluj, la o distanţă de 4,7 km în linie dreaptă, fără precizări asupra poziţiei din oraş aleasă ca referinţă. Consider că se impune precizarea că „Poiana rotundă" se găseşte, potrivit măsurătorilor pe hartă, la o distanţă de 6,3 km în linie dreaptă de centrul municipiului Cluj-Napoca, în direcţia vest.

Să notăm şi amănuntul interesant că, înainte de 1980, partea de nord a „Poienii rotunde" a fost înconjurată de un gard de sîrmă misterios şi inutil, care a dispărut în anul 1990.

Potrivit unor informaţii primite recent de cunoscutul cercetător ufolog Călin Turcu, Emil Barnea a fost obligat să predea restul filmului negativ, cu ultimele două imagini ale farfuriei zburătoare care nu au fost date publicităţii. Întîmplarea s-ar fi petrecut încă în anul 1968, în biroul secretarului Comitetului Judeţean al PCR, în prezenţa a 5–6 persoane, dintre care doi ofiţeri.

În încheiere, o veste tristă. Emil Barnea, care se mutase la Iaşi, a încetat din viaţă la 1 noiembrie 1994, în urma unei boli incurabile. Să-i fie ţărîna uşoară! *(Adrian Pătruţ)*.

2. „AM VĂZUT CU OCHII MEI VEHICULE EXTRATERESTRE"

DUPĂ 25 ANI DE CERCETARE ŞI OBSERVAŢII MINUŢIOASE, UN BIOLOG CLUJEAN ÎNCREDINŢEAZĂ REVISTEI *FLACĂRA* ACESTE CONFESIUNI HALUCINANTE

Liviu Timbus

Un cercetător solitar al fenomenului OZN din ţara noastră a hotărît să îşi facă publice gîndurile. După mai bine de douăzeci şi cinci de ani — răstimp în care a fost nu o dată martorul unor spectacole fantasmagorice — biologul clujean Alexandru Sift se adresează redacţiei noastre punîndu-ne la dispoziţie rezultatul experienţelor întreprinse, probele materiale şi sutele de mărturii fotografice.

— Marea aventură a vieţii mele — ne asigură domnia sa — a început încă din anii liceului. Era pe la mijlocul verii lui 1953 cînd întîmplarea a făcut ca, într-una din obişnuitele mele drumeţii de duminică, să ajung spre miezul zilei în marginea unui crîng din apropierea Clujului. Cu acest prilej am fost martorul şi victima unei întîmplări cu totul şi cu totul neobişnuite, inexplicabilă pentru mintea unui licean timid şi visător şi despre care n-am îndrăznit să vorbesc decît unor persoane foarte apropiate.

În timp ce se apropia de un cot al pădurii — ne povesteşte astăzi Alexandru Sift — a zărit deodată pe cer un corp bizar de consistenţa unui bulgăre de ceaţă, lăptos, translucid şi care se deplasa cu viteză mică şi la o înălţime de aproximativ 30 metri pe direcţia sud-vest. Ciudatul obiect s-a oprit deasupra pădurii şi după cîteva secunde a coborît lent, dispărînd în frunzişul copacilor.

— Am reţinut locul aterizării şi, înarmat cu un toiag (l-am purtat întotdeauna, de teama cîinilor ciobăneşti), m-am apropiat de locul cu pricina. Nimic. Straniul corp zburător dispăruse ca prin farmec. Atunci am înaintat cu precauţie în direcţia unei tufe — locul *aterizării* — şi am întins bastonul, tatonînd în dreapta şi în stînga. Atunci, de la o clipă la alta, am observat, înmărmurit, cum bastonul şi braţul drept se fac nevăzute. Apoi de îndată o boare umedă, un suflu rece, ceva nevăzut, inexplicabil a început să exercite o presiune puternică pe întreaga suprafaţă a corpului meu, îndemnîndu-mă (sau obligîndu-mă) să mă retrag cîţiva paşi. Am simţit o căldură puternică la picioare şi apoi imediat au început greţurile şi vomismentele. Am făcut calea întoarsă şi, fugind cît m-au ţinut picioarele, am ajuns acasă, iar a doua zi am fost pradă unor senzaţii neobşnuite. Mi se părea că plutesc paralel cu solul, că obiectele din jur se disociază, deci o suită de percepţii false care cu ocazia unui consult medical au fost apreciate drept deranjamente psihice, rezultatul unui stress puternic cu implicaţii temporare asupra sistemului neuro-vegetativ.

Dar cum anii trec şi totul se uită, chiar şi frica, studentul şi mai apoi biologul Alexandru Sift şi-a reluat de unul singur investigaţiile, înarmat de data aceasta cu mijloace de cercetare ştiinţifică, deopotrivă consultînd şi vasta literatură consacrată aşa-numitelor obiecte zburătoare neidentificate. Iată ce ni se povesteşte în continuare.

Din 1960 şi pînă în prezent, presupusele corpuri volante şi-au făcut apariţia cu o mare frecvenţă în acelaşi perimetru teritorial. După aprecierile biologului clujean, teritoriul vizat de obiectele zburătoare — aflat în apropierea comunei Baciu — însumează circa 40 hectare. Ele survolează această zonă pe direcţia est–vest, au forme diferite, viteza de deplasare este relativ redusă, iar altitudinea zborului nu depăşeşte cîteva sute de metri. În timpul evoluţiei, ne asigură interlocutorul nostru, ele au forma unui V al cărui vîrf se îndreaptă întotdeauna spre direcţia vest. La viteze mari obiectele observate îşi măresc

volumul, întreaga masă îşi estompează contururile şi se înconjoară cu un halou, oferind imaginea unui obiect de consistenţă gelatinoasă.

Alteori, continuă Alexandru Sift, ipoteticele obiecte zburătoare devin abia perceptibile. Ele amintesc de vîrtejurile atmosferice sau turbulenţele calorice vizibile în zilele încinse de vară, dar, cu toate acestea, pe pelicula aparatului de filmat ele apar chiar şi în această ipostază proeminent conturate, dezvăluindu-şi forma şi culoarea şi sugerînd aceeaşi masă de consistenţă gelatinoasă. Zborul a fost urmărit şi prin filtru de lumină polarizată şi obiectele nu au dispărut.

La întrebarea noastră dacă vehiculul extraterestru ne vizitează singur sau apare însoţit şi de alţi confraţi, biologul clujean mi-a încredinţat următoarea observaţie:

— De cele mai multe ori V-ul volant soseşte singur, dar cum vă spuneam, obiectele necunoscute nu îmbracă doar această formă. În mai multe rînduri am văzut şi am fotografiat corpuri de formă sferică, luminoase, asemănătoare unor globuri incandescente sau, dimpotrivă, palide, fantomatice, greu vizibile. În 1965 a apărut deasupra pădurii un astfel de balon în formă de pară din care s-au desprins alte trei globuri transparente şi apoi altele şapte mai mici. După cîteva secunde s-au făcut nevăzute.

— Ce dimensiuni au obiectele identificate?

— În timpul zborului a fost greu să fac o apreciere exactă. Le-am observat apoi de la distanţe extrem de diferite. Am efectuat totuşi măsurători la locul de aterizare. Da, obiectele văzute de mine au aterizat şi lucrul acesta constituie evident cea mai fenomenală constatare. Le-am urmărit în acele momente cînd obiectele, apropiindu-se de sol, îşi micşorau dimensiunile, îşi pierdeau conturul şi se opacizau. O dată ajunse jos, ele luau o formă piramidală iar poziţia de repaus era întotdeauna aceeaşi: vîrful îndreptat spre nord şi baza spre sud. N-am îndrăznit să mă apropiu de ele în acele clipe. Am vizitat locurile de aterizare a doua zi şi am găsit în iarbă amprentele lăsate de vehiculul necunoscut. Am putut astfel constata că obiectul are formă triunghiulară: iarba tasată şi arsă mi-a precizat acest lucru. Deci un corp cu laturile mari de 3,2 m şi cu latura mică (baza) de 2,4 m. Înălţimea, deci distanţa de la sol şi pînă la suprafaţa superioară a obiectului, aproximativ 1,8 m. Vă rog să notaţi că iarba atacată nu s-a refăcut în următorii ani.

— Aţi constatat perturbaţii radio sau deranjamente magnetice?

— Niciodată. N-a fost semnalată nici prezenţa radioactivităţii. Am făcut în schimb cîteva experienţe care mă determină să cred că straniile apariţii sînt propulsate de energie nucleară. Astfel, de mai multe ori, am ascuns sub iarbă filme fotografice pe care, în prealabil, le-am vîrît în nişte cutii parafinate. După cîteva zile filmele s-au prezentat extrem de voalate. Am aşezat apoi un alt sistem de curse: cutii cu seminţe de brad, ştiut fiind faptul că aceşti germeni sînt extrem de sensibili la radiaţii (doza letală este 600–900 unităţi Roentgen). Am avut aceeaşi surpriză: o parte din seminţe au fost puternic atacate. De altfel, lucrul acesta nu m-a mirat deosebit de mult din moment ce, în apropierea locurilor de aterizare, crengile arborilor şi tufelor au apărut arse, de parcă cineva le-ar fi mîngîiat cu *flacăra* unui aparat de sudură. Nu e o poveste. Vă invit să le vedeţi.

... Ceea ce am şi făcut a doua zi. Împreună cu colaboratorul nostru Nicolae Savu, care a avut amabilitatea să mă însoţească în acest reportaj de vis, am vizitat *cosmodromul* din apropierea comunei Baciu unde am văzut cu *propriii* noştri ochi amprentele lăsate de *astronave* şi mulţimea arborilor pîrjoliţi de jetul radioactiv. Fenomene stranii, care vin să descifreze sau dimpotrivă să adîncească misterul aşa-ziselor obiecte zburătoare neidentificate.

Deocamdată atît. După 25 ani de observaţii asidue, perioadă în care, singur şi aproape neştiut de nimeni, biologul Alexandru Sift a adunat un imens material documentar, a sosit momentul ca cercetarea straniilor fenomene să beneficieze de girul mai multor oameni de ştiinţă. Aceasta este de altfel şi dorinţa biologului Sift, acest veritabil pionier al

cercetărilor ufologice din ţara noastră. O dorinţă legitimă la care subscriem din toată inima.

(publicat în revista *Flacăra*, an 20, nr. 988, 11 mai 1974).

— · —

NOTĂ: Alexandru Sift ar fi dorit să îi răspundă lui Liviu Timbus, pentru a face anumite precizări şi rectificări la unele dintre afirmaţiile acestuia publicate în revista *Flacăra* din 11 mai 1974. În cele din urmă, intenţia sa nu s-a concretizat într-un răspuns scris.

Astăzi, după 20 ani, reportajul lui Liviu Timbus poate fi analizat la rece, cu aspectele sale pozitive şi mai puţin pozitive.

În orice caz, acest articol-reportaj este prima referire scrisă la Alexandru Sift şi la cercetările sale insolite. Nu numai eu, dar chiar şi Florin Gheorghiţă, care era deja un nume cunoscut în România pentru preocupările sale în domeniul ufologiei şi locuia la Cluj-Napoca, a aflat cu surprindere din reportajul lui L.Timbus că, în apropierea oraşului, se petrec fenomene extraordinare, pe care un biolog le studiază sistematic de peste două decenii. Astfel, legătura noastră cu Al. Sift, accesul la arhiva sa şi chiar continuarea cercetărilor pe care le-a iniţiat îşi au într-un fel originea în acest reportaj din anul 1974.

Din păcate, pentru Al. Sift, mediatizarea preocupărilor şi cercetărilor sale a însemnat „începutul sfîrşitului". El a fost imediat luat la ochi de conducerea Centrului de cercetări biologice, unde lucra ca biolog, şi apoi de Securitate, neavînd decît de suferit de pe urma dezvăluirii preocupărilor şi cercetărilor sale.

Dar, Al. Sift nu s-a supărat pentru apariţia reportajului, pentru care îşi dăduse de altfel consimţămîntul. Ceea ce l-a deranjat a fost faptul că, pe ici pe colo, şi anume prin punctele esenţiale, cuvintele sale au fost răstălmăcite şi completate cu generozitate de L. Timbus. Să remarcăm în treacăt faptul că „micile retuşuri", menite să confere ceva culoare şi mai mult senzaţional, sînt o practică frecventă a reporterilor de pretutindeni.

Nemulţumirile lui Al. Sift, pe care le voi rezuma în continuare, au început deja de la titlul-bombă „Am văzut cu ochii mei vehicule extraterestre". Al. Sift s-a referit mereu la structuri, forme sau apariţii plasmatice, care nu sînt obiecte sau corpuri şi, în nici un caz, vehicule terestre sau extraterestre. De altfel, termenii obiect, corp şi vehicul revin aproape obsesiv pe parcursul reportajului.

Afirmaţia „straniile apariţii sînt propulsate cu energie nucleară" îi aparţine în exclusivitate lui L. Timbus. Al. Sift a specificat de mai multe ori că nu se poate vorbi despre o propulsie a structurilor aeriene, care nu sînt vehicule, şi cu atît mai puţin, despre o propulsie nucleară.

Pe de altă parte, manifestările urmărite de Al. Sift nu se rezumă la V-uri zburătoare, ci cuprind numeroase alte structuri aeriene şi structuri la nivelul solului. Structurile aeriene au fost observate aproape întotdeauna în deplasare pe direcţia vest-est şi nu est-vest, aşa cum se susţine eronat în reportaj.

Afirmaţia lui L. Timbus „am vizitat *cosmodromul* din apropierea comunei Baciu, unde am văzut cu propriii noştri ochi amprentele lăsate de *astronave* şi mulţimea arborilor pîrjoliţi de jetul radioactiv" ar trebui citită cam aşa: „am vizitat *locul de aterizare* din apropierea oraşului Cluj-Napoca, unde am văzut urme produse de structuri plasmatice aterizate şi anumite arsuri pe scoarţa şi trunchiul copacilor, produse probabil de contactul cu plasma de culoare albă".

Al. Sift nu se considera un pionier al cercetării ufologice, cum se susţine în reportaj, ci un cercetător al apariţiilor plasmatice. În opinia sa, OZN-urile ar fi doar un caz particular al formelor plasmatice aeriene.

În fine, prezentarea unor manifestări conţine inexactităţi. Evenimentul din iulie 1953 este redat cu multe erori (de exemplu, nu a fost vorba despre un bulgăre de ceaţă lăptos, ci despre un V cenuşiu de consistenţa unui fum; primele simptome vegetative au început seara şi nu imediat după observaţie; Al. Sift a plecat spre casă cu paşi obişnuiţi şi nu alergînd cît îl ţineau picioarele etc.). Cazul cu balonul în formă de pară, care a ejectat 3 globuri mari şi 7 globuri mici (care au fost de fapt 9), s-a petrecut în iulie 1968 şi nu în 1965.

Dar, dincolo de toate aceste aspecte, articolul-reportaj semnat de Liviu Timbus rămîne un document cu valoare istorică, ce a mediatizat pentru prima dată numele lui Alexandru Sift şi cercetările sale singulare *(Adrian Pătruţ)*.

3. OBSERVAŢII ŞI IMAGINI FOTOGRAFICE ALE UNOR FENOMENE STRANII DIN ROMÂNIA

Florin Gheorghiţă

În mai 1974, cititorii din România au avut surpriza să citească în revista de largă ciculaţie *Flacăra*, care apare la Bucureşti, un articol mai puţin obişnuit. Acest articol s-a bucurat de un interes public deosebit, prin publicarea dezvăluirilor unui cercetător solitar, care observă şi fotografiază de mai mulţi ani fenomene aeriene luminoase şi chiar siluete fantastice. Dar faptul care a intrigat de la început foarte multă lume este că cercetătorul respectiv a văzut şi mai ales a fotografiat toate aceste lucruri interesante foarte aproape de locul în care Emil Barnea a obţinut, în august 1968, fotografiile remarcabile ale OZN-ului de la Cluj. Mai exact este vorba despre o zonă din Pădurea Baciu, situată la cîţiva kilometri de centrul oraşului Cluj şi la doar cîteva sute de metri de poiana lui Barnea.

Investigatorul amator despre care este vorba se numeşte Alexandru Sift şi are 38 ani. El e biolog şi lucrează într-un institut de cercetare specializat. Interesul său faţă de problema OZN îşi are originea într-o întîmplare fantastică, petrecută în anul 1953, cînd avea doar 17 ani.

Fiind un iubitor al naturii, Sift obişnuia să facă excursii în Pădurea Baciu din apropiere de Cluj. Într-o zi din mijlocul verii, el a observat, la oarecare distanţă de el, un glob luminos ciudat, care a căzut din înălţimi într-un tufiş mai mare şi a dispărut brusc printre ramurile acestuia. Fugind la locul respectiv şi nevăzînd acolo nimic deosebit, tînărul a răscolit cu un băţ printre frunze, sperînd să găsească nişte urme din globul căzut. Dar, în acel moment, s-a întîmplat ceva foarte ciudat... Sift a constatat că nu mai putea vedea băţul. Apoi, a observat că nu mai putea vedea o parte din mîna sa. El a resimţit totodată furnicături ciudate prin mînă şi căldură intensă în tălpi. Imediat, a urmat o senzaţie de ceva rece, care îl apăsa pe întreaga suprafaţă a corpului. Înspăimîntat, tînărul Sift a fugit de acolo. În tot timpul serii respective, el a vomat şi a avut unele probleme psihice.

Deşi anii au trecut, tînărul devenit biolog şi-a păstrat nealterată dorinţa de a afla explicaţia fenomenelor ciudate din acea zi de vară a lui 1953. Astfel, în timpul său liber, revenea mereu în acelaşi loc. Şi în anii următori, el a continuat să vadă în acelaşi loc fenomene zburătoare luminoase. Astfel, s-a decis să încerce să le fotografieze. Dorinţa sa

a devenit şi mai pronunţată, atunci cînd a descoperit, chiar pe fotografii obişnuite de familie, prezenţa unor structuri aeriene ce nu fuseseră observate de nici unul dintre cei prezenţi (vezi foto 37 şi 37A). Şi, fapt incredibil, aceste structuri invizibile, mai ales globuri şi siluete, au continuat să apară pe multe dintre fotografiile pe care le-a obţinut.

Biologul declară că, în ultimii 5 ani, a văzut, de peste o sută de ori, forme luminoase zburînd la mică înălţime şi aterizînd uneori pe sol. Ca atare, el a reuşit să obţină o serie de fotografii şi, mai ales, să studieze diferite forme de manifestare ale fenomenelor respective. Aceste manifestări cuprind mişcări în linie dreaptă, în linie curbă sau chiar în zig-zag.

Un fapt important este constatarea că, în timp ce se apropie de sol, formele luminoase devin, de obicei, mai mici. Dar cele mai incredibile sînt alte aspecte ale fenomenelor, pe care nu numai că le-a observat, ci le-a şi fotografiat.

Astfel, într-un număr de cazuri, în timp ce îşi pierdeau luminozitatea, formele respective, aflate încă în aer la cîţiva metri înălţime, s-au transformat în cutii negre triunghiulare. La aterizare, aceste cutii au lăsat pe iarbă urme triunghiulare bine definite. După aceea, cutiile negre triunghiulare au dispărut brusc.

Fotografiile sugerează şi alte aspecte tulburătoare. Mai ales în ultimii ani, se pare că lucrurile s-au complicat şi mai mult.

Astfel, în anul 1974, cîteva imagini fotografice realizate de un mic grup de fizicieni, pe care i-am îndemnat să meargă la locul respectiv şi să studieze aceste fenomene, au evidenţiat forme aeriene luminoase ce nu fuseseră observate cu ochiul liber. De exemplu, globul invizibil alungit, fotografiat de un cunoscut fizician, la 24 iunie 1974 (vezi foto 63), este foarte asemănător cu cel care apare alături de Al. Sift şi mama sa, într-o fotografie color, obţinută la 13 septembrie 1969 (vezi foto 37 şi 37A).

Aceste globuri ciudate, invizibile cu ochiul liber, au apărut pe cîteva fotografii realizate într-o anumită parte a Pădurii Baciu şi chiar deasupra cerului oraşului Cluj. Dar, şi acesta este lucrul cel mai ciudat, unele globuri zburătoare sînt invizibile datorită unui halou întunecat care le înconjoară. Sift a reuşit chiar să fotografieze o întîlnire rapidă dintre două forme zburătoare luminoase. Ele s-au unit aproape în faţa sa, la o înălţime de cîţiva zeci de metri, continuîndu-şi apoi zborul ca un singur corp.

Cu o altă ocazie, într-o fotografie făcută la întîmplare la 8 aprilie 1974, apare un halou întunecat, care ascunde în mijlocul său patru globuri strălucitoare, invizibile însă cu ochiul liber (vezi foto 44 şi 44A).

L-am contactat pe Sift în mai 1974. Eu nu ştiam practic nimic despre întîmplările sale neobişnuite sau despre colecţia de imagini fotografice stranii, probabil unică în lume. Făcînd o analiză sistematică a materialului fotografic şi a declaraţiilor mai multor martori oculari, am descoperit aspecte noi ale problemei OZN şi consider că este timpul ca ele să fie cercetate potrivit criteriilor realiste ale ştiinţei actuale. Dar pînă atunci, permiteţi-mi să prezint cîteva concluzii ale studiilor şi analizelor mele din ultimele luni.

Majoritatea fenomenelor zburătoare luminoase observate la Cluj de biologul Sift au formă prismatică şi, în general, dimensiunile se modifică pe măsură ce coboară spre sol.

La aterizare, unele dintre aceste structuri îşi pierd luminozitatea şi se transformă în cutii negre, care devin brusc invizibile. Dar, pe cîteva dintre fotografiile lui Sift, se poate observa că aceste cutii negre conţin ceva şi acest ceva părăseşte uneori cutiile fără a fi văzut. Urmele lăsate pe iarbă de cutiile negre au dimensiuni evident simetrice şi proporţionale (lungimea laturii variază între 1,6 şi 3,2 m, deşi dimensiunile structurii luminoase aeriene din care provin sînt mult mai mari).

Celălalt aspect al fenomenelor luminoase constă în forme globulare cu acelaşi caracter şi aceeaşi intensitate. Atunci cînd se lovesc de teren sau de copaci şi chiar pe imaginile fotografice care le surprind în aer, ele par lipsite de consistenţă materială

concretă (de exemplu, în cea de-a doua imagine din 16 septembrie 1973, vezi foto 34, sfera este transparentă). Dimensiunile lor reale, potrivit estimărilor de pe fotografii, variază de la cîţiva zeci de centimetri la peste un metru. În timpul zborului, globurile emit halouri mari strălucitoare ori ceva ca o coadă de cometă (vezi prima fotografie din 16 septembrie 1973, foto 33) sau, dimpotrivă, ele emit halouri întunecate care le ascund de ochiul uman (vezi foto 43 şi 45, obţinute la 10 martie 1974 şi 26 aprilie 1974). În acest ultim caz, ceva neobişnuit se produce în stratul de aer din jurul lor, astfel încît fotonii solari sînt anihilaţi (de exemplu, fie printr-un fenomen de „frînare" într-un cîmp de energie necunoscut, fie prin acţiunea antifonilor). La aterizarea globurilor, emisia acestora afectează frecvent vegetaţia din locul respectiv. Eu însumi am văzut o zonă circulară în care a aterizat un glob luminos de mari dimensiuni şi unde, după un an, iarba nu era refăcută.

În cadrul studiului acestor fenomene, Sift a aşezat în iarbă, în diferite locuri, clişee de film bine protejate. El este poate primul cercetător din lume care a iniţiat o astfel de investigare. Peste cîteva zile, a developat clişeele de film, constatînd că, într-un număr de cazuri, acestea fuseseră expuse unor radiaţii intense. Chiar şi cei mai buni specialişti pe care i-am consultat nu au reuşit să identifice tipul de radiaţie care a impresionat clişeele ce au stat în iarbă. Se pare că şi unele arsuri ciudate, observabile pe copacii dintr-o regiune restrînsă a pădurii, sînt provocate de aceeaşi radiaţie.

Felul în care aceste „sfere luminoase" se deplasează în aer, respectiv modificările dimensiunilor şi ale intensităţii luminoase nu sînt influenţate de anotimp, vînt sau starea vremii. Din contră, comportamentul lor pare să fie de natură inteligentă. Se poate crede că inteligenţa este capabilă să se manifeste şi sub formă de structuri globulare cuantice?

Alte fotografii evidenţiază apariţii care seamănă cu masele de ectoplasmă, ceea ce complică problema considerabil.

Documentaţia fotografică de la Cluj demonstrează astfel că o mare parte dintre fenomenele luminoase neidentificate care zboară prin atmosfera terestră nu sînt obiecte materiale, cu motor şi instrumente de bord, aşa cum ne imaginăm că ar fi OZN-urile. (De fapt, şi OZN-urile propriu-zise sînt capabile să producă halouri aerodinamice luminoase foarte asemănătoare cu aceste alte fenomene.) Totuşi, nimeni nu poate pretinde că fenomenele luminoase prezentate sînt fulgere globulare sau acumulări de plasmă, deoarece fotografiile de la Cluj arată cu claritate că este vorba despre fenomene de o cu totul altă natură. Analiza obiectivă a fotografiilor evidenţiază prezenţa unui tip de „globuri cu, ceea ce pare a fi, o structură cuantică" şi cu comportament inteligent. Sînt ele oare teleghidate sau sînt ele poate fiinţe inteligente din alte lumi?

Problema legăturii dintre aceste globuri şi OZN-urile propriu-zise va constitui desigur un capitol distinct în marea problemă a studiului ştiinţific al OZN-urilor.

Această nouă documentaţie de la Cluj reprezintă încă o dovadă în favoarea existenţei unei fizici mai largi şi mai profunde decît cea care pe care o cunoaştem, o fizică pe care ştiinţa modernă va trebui să o studieze şi să o înţeleagă.

Fotografiile prezentate şi întreaga colecţie Sift, obţinută în acelaşi loc în care, în anul 1968, au fost realizate unele dintre cele mai bune imagini din istoria cercetării OZN, presupun un studiu aprofundat al specialiştilor din multe domenii. Această contribuţie originală din România subliniază încă o dată nevoia stringentă pentru o cercetare internaţională bine organizată a fenomenului OZN.

(publicat în revista *Flying Saucer Review*, Vol.22, No.1, 1976, sub titlul „Weird «Flying Globe» Photographs in Romania" (Fotografii de globuri zburătoare ciudate în România)).

traducere şi adaptare de Eugen Gergely şi Adrian Pătruţ

NOTĂ: Acest articol al inginerului Florin Gheorghiţă a apărut în anul 1976, în cea mai importantă revistă ufologică de atunci *Flying Saucer Review (FSR)*. Şi el reprezintă un document, fiind prima referire la Alexandru Sift şi la cercetările sale, publicată într-o revistă de circulaţie mondială.

Oarecum surprinzător, el rămîne şi astăzi, după două decenii, cel mai complet studiu despre „Fenomenele de la Pădurea Hoia-Baciu" publicat în străinătate.

Singura mea observaţie faţă de conţinutul articolului, scris cu multă vervă şi entuziasm, este faptul că, pe alocuri, unele evenimente izolate sau mai puţin frecvente sînt prezentate ca şi cazuri generale. Dar, trebuie ţinut cont de faptul că articolul a fost redactat acum 20 ani, cînd ştiam cu toţii mai puţine despre aceste manifestări insolite decît credem, poate iluzoriu, că ştim acum.

Articolul a stîrnit un interes considerabil în rîndul specialiştilor ufologi de la *FSR*. Gordon Creighton, pe atunci consultant, în prezent redactor-şef la *FSR*, care a şi tradus articolul din limba franceză, a corespondat cu Florin Gheorghiţă pe această temă. În acelaşi număr al revistei, el a prezentat, sub titlul „The Report from Cluj" (Raportul din Cluj), un scurt comentariu şi cîteva date suplimentare extrase din scrisorile lui Florin Gheorghiţă. Printre altele, Gordon Creighton menţionează:

„Acest raport extrem de interesant din România, o ţară din blocul de est, pare să ne atragă atenţia asupra esenţei a ceva foarte important, care ar trebui studiat împreună cu lucrările lui John Keel despre OZN-uri «tari» şi «moi». Este posibil, de asemenea, ca lucrarea aproape uitată şi adesea ridiculizată a lui Trevor James, intitulată « They live in the Sky » (Ei trăiesc în cer) (New Age Publishing Co., Los Angeles, 1958), să fie de maximă importanţă pentru această problemă...

...Fotografiile pe care acesta şi un coleg de-al său pretind că le-au obţinut deasupra deşertului Mojave, folosind film infraroşu, arată ceea ce par a fi forme de viaţă de diferite tipuri, care ar aparţine planetei noastre, deşi nu neapărat din materia pe care o cunoaştem şi poate nici chiar din spaţiul nostru tridimensional. I-am sugerat lui Florin Gheorghiţă să încerce, împreună cu prietenii săi, să fotografieze în infraroşu...

...În continuarea elaborării tezei sale, domnul Gheorghiţă menţionează, în corespondenţa recentă cu mine, date suplimentare despre fenomenele din România care merită reproduse. Ca atare, prezint cîteva detalii din scrisorile sale...

« ... În unele fotografii primite recent, am văzut picioarele şi siluetele unor fiinţe ce ieşeau din ceva şi care nu au fost vizibile cu ochiul liber. »

« Am fost şi mai surprins cînd... eu însumi am obţinut cîteva imagini ciudate, deşi nici eu şi nici celelalte persoane prezente nu am observat nimic deosebit. (Este oare posibil să ne întoarcem la esenţa legendelor?) »

« Am văzut diferite siluete în imaginile obţinute de Al. Sift în ultimii 6 ani, mereu în aceeaşi regiune. Prezenţa acestor siluete este însoţită de fenomene interesante... La 19 mai 1974, eu însumi am făcut două fotografii în locul respectiv, obţinînd imagini ciudate. După aceasta, mi-a apărut pe frunte o umflătură mai mare decît cea care se poate observa pe fruntea lui Sift, provocată poate de micul nostru prieten, care a dorit să se fotografieze între soţii Sift (vezi foto 75 şi 75A)... »

« ...Duminica trecută, un grup de tineri şi profesorii lor m-au rugat să îi conduc la locul neobişnuit. Am fost impresionat de faptul că, deşi trecuse un an, iarba era în continuare afectată în locul în care Sift văzuse un glob strălucitor cu diametrul de 4,5 m. »

« Personajul, vizibil între soţii Sift, are doi ochi exagerat de mari, braţe lungi şi corpul conturat de principalele oase (foto 75 şi 75A)... Sift a obţinut şi alte imagini asemănătoare... Fotografiile sînt extraordinare. »

« Comunicări scrise, pe care le-am primit recent de la persoane serioase şi de încredere, arată că fenomenele neobişnuite din jurul Clujului continuă. Sînt intrigat de faptul că oraşul Cluj este în continuare centrul unor astfel de manifestări. »

...Sper că cititorii îşi vor da seama că în acest oraş din nord-vestul României se petrec fenomene ciudate... Este clar faptul că nu am aflat întrega poveste... Sperăm că un observator din afara României, foarte competent şi calificat, va ajunge cît mai repede la Cluj, să îi întîlnească pe Florin Gheorghiţă şi pe soţii Sift, să vadă strania lor colecţie de fotografii, să lămurească această problemă extraordinară şi să o aducă pentru a fi publicată în *FSR*."

Cert este că din 1976 şi pînă acum nimeni de la *FSR* sau din partea *FSR* nu a venit la Cluj-Napoca pentru a afla mai multe despre manifestările neobişnuite. Şi poate că o astfel de deplasare, într-o problemă care nu era deloc încurajată de autorităţile din acei ani, nici nu ar fi fost foarte simplă. Însă mă întreb: Oare cine din apus ar fi fost nu mai, ci cel puţin la fel de calificat şi competent ca şi noi, cei din Cluj-Napoca, pentru a cerceta, pentru a înţelege şi pentru a se pronunţa asupra „Fenomenelor de la Pădurea Hoia-Baciu"? *(Adrian Pătruţ)*.

B. PROTAGONIŞTII

Capitolul B este dedicat prezentării protagoniştilor „Fenomenelor de la Pădurea Hoia-Baciu". Protagoniştii sînt: locul în care manifestările au fost evidenţiate şi cercetate sistematic pentru prima dată, respectiv cel care le-a evidenţiat şi le-a studiat cu pricepere, pasiune şi dăruire neegalată, adică Pădurea Hoia-Baciu şi regretatul biolog Alexandru Sift. Cuplul pădure-cercetător, care părea de neseparat, a convieţuit timp de patru decenii într-o simbioză aproape perfectă.

4. PĂDUREA HOIA-BACIU

Adrian Pătruţ

La 18 septembrie 1968, agenţia română de ştiri AGERPRES anunţa că, exact în urmă cu o lună, în Pădurea Baciu din imediata apropiere a (pe atunci) oraşului Cluj, a fost observat şi fotografiat un OZN. Ştirea a fost imediat preluată de marile agenţii de presă ale lumii. Graţie investigaţiilor remarcabile ale inginerului Florin Gheorghiţă, cazul a fost prezentat în detaliu în cele mai importante reviste ufologice mondiale şi reluat în numeroase cărţi şi albume fotografice, tipărite în zeci de limbi. Astfel, oraşul Cluj (în prezent, municipiul Cluj-Napoca) şi Pădurea Baciu au fost intens mediatizate, devenind cunoscute în întreaga lume.

Prezentarea în presă, începînd cu anul 1974, a cercetărilor singulare ale biologului clujean Alexandru Sift, efectuate în principal în zona acelciaşi păduri, a amplificat continuu faima Pădurii Baciu (sau Pădurea Baciului, cum este denumită în unele publicaţii), care a atins, mai ales în România, dimensiuni hiperbolice.

Dar, cei care au curiozitatea să caute Pădurea Baciu pe o hartă cu împrejurimile Clujului constată cu surprindere şi nedumerire că ea nu figurează nicăieri. Există pe hartă Pădurea Baciului, situată undeva la nord de comuna Baciu, dar ea nu este pădurea căutată. Există şi dealul Baciu (528 m), însă el nu este împădurit şi se află la nord-vest de Cheile Baciului, între Valea Lungă şi Valea Nadăşului.

Încercînd să aflu secretul prin care o denumire inexistentă a devenit cunoscută şi chiar celebră nu doar în jurul Clujului sau în România, ci şi pe plan mondial, am luat legătura cu inginerul Florin Gheorghiţă. El a specificat că Emil Barnea, principalul martor al cazului OZN din 18 august 1968 şi autorul fotografiilor de excepţie, a prezentat locul evenimentului respectiv ca fiind Pădurea Baciu, probabil deoarece se întinde pînă la limita sudică a comunei Baciu. Oarecum paradoxal, nimeni dintre cei care au participat într-un fel la investigarea cazului nu s-a gîndit să verifice această afirmaţie a lui Emil Barnea. Şi astfel, denumirea Pădurea Baciu a intrat în istorie.

Pădurea sau, mai precis, partea de pădure despre care este vorba face de fapt parte, din punct de vedere geografic, din Pădurea Hoia, a cărei margine estică îndeosebi, cu partea în aer liber a Muzeului etnografic al Transilvaniei, denumit de curînd Parcul

etnografic naţional „Romulus Vuia", este un loc de agrement şi serbări cîmpeneşti mult frecventat de clujeni.

Municipiul Cluj-Napoca (altitudine medie 360 m) este dominat în partea nord-vestică de o creastă, care se întinde aproximativ de la vest (de la Dealul Melcilor) la est (pînă la Tăietura Turcului). Această creastă, formată mai ales din argile, nisipuri, calcare şi marne, este cumpăna de ape dintre Someşul Mic şi Nadăş. Pe creastă se află două maxime, şi anume Dealul Hoia (507 m) şi Dealul Sf. Pavel. Versantul nordic este mai domol şi coboară pînă în Valea Nadăşului, cu excepţia părţii sale de nord-vest, unde se mai interpun cîteva văi şi dealuri. Versantul sudic este mai abrupt şi coboară pînă în Lunca (Valea) Someşului Mic. Cei doi versanţi sînt acoperiţi parţial de Pădurea Hoia, mai mult cel nordic şi mai puţin cel sudic. Partea nord-vestică a Pădurii Hoia este mărginită de Valea Lungă, străbătută de pîrîul Lungul (Valea Lungă), un afluent al Nadăşului, care ferestruieşte într-un petic de calcare eocene grosiere Cheile Baciului, ce se întind pe o lungime de 1,2 km.

Pădurea Hoia este continuă de la vest la est, cu excepţia unui mic coridor artificial, avînd însă diferenţe notabile în lăţime pe direcţia nord-sud. Totuşi, ea poate fi împărţită absolut convenţional în două părţi: de vest şi de est. Ca limită arbitrară de demarcaţie se poate alege fie proiecţia spre nord a începutului unei văi seci, denumită Valea Hăitaşului, mărginită la est de capetele străzilor Uliului (Ulmului) şi Donáth, fie, poate mai bine, un coridor artificial cu o lăţime de 50–60 m, amenajat pentru liniile de înaltă tensiune, aflat la 600 m est de Valea Hăitaşului şi la 150 m est de culmea Dealului Hoia.

Partea de est a pădurii este denumită de localnici, fără excepţie, Pădurea Hoia. În schimb, denumirile folosite de localnici pentru partea de vest a pădurii sînt foarte diferite, şi anume: Pădurea Baciu sau Pădurea Baciului (pentru cei pasionaţi de fenomene neobişnuite şi pentru mulţi turişti clujeni influenţaţi de mediatizarea acestei denumiri), Pădurea Popilor (pentru unii clujeni care cunosc bine locul de mai mult timp, inclusiv Alexandru Sift, deoarece acesta a aparţinut, cu excepţia porţiunilor estice, domeniilor bisericii romano-catolice), Pădurea Hoia (pentru unii turişti clujeni, ceea ce sugerează continuitatea celor două părţi ale pădurii) şi Pădurea Cheile Baciului (pentru locuitorii din comuna Baciu, deoarece se întinde spre nord pînă la Cheile Baciului).

Vom propune denumirile Pădurea Hoia-est, pentru partea aflată în perimetrul urban, care se desfăşoară deasupra străzilor dinspre marginea de nord-vest a oraşului, respectiv Pădurea Hoia-vest sau Hoia-Baciu, pentru partea situată la vest de oraş.

Partea de vest a Pădurii Hoia este cea în care şi-a desfăşurat cercetările Alexandru Sift şi a fost observat OZN-ul din august 1968. O vom denumi preferenţial Pădurea Hoia-Baciu, pentru a include şi numele care i-a adus celebritatea şi fiindcă se întinde într-adevăr pînă la o margine sudică a comunei Baciu.

Pădurea Hoia-Baciu, dominată de culmea Dealului Sf. Pavel, se întinde de la vest la est, pe o lungime de 3,4 km (dacă se alege ca limită de demarcaţie coridorul artificial), iar lăţimea pe axa nord-sud se încadrează între 0,5–1,5 km, vezi fig. c. Pădurea, mult denivelată, cu unele pante abrupte, dar şi cu cîteva poieni frumoase, un mic lac şi izvoare cu apă bună la marginea nordică, ocupă o suprafaţă de circa 2,95 km^2 (295 ha). Centrul marginii sudice a Pădurii Hoia-Baciu se află la o distanţă de 5,6 km în linie dreaptă de centrul municipiului Cluj-Napoca, în direcţia vest.

Limitele Pădurii Hoia-Baciu, respectiv ale versanţilor pe care este aşezată, sînt următoarele:

— la vest: Valea Bongartului şi Dealul Melcilor (Ciga);

— la nord: Valea Lungă, Cheile Baciului, marginea sudică a comunei Baciu, Valea Nadăşului;

Fig. c. Pădurea Hoia-Baciu

— la est: Pădurea Hoia-est;

— la sud: Valea Bongartului, Lunca Someşului Mic, Valea Hăitaşului, marginea nord-vestică a municipiului Cluj-Napoca.

De remarcat că pădurea se desfăşoară mai ales pe culme şi pe versantul nordic, în timp ce versantul sudic este mai puţin împădurit.

Vegetaţia din interiorul şi din imediata apropiere a pădurii este bogată. Etajul forestier este reprezentat de specii de foioase, în principal: stejar (Quercus sessiliflora/Quercus pedunculata/Quercus pedunculiflora), gorun (Quercus robur), carpen (Carpinus betulus), cer (Quercus cerris), ulm (Ulmus campestris), cireş sălbatic (Cerasus avium), măr sălbatic (Malus silvestris), tei de pădure (Tilia cordata), plop (Populus nigra, Populus tremula), fag (Fagus silvatica), mesteacăn (Betula verrucosa), salcîm (Robinia pseudoacacia). Stratul arbustiv se compune mai ales din: porumbar (Prunus spinosa), alun (Corylus avellana), păducel (Crataegus monogyna), măceş (Rosa canina), soc (Sambuccus nigra), dracilă (Berberis vulgaris). Stratul ierbos este format din ierburi: iarba deasă (Poa nemoralis), păiuş (Festuca heterophylla), iarba iepurelui (Phlenum montanum), iederă (Hedera helix), piciorul caprei (Aegopodium podagraria), respectiv din plante: clopoţei (Campanula sibirica, Campanula ranunculus, Campanula glomerata), păpădie (Taraxacum officinalae), viorea (Viola silvestris), brînduşă de toamnă (Colchicum autumnalae), patlagină (Plantago media), varga ciobanului (Dispacus lacinatus), măseaua ciutei (Erythronium denscanis), spînz (Helleborus purpurascens). La acestea se adaugă numeroase specii de ciuperci.

Fauna este, la rîndul său, relativ bine reprezentată. Pe lîngă multele specii de insecte, se întîlnesc reptile ca guşterul (Lacerta viridix), mamifere rozătoare ca: şoarecele de cîmp (Microtus arvalis), şoarecele de pădure (Apodemus sylvaticus), veveriţa (Sciurus vulgaris), iepurele de cîmp (Lepus europaeus), mamifere insectivore ca: ariciul (Erinaceus europaeus), cîrtiţa (Talpa europaea), lilieci (Chiroptera). Nu lipsesc nici mamiferele mari, fie ierbivore cum este căpriorul (Capreolus capreolus) sau carnivore ca: mistreţul (Sus scrofa), pisica sălbatică (Felis silvestris), lupul (Canis lupus), nevăstuica (Mustela vulgaris). În pădure cuibăresc şi numeroase păsări: cioara (Corvus corone), coţofana (Pica pica), piţigoiul (Parus major), mierla (Turotus merula), ciocănitoarea (Dendrocopos major), rîndunica (Hirundo rustica), sturzul cîntător (Turdus philomenom), cucul (Cuculus canorus), cucuveaua (Atene noctua).

Regiunea care se învecinează la nord cu Pădurea Hoia-Baciu, îndeosebi cea din jurul Cheilor Baciului, a fost locuită din timpuri străvechi. Primele urme de locuire datează, după ultimele estimări, aproximativ din anii 6500 î. Ch., aparţinînd celui mai vechi orizont neolitic de pe teritoriul României (cultura Starčevo-Criş, faza I B).

Astfel, în punctul denumit Gura Baciului, situat chiar la ieşirea (în aval) din Cheile Baciului, pe malul stîng al pîrîului Lungul, colecţionarul E. Orosz (1909) a descoperit urmele unei aşezări neolitice. Cercetările sistematice conduse de arheologul Nicolae Vlassa (1960, 1962, 1970), de profesorul de liceu A. Palkó (1968–1969) şi de arheologul Gheorghe Lazarovici (1990–1994) au evidenţiat trei nivele de locuire pentru aşezarea neolitică, ce au fost atribuite unor etape succesive din cultura Starčevo-Criş, faza veche. Primul nivel de locuire se caracterizează prin bordeie şi aparţine celui mai vechi protoneolitic de pe teritoriul României, probabil de origine sudică. Nivelele doi şi trei conţin deja colibe de suprafaţă cu lipitură de lut. Inventarul neolitic mai cuprinde: topoare de piatră, obiecte de os pentru agricultură, ceramică fină şi foarte fină pictată, morminte, idoli antropomorfi şi zoomorfi. Cele 8 capete de piatră umane şi animaliere sculptate, de tip Lepenski Vir, au stîrnit un interes particular.

S-au descoperit numeroase urme care demonstrează continuitatea locuirii acestui teritoriu în perioada de tranziţie de la neolitic la epoca bronzului (cultura Coţofeni), în

epoca bronzului, în epoca fierului (perioadele Hallstatt B şi C), precum şi vestigii din perioadele romană, prefeudală şi feudală. Au fost evidenţiate, printre altele, şi urmele unui atelier roman de fierărie.

Din perioada romană şi pînă în secolul trecut, în apropiere de Cheile Baciului, au fost exploatate mai multe cariere de piatră de calcar pentru construcţii, ce au devenit bine cunoscute. Urmele exploatărilor pot fi observate şi astăzi cu uşurinţă, în interiorul şi în imediata vecinătate a Pădurii Hoia-Baciu. Chiar în interiorul pădurii, la circa 1 km sud-est de Cabana „Cheile Baciului", au fost identificate urme de construcţii romane de cărămidă cu acoperiş de ţiglă, locuite probabil de muncitorii de atunci de la carierele de piatră.

În prezent, Pădurea Hoia-Baciu este un loc de turism şi agrement apreciat de clujeni, deşi mai puţin frecventat decît Pădurea Hoia-est, desigur datorită distanţei ceva mai mari faţă de oraş. La marginea nordică ce corespunde lăţimii maxime a Pădurii Hoia-Baciu, se găseşte Cabana „Cheile Baciului", un punct de atracţie pentru turiştii clujeni şi locuitorii din Baciu, cu restaurant, terasă şi, pe vremuri, cu cîteva locuri de cazare.

Zona activă Pădurea Hoia-Baciu, în care au fost în principal observate şi studiate de Alexandru Sift aşa-numitele „Fenomene de la Pădurea Hoia-Baciu", a căror investigare este continuată de alţi cercetători, nu se limitează la perimetrul pădurii. Influenţa prezenţei pădurii asupra manifestărilor este dificil de apreciat. S-ar putea ca importanţa pădurii să nu fie majoră, chiar dacă cercetările arată că ea este un donor important al substratului manifestărilor. Zona activă este o regiune în care frecvenţa şi, mai ales, intensitatea manifestărilor neobişnuite este ridicată. În cadrul unei zone active există puncte şi centre active, în care activitatea tinde spre valori foarte înalte.

Potrivit cercetărilor întreprinse, zona activă Pădurea Hoia-Baciu se întinde de la vest la est aproximativ în perimetrul pădurii, probabil ceva mai mult în partea de est. În schimb, în direcţiile nord şi sud, zona activă depăşeşte cu mult cadrul pădurii şi ocupă aproape întregul spaţiu interfluvial dintre Someşul Mic şi Nadăş, cu o activitate mai mare pe versanţi. Manifestările sînt mai intense şi mai frecvente în apropierea lizierei pădurii, pe întregul său perimetru, şi anume circa 50–100 m în interior şi 100–200 m în exterior.

Centrul de activitate maximă, evidenţiat de Alexandru Sift încă din anul 1953 şi denumit de el „locul de aterizare" sau „locul apariţiilor", aflat la 6,1 km în linie dreaptă de centrul municipiului Cluj-Napoca, se găseşte pe un fel de platou în jumătatea de vest a versantului sudic, ocupînd o suprafaţă de circa 2 ha, în interiorul şi mai ales în exteriorul pădurii. Potrivit observaţiilor vizuale şi imaginilor fotografice, în acest centru activ aterizează preferenţial aeroforme, de dimensiuni adesea importante, care lasă urme particulare pe sol iar efectele biologice asupra vegetaţiei sînt semnificative. De remarcat că „centrul activ Sift", focarul întregii zone, se află la doar 200 m sud-est de „Poiana Barnea", locul celebrei observaţii OZN din 18 august 1968.

În anul 1960, Alexandru Sift a identificat alte două centre active, situate la marginea sudică a pădurii, la 0,5 km est de centrul de activitate maximă, respectiv la marginea nordică a pădurii, în apropiere de mijlocul Cheilor Baciului.

În anii 1975 şi 1976, cele două echipe de cercetare conduse de Adrian Pătruţ au evidenţiat încă două centre active, în apropiere de marginea nord-vestică a pădurii, respectiv la 1 km nord de limita nordică a Cheilor Baciului.

În anul 1994, inginerul Alin Salanţiu a evidenţiat un punct activ în apropiere de marginea nordică a pădurii, puţin în interior, în apropiere de limita vestică a Cheilor Baciului.

În fine, în zona activă Pădurea Hoia-Baciu au fost identificate şi puncte active speciale, în care se obţin preferenţial imagini paranormale, care înfăţişează elemente şi structuri fără corespondent concret în mediul ambiant.

Astfel, în decembrie 1992, Ştefan Szabó şi Ciprian Oltean, doi tineri ingineri, au identificat un punct activ special, localizat strict în jurul unui tufiş de alun izolat, aflat la 6 m în exteriorul pădurii şi la 0,5 km de limita sa sud-estică. În februarie 1995, cei doi ingineri, împreună cu Adrian Pătruţ, au evidenţiat un punct activ special asemănător, localizat în jurul unui tufiş de păducel, aflat la 23 m în exteriorul pădurii şi la 1,2 km vest de punctul precedent. În iulie 1993, Géza Bukaresti a identificat un alt punct activ special, situat pe o potecă din pădure, la 0,8 km de centrul activ principal.

În spaţiul ce cuprinde municipiul Cluj-Napoca şi împrejurimile sale au fost identificate şi alte zone active: zona Pădurea Făget, zona Grădina Botanică, zona Cimitirul Central. Dar activitatea lor este cu cîteva ordine de mărime mai scăzută decît cea semnalată în zona Pădurea Hoia-Baciu, care poate fi considerată într-adevăr o zonă activă excepţională.

5. ALEXANDRU SIFT (1936–1993)

Adrian Pătruţ

Alexandru Sift (Sift Sándor) s-a născut la Cluj-Napoca, la 30 iulie 1936.

Soţii Carol şi Margareta Sift au avut trei copii: Alexandru, Ştefan şi Maria. Alexandru sau „Sanyi", pentru familie şi prieteni, a fost cel mai mare dintre fraţi. Numele de familie Sift s-a transmis pe o ramură genealogică de origine germană (săsească), în timp ce celelalte ramuri au origine maghiară.

„Sanyi" şi-a petrecut anii copilăriei în casa părintească de pe strada Rákoczi (în prezent, General Eremia Grigorescu) nr. 98, nu departe de marginea nord-vestică a oraşului.

Alexandru Sift a urmat şcoala primară la o şcoală elementară din cartier (în prezent desfiinţată), două clase de gimnaziu la Liceul romano-catolic „Zágoni Mikes Kelemen" (în prezent, Liceul teoretic nr. 2, înfiinţat de Báthory István), iar ultima clasă de gimnaziu şi liceul la Şcoala generală nr. 7 (în prezent, Liceul teoretic „Brassai Sámuel"), pe care l-a absolvit în anul 1953.

În perioada 1954–56, Al. Sift a urmat cursurile Institutului agronomic, la care a renunţat pentru a-şi urma vocaţia de botanist. Astfel, în anul 1956, Al. Sift s-a înscris la Facultatea de biologie-geografie (secţia pedagogică) a Universităţii „Bolyai" (devenită, prin unificarea din 1958, Universitatea „Babeş-Bolyai"), pe care a absolvit-o în anul 1960, susţinîndu-şi examenul de diplomă în 1961.

Al. Sift a fost repartizat în mediul rural, ca profesor în specialitatea ştiinţele naturii-geografie, dar a refuzat să părăsească Clujul, datorită unor fenomene insolite pe care începuse să le studieze sistematic. În anii următori, negăsind un loc de muncă la nivelul calificării sale, Al. Sift a lucrat pe rînd ca vînzător, magazioner, librar.

Fiind un botanist pasionat, el a fost cooptat, în anul 1965, de profesorul Csürös de la catedra de botanică a Facultăţii de ştiinţele naturii-geografie, ca şi colaborator la monumentala lucrare „Flora României", realizată sub egida Academiei Române. În această calitate, Al. Sift s-a ocupat de plante poliploide, mai exact de cele care devin poliploide datorită acţiunii unor radiaţii telurice sau în apropierea liniilor de înaltă tensiune. El a întocmit şi un ierbar pe această temă, care se află la Grădina Botanică din Cluj-Napoca.

În anul 1967, Al. Sift a fost angajat la Centrul de cercetări biologice, ca tehnician. Dovedind pricepere şi conştiinciozitate, a fost promovat pe post de biolog, iniţial la secţia

zoologie şi apoi la secţia genetică. Aici, Al. Sift a lucrat la problema creării de noi soiuri de plante agricole şi industriale prin mutaţii provocate de radiaţii nucleare. Potrivit aprecierilor colegilor de serviciu, Al. Sift a lucrat bine şi exact, achitîndu-se cu conştiinciozitate de sarcinile care i-au revenit. A fost un coleg bun, modest şi politicos cu cei din jur.

Reportajul semnat de Liviu Timbus în revista *Flacăra* (nr. 988/11 mai 1974), care îl prezintă pe Al. Sift şi cercetările sale asupra unor fenomene cu totul neobişnuite observate în împrejurimile Clujului, a avut mai ales consecinţe neplăcute pentru biologul clujean. Afirmaţia că în apropierea unui oraş de mărimea Clujului se produc sistematic şi pe scară mare fenomene misterioase nu putea fi văzută cu ochi buni în anii regimului de democraţie populară, aflat sub semnul materialismului dogmatic. Şi consecinţele nu au întîrziat să apară. În scurt timp, Al. Sift a intrat în dizgraţia conducerii administrative şi de partid a Centrului de cercetări biologice. A fost acuzat de faptul că, în timpul orelor de serviciu, se ocupă de alte probleme şi foloseşte materialele institutului pentru alte scopuri. Conducerea institutului a întocmit note informative către Departamentul Securităţii Statului, în care erau menţionate „preocupările mistice" ale lui Alexandru Sift.

Prin interpretarea unor „indicaţii preţioase" ale conducerii superioare de partid şi de stat, în anul 1975, s-a decis mutarea secţiei genetică, în cadrul căreia lucra Al. Sift, la o filială a centrului din comuna Mihai Viteazu, în apropiere de Turda. Refuzînd din nou să părăsească Clujul de care era legat indisolubil şi ameninţat cu desfacerea disciplinară a contractului de muncă, Al. Sift şi-a dat demisia de la Centrul de cercetări biologice. Unii colegi de secţie, care au plecat la Mihai Viteazu, au revenit pe rînd la Cluj-Napoca, reluîndu-şi activitatea la sediul Centrului de cercetări biologice de pe strada Republicii 48, dar fără a-l mai avea în mijlocul lor pe Al. Sift.

Ulterior, toate încercările lui Al. Sift de a obţine prin Forţele de muncă un nou serviciu au rămas fără rezultat. Deşi starea sănătăţii sale devenise precară, comisiile medicale care l-au examinat au refuzat să îl pensioneze de boală. Astfel, Al. Sift a devenit şomer, la nici 40 ani, într-o ţară în care oficial această categorie era inexistentă. Pînă la sfîrşitul zilelor, el a trăit din pensia mai mult decît modestă a soţiei sale.

Alexandru Sift s-a căsătorit în anul 1974 cu Viorica (Ibólya) Borza sau „Ibi" pentru cei apropiaţi (născută la 14 mai 1922, la Cluj-Napoca). „Ibi" a fost, pe rînd, dansatoare şi balerină la Bucureşti, Debrecen, Budapesta şi Cluj-Napoca, apoi muncitoare la „Arta decorativă" Cluj-Napoca. Era o femeie simplă, inimoasă şi credincioasă. „Sanyi" a fost marea ei dragoste şi l-a adorat pînă la sfîrşitul vieţii. Idila a început încă din vremea studenţiei lui „Sanyi", pe cînd „Ibi" se numea Viorica Cîmpean, după primul său soţ. Relaţia lor s-a consolidat şi prin excursiile frecvente în împrejurimile oraşului, în cercetarea fenomenelor insolite. Viorica a devenit, încă din acei ani, nu numai o însoţitoare a lui Al. Sift, ci şi o adevărată asistentă în cercetările sale.

Diferenţa de vîrstă de 14 ani dintre Viorica şi Alexandru, mai puţin obişnuită, mai ales în acest sens, îşi are probabil explicaţia într-o afinitate particulară. Această legătură nu a fost încurajată de familia Sift, care nu a acceptat-o pe Viorica niciodată.

După căsătorie, „Sanyi" şi „Ibi" au locuit în fosta casă a pădurarului din secolul 19, aflată în prezent pe strada Gorunului 30. Condiţiile de locuit erau primitive, departe de standardele minime cerute de civilizaţia zilelor noastre. Practic, soţii Sift au trăit aproape douăzeci de ani într-o cocioabă, cu două încăperi de circa 5 m^2 şi 3 m^2, cu pămînt pe jos, cu cartoane şi plasă de sîrmă în loc de ferestre, lipsită de canalizare şi de orice sursă de apă. Curtea mică, pînă la zidul de plăci de beton de la stradă, care ascundea casa de eventualele priviri indiscrete ale trecătorilor, nu permitea nici măcar amenajarea unei latrine. După ce Al. Sift a devenit şomer iar Viorica s-a pensionat, speranţele lor de a obţine o locuinţă decentă s-au ruinat. E adevărat că, în anul 1991, li s-a repartizat un

apartament cu două camere în cartierul Zorilor. Dar, epuizaţi, bolnavi şi prea ataşaţi de multele pisici cu care conviețuiau, soţii Sift nu s-au mai mutat niciodată din coliba lor.

Alexandru Sift a fost un bărbat înalt de 1,76 m, cu aspect fizic atrăgător, uşor exoftalmic, cu privire intensă şi pătrunzătoare. Temperamentul său era complex, o combinaţie coleric-melancolic-sanguin în această ordine. În societate, era întotdeauna politicos şi amabil. Cu cei mai apropiaţi, era de obicei bine dispus şi vesel. Cîteodată, se defula în familie, cu momente explozive. Dar, în primul rînd, Al. Sift a fost un om mîndru, corect şi onest.

Al. Sift avea simţurile foarte dezvoltate, mai ales văzul, mirosul şi auzul. Astfel, vederea sa era excepţională, atît din punct de vedere al acuităţii vizuale cît şi al rezoluţiei. El vedea cu ochiul liber detalii pe care un om cu vedere normală le distinge doar cu ajutorul unui binoclu puternic.

Al. Sift suferea de nevroză vegetativă, care îi provoca transpiraţie puternică şi deranjamente stomacale, atunci cînd un prag emoţional sau nervos era depăşit. Astfel, în anul 1977, el s-a internat din proprie iniţiativă la Clinica de psihiatrie, atunci cînd tulburările neurovegetative deveniseră greu de suportat. Pe fondul nevrozei vegetative, Al. Sift s-a îmbolnăvit de diabet zaharat la începutul anilor '70. Boala a evoluat constant, determinînd o pancreatită şi complicaţii cardiovasculare, cu o primă criză cardiacă în anul 1975. Diabetul a devenit sever în anii '80, atunci cînd, dezamăgit de condiţiile de viaţă foarte modeste şi de ostilitatea repetată a tuturor factorilor de decizie care l-ar fi putut ajuta, s-a retras din viaţa socială şi s-a izolat la domiciliul său, pe care îl părăsea tot mai rar. A petrecut astfel luni şi luni de zile fără a ieşi din casă, cu excepţia deplasărilor la Pădurea Hoia-Baciu, cugetînd poate la problemele existenţei şi nemuririi, înconjurat doar de soţia sa şi de multele lor pisici. În ultima perioadă, Al. Sift a ajuns aproape să se drogheze cu cafeină, consumînd mai multe fiole pe zi. Ajutorul cumnatei sale, Edit Marta Kesmárki (născută Borza), i-a ajutat pe cei doi soţi bolnavi să supravieţuiască mulţi ani.

În după-amiaza zilei de 1 octombrie 1993, Alexandru Sift a suferit o nouă criză cardiacă. Soţia sa a chemat Salvarea, dar medicul, care a remarcat desigur condiţiile precare din casă, i-a făcut doar o injecţie şi a plecat. În zorii zilei de 2 octombrie 1993, Alexandru Sift se zbătea între viaţă şi moarte. Salvarea a venit din nou, dar era prea tîrziu. Alexandru Sift a încetat din viaţă la orele 5 dimineaţa, în drum spre spital. Pe fişa medicală, s-a menţionat simplu: „deces prin infarct miocardic". Pentru Alexandru Sift, moartea a venit ca o izbăvire de la o viaţă care, pentru el, devenise mult prea greu de suportat.

Pentru Viorica Sift, viaţa fără „Sanyi" şi-a pierdut sensul. În dimineaţa aceleiaşi zile nefaste de 2 octombrie 1993, pe cînd se întorcea de la Clinica medicală III, unde trupul soţului său fusese depus la morgă, Viorica Sift s-a prăbuşit pe stradă. A fost transportată cu Salvarea la clinica pe care tocmai o părăsise şi internată de urgenţă cu diagnosticul „hemoragie cerebrală extinsă". Nu şi-a mai revenit din comă şi a încetat din viaţă la orele 22,05.

Soţii Alexandru şi Viorica Sift au fost înmormîntaţi împreună, în ziua de 5 octombrie 1993, la Cimitirul central din Cluj-Napoca, în locul de veci II B 1258.

Biografia lui Alexandru Sift s-ar putea încheia aici. Dar, pe lîngă viaţa normală, mai mult sau mai puţin obişniută, Alexandru Sift a avut şi o altă viaţă, în care trăia într-o realitate subtilă evasionirică, mai puţin accesibilă muritorilor de rînd. Această viaţă paralelă este asociată cu cercetările sale asupra unor manifestări insolite, mediatizate mai ales sub denumirea „Fenomenele de la Pădurea Baciu(lui)".

Trebuie menţionate două aspecte care au favorizat aceste cercetări de excepţie: preocupările spirituale şi sensibilitatea lui Al. Sift.

Curiozitatea pronunţată a lui Al. Sift şi interesul pentru cunoaştere în general l-au condus, încă din anii studenţiei, spre probleme spirituale, uneori cu conotaţii esoterice. Temele sale preferate erau: civilizaţii dispărute, cunoscute sau presupuse (civilizaţia atlantă, egipteană, elenă, aztecă, ariană, chineză), vechi divinităţi şi simboluri ("şarpele cu pene" Quetzalcoatl, zeul ploii Tlaloc, piramida Keops, porţile chinezeşti), problema supravieţuirii post-mortem şi fenomene aparent spiritiste (apariţii, materializări, psihofotografii), doctrine esoterice (rosacrucc, teosofia) şi elemente esoterice derivate (cele şapte raze, cele şapte planuri şi subplanurile, corpurile subtile, formele-gînd, lumea invizibilă), numerologie şi geometrie (semnificaţia numerelor, şirul Fibonacci, secţiunea de aur), OZN-uri. Pe baza lecturilor pe aceste teme şi a modului în care le-a asimilat şi acceptat, Al. Sift şi-a dezvoltat încetul cu încetul o concepţie metafizică de tip mistico-spiritist despre lume, în contradicţie flagrantă cu concepţia materialistă fizicalistă învăţată temeinic în anii de şcoală şi facultate. Pentru Al. Sift a apărut un conflict complex între cele două concepţii antagoniste, pe care nu reuşea să le concilieze. Acest conflict l-a tulburat mulţi ani şi l-a impulsionat în cercetările sale exotice, în speranţa aflării răspunsului căutat. Şi, în cele din urmă, Al. Sift s-a convins că acea concepţie materialistă în care crezuse cîndva cu tărie este incompatibilă cu observaţiile şi cercetările sale.

Sensibilitatea pronunţată a lui Alexandru Sift s-a manifestat încă de timpuriu. El era, fără îndoială, un senzitiv, cu o capacitate extrasenzorială canalizată parţial spre mediumitate. Astfel, Al. Sift a avut suficiente experienţe de percepţie extrasenzorială (ESP), de tip telepatic, clarviziune sau precogniţie. Nici fenomenele psihokinetice (PK) nu au lipsit din viaţa sa, de exemplu manifestări Poltergeist în locuinţa sa şi observaţii de apariţii care reproduceau trăsăturile unor defuncţi. În fine, Al. Sift a luat parte la şedinţe spiritiste, primind el însuşi comunicări.

Al. Sift a denumit fenomenele insolite pe care le-a cercetat, în împrejurimile dar şi în perimetrul Clujului, „apariţii clujene" sau „apariţii plasmatice".

Primele observaţii datează, după propriile sale afirmaţii, de la vîrsta de 8 ani (anul 1944), cînd a remarcat sporadic umbre care se deplasau printre tufişuri în grădina casei părinteşti de pe str. Rákoczi 98, aflată nu departe de marginea Pădurii Hoia-est. Dar, prima observaţie importantă a avut loc la vîrsta de 12 ani (aprilie 1948), cînd a văzut, împreună cu tatăl său, o aeroformă transparentă cu aspectul literei V. Al. Sift aprecia că acest moment poate fi considerat începutul observaţiilor sale sistematice.

Încetul cu încetul, deoarece locuia spre marginea nord-vestică a oraşului, Al. Sift a început să facă excursii solitare în împrejurimi, mai ales la Pădurea Hoia-Baciu (Pădurea Hoia-vest) sau Pădurea Popilor, cum o numea el. Aceste excursii erau asociate uneori cu observaţii vizuale, mai ales de aeroforme cu aspectul literei V, de consistenţa unui fum închis parcă într-un cadru invizibil. Două cazuri remarcabile s-au petrecut în anul 1953: un V luminos l-a urmărit timp de peste o jumătate de oră, într-o seară geroasă (ianuarie 1953) şi mîna dreaptă i-a devenit parţial invizibilă, atunci cînd a introdus-o într-un tufiş în care aterizase un V (iulie 1953). Al. Sift considera că întîmplarea din iulie 1953 marchează începutul cercetărilor sale sistematice. De remarcat că, pînă în acel moment, Al. Sift credea că observă o formă de viaţă nouă, reprezentată de făpturi biologice necunoscute, puţin sensibile la condiţiile de mediu.

Observaţiile vizuale ale lui Al. Sift au continuat cu o frecvenţă de cîteva pe an. Totodată, el a identificat urme ciudate pe sol şi a început să studieze efectele biologice ale structurilor nebuloase asupra vegetaţiei din jur. Toate acestea culminau într-un centru foarte activ, aflat în jurul unei margini sudice a Pădurii Hoia-Baciu. El a denumit acest centru de activitate maximă din zona Pădurea Hoia-Baciu „locul apariţiilor" sau „locul de aterizare".

În aprilie 1960, Al. Sift şi-a cumpărat primul aparat de fotografiat, un SMENA ieftin, cu care se obţin însă imagini acceptabile. Încercînd să surprindă pe peliculă straniile manifestări, el a constatat cu surprindere că numărul structurilor care apar pe imaginile fotografice este cu cîteva ordine de mărime superior celor observate cu ochiul liber. A urmat o lungă perioadă de observaţii vizuale, completate cu realizarea de numeroase imagini fotografice. Viorica, viitoarea sa soţie, devenise deja un însoţitor aproape nelipsit în excursiile din jurul oraşului.

Din anul 1965, calitatea imaginilor obţinute de Al. Sift s-a îmbunătăţit prin achiziţionarea de două aparate mai performante: ZENIT–3M (pentru film normal 24x36 mm) şi LIUBITEL–2 (pentru film lat 6x6 cm). Acestora li s-a adăugat, în anul 1972, un teleobiectiv TAIR cu distanţa focală f 300 mm şi apoi încă două aparate fotografice: ZENIT–E (pentru film normal) şi o variantă nouă de LIUBITEL–2 (pentru film lat).

În anul 1960, Al. Sift a stabilit că manifestările cercetate au la bază un substrat provenit din sisteme vii. În 1973, el a început experienţele cu „capcane cu film", în care clişee de film bine izolate erau lăsate timp de 5–10 zile în pădure. Printre altele, aceste experienţe au confirmat presupunerea că manifestările studiate nu se datorează unor radiaţii telurice.

Nu cunoaştem cu exactitate data ultimelor deplasări ale lui Al. Sift în zona Pădurea Hoia-Baciu. Potrivit unor mărturii, Al. Sift a mai fost văzut în centrele active ale zonei în toamna anului 1992. Şi, probabil, el nu a renunţat la cercetările sale pînă la sfîrşitul vieţii. Din cîte cunoaştem, într-un interval de 19 ani (1960–1979), Al. Sift a realizat circa 45.000 fotografii în zone active, majoritatea în zona Pădurea Hoia-Baciu, mai ales aleator, fără observaţii vizuale asociate. Multe dintre acestea au evidenţiat manifestări spectaculoase, în majoritate invizibile cu ochiul liber. Este posibil ca, pînă în anul 1993, numărul cadrelor fotografiate de Al. Sift să fi depăşit sensibil cifra de 60.000.

Al. Sift îşi prelucra singur fotografiile, încercînd chiar reţete proprii în micul laborator foto amenajat în modesta sa locuinţă. De altfel, Al. Sift a fost un fotograf amator pasionat şi talentat, cu certe calităţi artistice. Subiectele sale preferate erau: peisajul, plantele de cîmp, nudul feminin şi pisicile.

Concluziile personale ale lui Al. Sift, în urma cercetării „apariţiilor clujene", pot fi rezumate în următoarele puncte:

— Există o lume corespondentă, de obicei invizibilă pentru noi. Fenomenele semnalate sînt manifestări ale acestei lumi.

— Fenomenele observate apar mai ales sub formă de structuri organizate.

— Numărul structurilor vizibile cu ochiul liber este mult mai mic decît cel al structurilor invizibile, dar care pot fi fotografiate.

— După aspectul aparent, structurile pot fi clasificate în: forme geometrice, protoantropoizi, antropoizi şi forme animale.

— Teoretic şi practic, sînt posibile orice forme şi orice transformări de forme.

— Toate formele provin din forme geometrice simple, prin transformări succesive rapide. În această morfogeneză, geometria şi elementele de simetrie au un rol important.

— Fenomenele observate au la bază un substrat parabiologic provenit din sisteme vii (plante, animale, oameni), care poate fi denumit plasmă sau plasmă biologică.

— Plasma se prezintă în trei varietăţi principale interconvertibile: albă, neagră, gri.

— După semnificaţie, structurile observate pot fi încadrate în cel puţin trei categorii: forme-gînd, spirite dezîncarnate şi expresii ale unui mecanism parabiologic ce s-ar afla la baza vieţii şi a evoluţiei biologice.

— Fenomenele şi manifestările observate pot fi denumite apariţii clujene sau apariţii plasmatice.

— Aparițiile religioase (teofaniile) aparțin aparițiilor plasmatice.

— OZN-urile sînt un caz particular al aparițiilor plasmatice, încadrîndu-se în aeroformele geometrice. Numărul OZN-urilor vizibile cu ochiul liber este mult mai mic decît al celor invizibile.

Prin cercetările sale, Alexandru Sift a evidențiat obiectiv fenomene și manifestări puțin cunoscute (cu excepția unor cazuri relativ izolate), cu caracteristici surprinzătoare, chiar sfidătoare, și de o amploare excepțională. Anumite fenomene macroparanormale tradiționale sînt probabil doar cazuri particulare ale acestor manifestări insolite. Acceptarea manifestărilor respective, precum și recunoașterea importanței și implicațiilor acestora, ar putea determina o criză și o revoluție majoră în parapsihologie și nu numai.

Astfel, Alexandru Sift se înscrie printre cei mai importanți cercetători ai fenomenelor paranormale din toate timpurile, prea puțin înțeles de contemporanii săi. El este un adevărat pionier în epopeea, uneori tristă, a cunoașterii umane. Din păcate, numele său și cercetările sale sînt prea puțin cunoscute, nu doar pe plan mondial, ci chiar și în România. Cel puțin deocamdată.

C. CAZURI, CERCETĂRI, EXPERIENŢE

Capitolul C este consacrat unor cazuri, cercetări şi experinţe desfăşurate la Pădurea Hoia-Baciu, pe parcursul a aproape cinci decenii. Ele sînt prezentate chiar de către observatorii şi cercetătorii implicaţi în descifrarea tainelor zonei respective.

Regretatul Alexandru Sift relatează trei întîmplări tulburătoare din perioada anilor 1948-1953.

Inginerul Florin Gheorghiţă consideră Pădurea Hoia-Baciu un loc iniţiatic, în care, cu mulţi ani în urmă, a primit şi el botezul.

Cercetătorul Adrian Pătruţ prezintă, din activitatea echipelor de cercetare pe care le-a coordonat în anii '70, cîteva imagini fotografice interesante şi condiţiile în care au fost obţinute.

Inginerul Csaba Borbáth se referă la activitatea de cercetare a grupului CETI, în perioada anilor 1974–1981, şi la principalele rezultate obţinute.

În continuare, Adrian Pătruţ prezintă ancheta unui caz excepţional din iulie 1968, desfăşurat în prezenţa lui Alexandru Sift şi a viitoarei sale soţii. Este vorba despre o adevărată întîlnire de gradul trei la marginea Pădurii Hoia-Baciu, cu aeroforme în deplasare şi umanoizi cu aspect ciudat.

Profesorul yoga Gregorian Bivolaru, care a vizitat cu un grup important de discipoli zona Pădurea Hoia-Baciu, abordează din punct de vedere spiritual acest spaţiu mirific, capabil să ofere trăiri particulare.

Investigatorul de teren Géza Bukaresti, care se deplasează periodic de la Tîrgu-Mureş pentru a fotografia la Pădurea Hoia-Baciu, îşi prezintă rezultatele obţinute în ultimii ani.

În fine, analizînd unele imagini fotografice recente, realizate la Pădurea Hoia-Baciu, Adrian Pătruţ prezintă un nou tip de fotografie paranormală evidenţiat în această zonă activă: gîndotopografia.

Parcurgînd paragrafele acestui capitol, cititorul va realiza cu siguranţă faptul că toate cazurile, cercetările şi experienţele relatate şi prezentate de persoane diferite sînt convergente. Ele se referă, în esenţă, la aspecte identice sau distincte ale aceloraşi manifestări complexe şi variate, aşa-numitele „Fenomene de la Pădurea Hoia-Baciu".

6. AMINTIRI

Alexandru Sift

.....

... Era o după-amiază frumoasă de aprilie 1948. Încă nu împlinisem 12 ani. Mă aflam împreună cu tatăl meu, Carol Sift, într-o mică excursie undeva în apropiere de marginea vestică a oraşului, străbătînd Valea Hăitaşului.

Deodată, tata s-a oprit şi mi-a spus: „Sanyi, uită-te acolo!" Am privit unde îmi arăta tata, dar nu am remarcat nimic deosebit. Tata a insistat: „Vezi cum zboară ceva dinspre

pădure spre Someş?" „Nu văd nimic!" i-am răspuns. Atunci, tata a pus mîna pe umărul meu şi deodată am văzut şi eu. Era un fel de fum cenuşiu bine conturat, dar totuşi transparent, închis parcă într-o cutie invizibilă cu baza triunghiulară şi latura de cîţiva metri. Zbura fără zgomot, la o înălţime de nici 10 m, cam cu viteza cu care se deplasează un biciclist. Am simţit o emoţie necunoscută, care îmi transmitea fiori în întreg corpul. Am urmărit fascinat, timp de peste un minut, strania formă care zbura în apropierea cursului şerpuit al Someşului Mic, pînă ce s-a îndepărtat prea mult pentru a mai putea fi zărită.

Aceasta a fost prima mea întîlnire cu un V. Tata mai văzuse de cîteva ori forme asemănătoare.

Dar întîmplarea nu s-a încheiat aici. Peste cîteva ore, pe braţul meu stîng a apărut o pată roşie triunghiulară, cu latura de cîţiva centimetri, care reproducea cu fidelitate forma V-ului observat. Medicii care m-au consultat în zilele următoare nu au găsit un remediu eficace pentru pata de pe mînă. Pata, care nu m-a deranjat niciodată, a dispărut de la sine după doi ani...

.....

...Era o zi foarte călduroasă de iulie din secetosul an 1953. Începusem deja să cutreier regulat împrejurimile dinspre marginea de vest a oraşului, îndeosebi zona Pădurii Popilor, căreia astăzi i se mai spune şi Pădurea Baciu. Căutam mereu să reîntîlnesc formele ciudate şi fumurii pe care le văzusem în copilărie.

Mă găseam la liziera Pădurii Popilor, pe versantul sudic dinspre Lunca Someşului Mic, în imediata apropiere a „locului de aterizare", adică a centrului activ în care am observat de zeci de ori aterizări de aeroforme plasmatice, care veneau aproape invariabil din direcţia vest.

La un moment dat, să fi fost orele 16, am observat un V cenuşiu, cu latura de vreo 2–3 m, coborînd cu viteză spre sol. A aterizat direct într-un tufiş de păducel, aflat la cîţiva zeci de metri de locul în care mă aflam. M-am apropiat imediat de tufiş, dar V-ul parcă dispăruse fără urmă. Am luat un băţ şi am început să răscolesc tufişul pentru a căuta V-ul ascuns. Am constatat cu stupoare că băţul devenea invizibil pe măsură ce îl introduceam în tufiş. Încercînd să scormonesc şi mai adînc în tufiş, am observat că nu doar băţul, ci şi mîna mea a devenit invizibilă pînă la cot. Am stat aşa uluit, timp de cîteva secunde, neştiind ce să fac. Am avut totuşi timp să remarc că pe braţul meu exista o zonă de trecere de la vizibil la invizibil, caracterizată prin grade de transparenţă diferite. Deodată, un suflu de aer cald destul de puternic, ca o decompresiune, m-a împins cîţiva paşi înapoi. Mi-am privit şi mi-am pipăit braţul. Era vizibil şi părea întreg. După ce mi-am mai revenit puţin, m-am apropiat de tufiş şi am introdus din nou mîna cu băţul în interiorul său. Dar nu s-a mai întîmplat nimic deosebit. Totul revenise la normal. Probabil că acel suflu cald s-a datorat faptului că V-ul plecase cumva din tufiş, într-o stare mai subtilă, invizibilă cu ochiul liber.

Şi acest episod are un epilog. Abia am ajuns acasă şi au început durerile de cap, cu frisoane şi vărsături. A doua zi, aveam febră şi mă simţeam foarte slăbit, încît abia mă puteam ridica din pat. Mama a chemat un medic, care a fost de părere că am suferit un şoc şi mi-a recomandat linişte şi odihnă. Tulburările neurovegetative generate de această experienţă stranie s-au atenuat treptat în decurs de cîteva luni, dar au continuat totuşi să se manifeste sporadic vreme de cîţiva ani...

.....

...Poate cea mai frumoasă amintire datează dintr-o seară feerică de iarnă din luna ianuarie a aceluiaşi an 1953. Am lăsat-o intenţionat la urmă deşi, cronologic, întîmplarea

s-a petrecut înainte de cea, mai puţin plăcută, cu tufişul în care braţul mi-a devenit invizibil.

Mă întorceam spre casă dintr-o excursie solitară la Pădurea Popilor. Stratul gros de omăt strălucea sub razele Lunii pline. Se auzea doar zăpada care scîrţîia sub greutatea ghetelor mele şi, în depărtare, lătratul cîinilor din oraş. În timp ce mă apropiam de Valea Hăitaşului, a apărut deodată, în stînga mea, un V mic luminos, în formă de inimă stilizată, cu latura de cel mult 80 cm. Zbura încet, la o distanţă de 3–5 m de mine şi la o înălţime de 1–1,20 m deasupra zăpezii. Avea consistenţa unui nor gros şi răspîndea o lumină alb-albăstruie, ca cea a unui tub fluorescent cu neon. M-am oprit să îl privesc şi s-a oprit şi el, tresărind şi legănîndu-se uşor. Mi-am continuat drumul şi a pornit şi el, alunecînd încet alături de mine. M-am oprit din nou şi iarăşi s-a oprit şi el. Am încercat să mă apropii, dar el se îndepărta în ritmul paşilor mei, păstrînd distanţa faţă de mine constantă. Am pornit iarăşi la drum şi V-ul m-a urmat. Un timp, am mers aşa amîndoi, unul lîngă altul: eu, un copil de 16 ani şi jumătate, şi el, poate un copil dintr-o altă lume, de obicei invizibilă pentru noi.

După cîteva minute, V-ul a început să se joace. Pornea în viteză de lîngă mine şi se ascundea cîţiva zeci de metri mai departe în vreun tufiş desfrunzit de pe marginea drumului, devenind invizibil. Atunci cînd ajungeam în locul în care se ascusese, îl căutam fără să îl găsesc. Porneam mai departe, uitîndu-mă înapoi cu coada ochiului spre tufiş. După ce mă îndepărtam puţin, V-ul redevenea vizibil şi se grăbea să mă ajungă. Mergeam un timp alături, după care iarăşi o lua la fugă să se ascundă în alt tufiş, unde devenea invizibil. Mă întrebam chiar: Oare ce fel de fiinţă este acest V zburdalnic, care pare să nu simtă frigul pătrunzător de –10° sau poate –15° C?

Iar jocul a continuat aşa pe parcursul a aproape 2 km, pe care i-am străbătut în mai bine de o jumătate de oră. Atunci cînd am ajuns în dreptul primei case de la marginea oraşului, V-ul a dispărut brusc sau poate a devenit doar invizibil. Nu l-am mai revăzut niciodată.

Starea de fericire, de bucurie intensă, provocată de întîlnirea cu micul meu prieten luminos din lumea subtilă, a persistat mult timp. Deşi au trecut atîţia ani de atunci, cred că acelea au fost cele mai fericite clipe din viaţa mea. Şi astăzi, cînd mă gîndesc la întîmplările bune şi rele pe care le-am trăit, îmi dau seama că toate sacrificiile făcute şi toate necazurile pe care le am şi pe care le voi mai avea sînt compensate de acele momente de neuitat dintr-o seară senină de ianuarie...

.....

— • —

NOTĂ: Aceste amintiri de tinereţe ale lui Alexandru Sift sînt preluate şi adaptate după cele cîteva sute de pagini dactilografiate, pe care le-a redactat pentru mine în peroada anilor 1975–78. Paginile respective constituie o adevărată monografie a vieţii sale şi a cercetărilor insolite asupra a ceea ce el numea, de obicei, apariţiile clujene sau apariţiile plasmatice.

Cele trei episoade prezentate se referă la întîlniri cu V-uri. Referindu-se la apariţiile clujene, Al. Sift menţiona întotdeauna că V-urile sînt cele mai importante forme plasmatice.

Nimeni nu poate afirma cu certitudine că cele trei întîlniri prezentate, cu elemente de un romantism uneori tulburător, s-au petrecut întocmai aşa cum ne povesteşte Al. Sift. Nu avem la dispoziţie decît mărturiile sale. Şi Alexandru Sift a fost, ca şi noi toţi, doar un om, chiar dacă unul ceva mai deosebit. Ceea ce însă pot susţine cu fermitate este faptul că Alexandru Sift a fost un om sincer şi credea cu tărie în afirmaţiile sale.

Şi totuşi, răsfoind literatura de specialitate, am avut ocazia să întîlnesc în revista belgiană *Inforespace* (an 3, nr. 9, 1974) prezentarea unui caz foarte asemănător cu una dintre amintirile lui Al. Sift. Este vorba despre un fragment din memoriile celebrului Casanova:

„Plecasem de o oră din Castel Nuovo şi atmosfera era clară şi cerul senin. Deodată, la 10 paşi în faţa mea, am observat un fel de « flacără piramidală » de înălţimea unui cot, la vreo patru-cinci picioare deasupra nivelului terenului. Această apariţie m-a frapat, deoarece părea să mă însoţească. Dorind să o cercetez mai bine, am încercat să mă apropiu de ea. Dar, cu cît mă apropiam mai mult, cu atît se îndepărta şi ea. Atunci cînd mă opream, se oprea şi ea. Cînd partea de drum pe care o străbăteam era străjuită de copaci, încetam să o mai văd, dar reapărea de îndată ce drumul era iarăşi liber. Am încercat să mă întorc din drum, dar dispărea de fiecare dată şi nu apărea decît atunci cînd mă îndreptam din nou spre Roma. Această călăuză neobişnuită m-a părăsit doar cînd lumina zilei a alungat tenebrele nopţii."

Asemănarea dintre „flacăra" piramidală care l-a urmărit pe Casanova şi V-ul care l-a însoţit 210 ani mai tîrziu pe Al. Sift este frapantă. Şi, după cercetările mele, probabilitatea ca Al. Sift să fi citit memoriile lui Casanova sau să fi avut acces la revista *Inforespace* este minimă.

Concluziile sînt la îndemîna Dumneavoastră... *(Adrian Pătruţ)*.

7. „LOCUL INIŢIERII"

Florin Gheorghiţă

La scurt timp după prezentarea la televiziunea centrală şi în presă a reuşitelor fotografii obţinute de Emil Barnea asupra unei farfurii zburătoare, care coborîse mult deasupra Pădurii Baciu din vestul Clujului (la 18 august 1968), în după-amiaza zilei de 19 septembrie 1968 a survenit un alt element similar: deasupra centrului capitalei transilvane a staţionat ore întregi, la mare înălţime, un straniu balon conic. Miile de martori care l-au privit au putut constata că, deşi se clătina sub acţinea unui vînt puternic, balonul neidentificat staţiona într-un acelaşi punct fix, cu toate că nu părea să dispună de vreun motor cu elice sau cu jet reactiv. Cum era oare posibil acest lucru? Un alt document fotografic, obţinut la timpul respectiv de fotoreporterul Rudolf Wagner, a clarificat ciudatul conţinut al balonului neidentificat: în interior se aflau două obiecte cu suprafaţa strălucitoare, care aveau aceeaşi formă de farfurie zburătoare...(foto 39).

Conferinţele de informare publică pe care am fost solicitat să le susţin pentru a lămuri lumea cît de cît asupra problemei obiectelor zburătoare neidentificate i-au făcut nu numai pe clujeni, ci şi pe mulţi alţi exploratori ai necunoscutului să se intereseze mai mult de acest subiect.

Revista *Flacăra* din Bucureşti, care publicase una dintre fotografiile obţinute de Emil Barnea, a dorit să îşi informeze cititorii din întreaga ţară asupra acestui subiect. Aflînd ulterior şi despre alte evenimente stranii care se petreceau în zona Pădurea Hoia-Baciu, Liviu Timbus, format la Cluj şi apoi devenit stîlp al revistei, s-a deplasat în cetatea transilvană pentru a se documenta şi a scrie un articol mai amplu. Şi a cules într-adevăr o recoltă bună. A aflat astfel că la Cluj-Napoca există o persoană care, nu numai că văzuse

şi fotografiase insolite prezenţe luminoase în pădurea din vestul municipiului, dar asistase chiar şi la anumite aterizări...

Prin articolul său incitant, cititorii revistei *Flacăra* au fost informaţi despre „Cosmodromul de la Cluj". În cadrul articolului, a fost prezentat pentru prima dată biologul Alexandru Sift, cel care văzuse şi înregistrase pe peliculă fotografică prezenţele stranii ale unor forme plasmatice luminoase, ce se manifestă mai ales în porţiunile sud-vestice ale Pădurii Hoia-Baciu. Fotografia în culori în care biologul şi mama acestuia, aflaţi la marginea pădurii clujene, sînt survolaţi de două forme ovoidale luminoase, avea să îi convingă pe mulţi cititori ai revistei că la Cluj se întîmpla într-adevăr ceva... (foto 37 şi 37A).

Din păcate, articolul respectiv avea să atragă asupra biologului oprobiul superiorilor săi. În calitate de salariat al unei secţii de cercetare, el nu ar fi avut voie să dea interviul respectiv fără o aprobare prealabilă. Deşi interviul se referea de fapt la activităţi efectuate în afara programului, care erau total diferite de sarcinile sale de serviciu, urmarea sa indirectă a fost faptul că, după un timp, biologul Alexandru Sift a devenit şomer.

Acest Alexandru Sift a făcut descoperiri de mare importanţă care, deşi nu aparţin strict domeniului profesiunii sale, au deschis poarta spre o nouă cunoaştere fundamentală: lumea invizibilă a materiei subtile!

Auzind despre conferinţele „îndrăzneţe" pe care le ţineam în oraş (pe atunci locuiam la Cluj) şi confruntat cu lipsa de înţelegere a persoanelor din mediul său faţă de importanţa investigărilor pe care le efectua, Alexandru Sift a căutat să mă întîlnească. El dorea să găsească pe cineva care să îi înţeleagă preocupările şi cercetările şi să îi interpreteze într-o manieră mai complexă experimentele şi înregistrările sale atît de deosebite.

Ne-am împrietenit repede. El venea de două-trei ori pe săptămînă la mine acasă şi, printre cafele şi ţigări, îmi tot arăta documentarul fotografic pe care îl obţinuse şi prelucrase cu trudă de-a lungul multor ani, explicîndu-mi în detaliu condiţiile în care îl realizase, precum şi ideile sale. De asemenea, mi-a prezentat şi unele experimente biologice efectuate la domiciliul său cu seminţe identice cultivate în pămînt normal şi în sol adus dintr-o anumită porţiune a Pădurii Hoia-Baciu.

După un timp, după ce am parcurs împreună bogata sa colecţie de înregistrări fotografice privind straniile fenomene plasmatice invizibile din Pădurea Hoia-Baciu, Al. Sift m-a luat cu el în zona pe care o investiga de ani de zile. Pentru el, zona respectivă era un fel de templu al minunilor a cărui cheie o avea doar el şi în care ar fi dorit să nu intre nimeni dintre cei care ar fi putut să îl pîngărească. În anii care au urmat, am auzit într-adevăr relatări despre încercări ciudate şi nefericite de pătrundere în zonă ale unor persoane nedorite, soldate cu defecţiuni serioase de maşini, rătăciri stranii, ploi subite, căzături etc.

Condus de biolog, am ajuns şi eu în „pădurea fermecată" a lumii nevăzute cea care, potrivit imaginilor înregistrate obiectiv de pelicula fotosensibilă , reprezintă un loc de manifestare a unei alte realităţi, o realitate extraordinar de bogată, dar practic necunoscută de semenii noştri.

Pătrunzînd în zonă, Al. Sift mi-a arătat la un moment dat o tufă ceva mai mare de mărăcini, nu departe de liziera pădurii, menţionînd următoarele:

„Aici mi s-a întîmplat ceva, care apoi m-a făcut să revin mereu în această zonă. A fost prima mea întîlnire nemijlocită cu formele plasmatice. Aveam 17 ani. Venind spre pădure, am văzut că în interiorul tufei a aterizat un fel de ceaţă, care plutea în mijlocul ei. Curios ca orice tînăr, am luat o bucată de creangă uscată şi am încercat să îndepărtez cu ea tulpinile mai groase, pentru a căuta ceaţa în interiorul tufişului. Introducînd mîna cu băţul printre tulpini, am simţit un fel de răcoare parcă umedă şi... mîna mi-a dispărut! Speriat,

am tras-o imediat înapoi şi, revăzînd-o întreagă, am luat-o la fugă spre casă. Ajuns în camera mea, au început durerile de cap, un tremurat şi chiar frisoane, care au speriat-o pe mama. Ea a chemat un medic, care mi-a recomandat linişte şi odihnă.

Poate că această întîmplare a fost începutul iniţierii mele... Ea nu mi-a stîrnit doar curiozitatea, ci şi o adevărată pasiune pentru a încerca să aflu ce a fost acea ceaţă stranie, slab luminoasă, care mi-a făcut mîna invizibilă. De aceea, am revenit tot mai des în zonă. După un timp, am început să văd în aer forme plasmatice luminoase, care apăreau, se deplasau şi apoi dispăreau subit tot în aer, fără nici un zgomot, adesea pe cer senin.Chiar mai mult, pe unele le vedeam aterizînd şi apoi dispărînd. Ajungînd repede în locurile respective, găseam iarba uşor presată în cadrul unor contururi triunghiulare alungite.

Cea mai mare bucurie am avut-o atunci cînd mi-am cumpărat primul aparat de fotografiat. Pe parcursul anilor, am făcut mii şi mii de fotografii în această zonă. Majoritatea clişeelor au fost expuse în diferite direcţii, fără a vedea cu ochii nimic, şi am constatat că ochii mei vedeau mult prea puţin din acele prezenţe plasmatice, înregistrate de emulsia fotografică sub formă de globuri aparent strălucitoare. Şi aceasta din cauză că radiaţia lor, deşi suficient de intensă, nu era în domeniul vizibil! Aşa am adunat o colecţie de imagini de forme plasmatice radiante nevăzute, pe care oamenii nu o înţeleg, dar eu ştiu că ea ne arată lumea invizibilă, pe care trebuie să o aducem la cunoştinţa tuturor!"

Am intrat împreună în pădure, într-o porţiune ţinută în ultimul timp în mod deosebit sub observaţie de către biolog. Acolo aveam să vin încă de multe ori în cursul anului respectiv, precum şi în anul următor, fie însoţit de Alexandru Sift, fie singur. Motivul era foarte serios: pe o anumită suprafaţă, suficient de mare, crengile mai joase ale arborilor maturi, precum şi arborii tineri prezentau carbonizări accentuate pînă la o înălţime medie cam de 1,5 m de la sol, fără cea mai mică urmă de foc pe terenul respectiv. De multe ori, singur fiind, am scurmat în cele mai diferite locuri sub stratul de frunze uscate, pînă sub straturile mai vechi ce putrezeau la nivelul solului, pentru a vedea totuşi dacă nu cumva a fost cîndva acolo un foc localizat, dar nu am găsit niciodată nici cea mai mică urmă de cenuşă sau tăciuni stinşi. Şi totuşi, unele tulpini de arbuşti tăiate de vreun turist, precum şi mlădiţele şi crengile mai joase, prezentau carbonizări ciudate... Mai interesantă a fost constatarea că la o serie de rămurele prelevate din diferite locuri ale zonei cu arsuri, ciudata carbonizare apărea mai intensă spre interior, de-a lungul măduvei vegetale. Acest fapt m-a intrigat în mod deosebit, întrucît tocmai primisem o revistă franceză în care era prezentată constatarea că, în zona aterizării unui OZN, radiaţiile emise de suprafaţa sa strălucitoare produseseră un efect identic: ţesuturile vegetale mai tinere din interiorul ramurilor copacilor din apropiere au fost găsite mai afectate în interior decît la suprafaţă! Avea oare dreptate Liviu Timbus atunci cînd scria în articolul său despre „Cosmodromul de la Cluj"? Era vorba oare doar despre acelaşi efect fizic, produs însă de surse diferite ce emiteau un acelaşi gen de radiaţii?

Situaţia era însă mai complicată, întrucît din documentarul fotografic acumulat de Al. Sift rezulta că, în porţiunea de pădure afectată, peliculele fotosensibile au înregistrat numeroase prezenţe ale unor sferoizi plasmatici care staţionau printre ramuri sau se deplasau în spaţiul dintre sol şi acea cotă medie de 1,5 m.

Cu spiritul lui de cercetător, Al. Sift a încercat să se lămurească asupra fenomenelor respective. Astfel, el a amplasat o serie întreagă de „capcane" constituite din bucăţi de peliculă fotosensibilă. Bine izolate hidrofug, clişeele de film erau uneori ecranate diferenţiat, pentru a putea determina originea şi direcţia din care erau emise radiaţiile (din sol, de la vegetaţie, de la surse aflate în aer?). „Capcanele" au fost aşezate în diferite puncte ale zonei active şi ascunse bine în frunzişul uscat de pe sol, timp de 5–10 zile, pentru a permite analize comparate.

Înregistrările astfel obţinute erau într-adevăr uimitoate, varietatea lor depăşindu-l în mod evident pe biolog (foto 23 şi 25). El simţea nevoia analizării acestui documentar de un fizician specialist în radiaţii. Cînd Al. Sift mi-a arătat această parte a colecţiei sale de imagini stranii, am înţeles doar cîte ceva din fenomenele energetice înregistrate, fiindcă varietatea lor mă copleşea şi pe mine. După un timp, am consultat un grup de specialişti de la Institutul de Fizică Atomică, dar şi aceştia s-au văzut depăşiţi de straniul conţinut al documentarului. De altfel, era normal să se întîmple aşa, întrucît atunci cînd am menţionat, printre altele, că peliculele fotosensibile au înregistrat în plină pădure curgeri de ectoplasmă şi că, departe de orice instalaţie de înaltă frecvenţă şi de înaltă tensiune, capcanele au surprins şi efecte de tip Kirlian sau că activările energetice produc procese fizice în cascadă, ştiinţa oficială a bătut în retragere, evitînd astfel de subiecte.

Biologul Alexandru Sift a extins însă şi în alt fel cercetarea ciudatelor efecte de degradare a ţesuturilor vegetale, constatate în zona pe care o urmărea în mod special. Astfel, luînd probe din solul zonei active, precum şi pămînt normal din grădina familiei din oraş, le-a pus acasă în vase identice, în care a introdus apoi seminţe perfect sănătoase de pin (alegerea pinului nu era deloc întîmplătoare). Studiul la microscop a evidenţiat modificări biologice în micile fiinţe verzi puse să încolţească în pămîntul adus din pădure. Diagramele specifice trasate pentru fiecare lot studiat erau semnificative. Şi totuşi, vasele respective au stat în aceleaşi condiţii de mediu şi au fost udate la fel. Avea oare pămîntul adus din pădure o radiaţie remanentă care continua să afecteze ţesuturile vegetale vii?

Al. Sift vedea direct unele forme globulare aeriene. De fapt, el avea o sensibilitate sporită la radiaţiile acestora, probabil la un domeniu mai larg de frecvenţă, simţindu-le mai bine decît rarii săi însoţitori şi chiar decît soţia sa, care venea adesea în excursiile făcute în zonă.

Într-o zi, m-a dus să îmi arate locul unde un mare sferoid luminos coborît din înălţimi (care i s-a părut că ar fi fost chiar urmărit de un avion de vînătoare) s-a îndreptat rapid spre sol, la liziera pădurii. Aşteptîndu-se la o explozie, el şi-a astupat urechile. Dar nu a urmat nici o explozie; la atingerea ierbii, marea formă globulară a dispărut subit! A intrat oare ea în pămînt? Exista oare acolo o grotă sau o galerie neştiută? Se află oare în zonă vreun tezaur mitic ascuns sau o necropolă din vremuri străvechi? După un timp de aşteptare, biologul s-a dus să vadă locul respectiv: iarba era puternic presată în cadrul unei suprafeţe circulare cu diametrul de peste 4 m.

În anul următor, cînd mi-a arătat şi mie locul aterizării, am constatat că martorul întîmplător nu exagerase cu nimic. Pe o suprafaţă rotundă, cu diametrul de 4,5 m, nu mai crescuse nici un fir de iarbă. Radiaţia proprie formei globulare luminoase arsese parcă locul în care a dispărut subit.

Personal, am urmărit timp de doi ani şi jumătate terenul straniei observaţii. În tot acest interval, iarba nu a mai crescut deloc în interiorul conturului circular, deşi cea din jur era întru totul normală. În primăvara celui de-al treilea an, pe suprafaţa afectată au apărut o serie de plante mici din aceeaşi specie—probabil mai rezistentă la radiaţii nocive—care, la începutul lunii mai, au înflorit. Micile lor flori galbene alcătuiau parcă un rondou anume amenajat, între ele nefiind însă nici un fir de iarbă. În exteriorul cercului respectiv, iarba era normală...

Alexandru Sift îmi împărtăşise nu numai insolitele sale rezultate, ci şi dorinţa ca acestea să devină cunoscute la un nivel ştiinţific corespunzător. Implicîndu-mă personal în acest sens, am evitat să fac şi eu fotografii. Aveam senzaţia că pătrunzînd în „Pădurea fermecată" şi avînd acces la bogatul documentar al înregistrărilor fotografice, am beneficiat şi eu de o iniţiere asupra realităţii lumii invizibile şi consideram astfel că participarea mea trebuia să fie mai mult teoretică. Nu am rezistat totuşi tentaţiei. Şi,

într-adevăr, dintre puţinele cadre pe care le-am expus în zona activă, cîteva au venit să amplifice şi mai mult straniul documentar încredinţat de Al. Sift.

Astfel, în dimineaţa zilei de 1 ianuarie 1975, am obţinut o imagine interesantă, fotografiind peisajul de la liziera Pădurii Hoia-Baciu. Ea evidenţiază un glob sferic întunecat deasupra marginii pădurii, ce şi-a creat singur cîmpul energetic necesar pentru realizarea invizibilităţii, care determină pe fotografie un halou cenuşiu (foto 54). Detaliul prezintă mai bine haloul alungit, cu aspect de elipsoid, care are o teşitură plană în partea stîngă (foto 54A). Au fost oare aceste efecte rezultatul unor influenţe geofizice locale? Sau sînt ele oare rezultatul procesului de producere a cîmpului necunoscut?

Plecînd ulterior definitiv din municipiul Cluj-Napoca, i-am rugat pe doi tineri studenţi, care dovediseră un interes deosebit în cercetarea tainelor necunoscutului, să continue singuri cercetările în „Pădurea fermecată", pentru a completa documentarul biologului Al. Sift cu elemente probatorii provenite şi de la alte persoane. Cu rîvna unor adevăraţi cercetători, cei doi tineri şi-au format propria lor „iniţiere" în pădurea din vestul municipiului Cluj-Napoca, adunînd şi ei colecţii documentare de valoare, întru totul obiective. Mai mult decît atît, de-a lungul anilor care au urmat, ei au devenit cunoscuţi luptători pentru extinderea orizonturilor cunoaşterii în ampla realitate fundamentală a lumii invizibile. Astfel, Adrian Pătruţ—astăzi doctor în chimie—rămînînd la Cluj-Napoca, a preluat la rîndul său documentarul lui Al. Sift şi, îmbogăţindu-l, a devenit un autor doct al parapsihologiei ştiinţifice. La rîndul său, Csaba Borbáth—astăzi inginer—a susţinut activ cercul CETI şi, mai recent, cunoscutul *RUFOR* din Tîrgu-Mureş.

Deşi personal, după ce am plecat din Cluj-Napoca, am publicat disparat în ţară şi în străinătate părţi ale documentarului realizat de Al. Sift, nu am avut posibilitatea de a reda amploarea valoroasei sale contribuţii decît la sfîrşitul anului 1993, în lucrarea „Straniile inteligenţe invizibile" (Institutul European Iaşi, 1993), în perioada în care biologul se sfîrşea din viaţă în condiţii grele.

Biologul Alexandru Sift rămîne însă un adevărat deschizător de drum, care, prin metode riguroase de cercetător, la nivelul posibilităţilor etapei sale, a demonstrat în mod obiectiv realitatea fundamentală a existenţii lumii invizibile, precum şi a manifestărilor acesteia în cadrul straniei zone Pădurea Hoia-Baciu.

Cercetătorii mai mult sau mai puţin calificaţi, care au studiat în zonă, precum şi cei care vor continua să investigheze la rîndul lor tainele Pădurii Hoia-Baciu, vor trebui să se gîndească mereu cu respect la acest pionier, care şi-a sacrificat cea mai mare parte a vieţii, precum şi puţinele resurse materiale de care a dispus, pentru a oferi oamenilor un valoros documentar în vederea lărgiri cunoaşterii şi a evoluţiei concepţiilor umane.

8. „CAPUL COPIAT" ŞI „OMUL FĂRĂ UMBRĂ"

Adrian Pătruţ

A doua jumătate a anilor '70 a fost pentru mine perioada cea mai activă în cercetarea pe teren a fenomenelor insolite din jurul Clujului. În acest interval, am format şi condus două echipe de teren, care au investigat în regiuni distincte ale Pădurii Hoia-Baciu (Hoia-vest), pe care pe atunci o numeam cu toţii Pădurea Baciu sau Pădurea Baciului.

Echipa sud, cea mai numeroasă (Adrian Pătruţ, Aurel Cătinaş, Grigore Bojescu, Péter Szabó, Veronica Pop-Pătruţ, Eva Kiss-Szabó, Octavian Cristea, Camil Alexandrescu, Mariana Bărbulescu, Ioan Stoia, Iosif Mezei, Voicu Duca, Remus Bucşa, Grigore Crişan, Vlad Zdrenghea, Virgil Ciomoş, Eliada Cunescu, Iosif Retezar, Alexandru Imbroane,

Carol Hârşan), a efectuat cercetări aproape exclusiv în proximitatea marginii sudice a Pădurii Hoia-Baciu. Regiunea investigată avea o lungime de circa 3,5 km şi o lăţime de 50–300 m în interiorul pădurii, respectiv 50–400 m în exteriorul ei.

Punctul de întîlnire al membrilor echipei de sud, în număr de 5–10 la fiecare ieşire pe teren, era staţia de autobuz cap de linie din cartierul Grigorescu. De acolo, parcurgeam pe jos strada Donáth pînă la marginea oraşului, străbăteam Valea Hăitaşului şi, după o porţiune de drum plat deasupra Luncii Someşului Mic, urcam pînă la liziera Pădurii Hoia-Baciu. În continuare, parcurgeam zona sudică a pădurii, pînă la capătul său dinspre vest, în apropiere de Dealul Melcilor. Pe această porţiune de drum, făceam numeroase fotografii, de obicei cu 2–3 aparate. Fotografiam peisajul, oarecum la întîmplare, mai ales spre pădure, sau fotografiam persoane din grup. Întotdeauna, această acţiune ni se părea de o superbă inutilitate. Urma drumul de întoarcere pe acelaşi traseu, pe care continuam să fotografiem.

Echipa nord (Adrian Pătruţ, Veronica Pop-Pătruţ, Şerban Negulescu, Livia Negulescu, Dan Coman), limitată numeric de capacitatea unui autoturism, a investigat doar o regiune situată la nord de Pădurea Hoia-Baciu.

Plecam cu autoturismul din Cluj-Napoca, intram în comuna Baciu, traversam Nadăşul şi calea ferată în apropiere de staţia CFR Baciu Triaj. În continuare, drumul trecea prin Cheile Baciului şi pe lîngă cabana cu acelaşi nume, apoi urca circa 1,5 km pe Valea Lungă, străbătută de pîrîul Lungul, paralel cu marginea nordică a Pădurii Hoia-Baciu. Aici, părăseam autoturismul, traversam pîrîul Lungul şi mergeam pe jos spre nord cam 1-1,5 km într-o vale înconjurată de dealuri cu copaci răzleţi, aflată la vest de dealul Baciu. În această zonă am realizat cele mai multe fotografii. Drumul de întoarcere urma acelaşi traseu.

Activitatea de investigare pe teren din perioada 1975-80 (pentru echipa de sud) şi 1976-78 (pentru echipa de nord) nu s-a limitat însă la realizarea de imagini fotografice. În paralel, s-a urmărit evoluţia unor urme pe sol, generate probabil de aeroforme care au aterizat, efectele bioplasmei asupra unor copaci din pădure, s-au făcut cîteva determinări de radioactivitate şi s-au căutat deviaţii magnetice. De asemenea, s-au observat direct de 4 ori structuri bioplasmatice în stadiu vizibil şi s-au semnalat 2 manifestări sonore.

Numărul total al imaginilor fotografice realizat în acest interval a fost de peste 3.000. Dintre acestea, cîteva sute au surprins structuri invizibile cu ochiul liber şi cu grad de condensare scăzut, ce pot fi sesizate doar la o analiză minuţioasă a imaginii. Numărul total al imaginilor care prezintă manifestări invizibile cu grad de condensare relativ ridicat, ce pot fi remarcate imediat cu uşurinţă pe fotografii, este de cîteva zeci.

„Capul copiat" este una dintre cele mai interesante imagini obţinute de echipa sud şi merită o prezentare particulară.

Întreaga ţară se afla încă sub impresia marelui cutremur din 4 martie 1977. Cunoscînd ipotezele care consideră că fenomenele macroparanormale şi observaţiile ufologice ar fi favorizate atît de stresul seismic cît şi de stresul social, am convocat echipa sud pentru o deplasare pe teren. După o amînare datorită vremii ploioase, 8 persoane ne-am întîlnit în ziua de 15 martie 1977, orele 13, pentru a explora puncte active din zona Pădurea Hoia-Baciu. În jurul orei 16, ne aflam pe drumul de întoarcere, nu departe de centrul activ preferat de Alexandru Sift, care îl numea „locul de aterizare". La un moment dat, am rămas puţin în urma grupului pentru a mai face o fotografie. Am vizat pădurea şi am declanşat aparatul, un PRAKTICA LLC cu film alb-negru FORTE(PAN) SUPER NP 23 (DIN).

Peste cîteva zile, am primit filmul developat şi probele fotografice. Am avut plăcerea să constat că pe cadrul realizat în condiţiile menţionate apare un cap foarte bine conturat, aşezat direct pe sol. Imaginea cu întregul cadru este prezentată în foto 74.

L-am căutat imediat pe Alexandru Sift, care era un fotograf de excepţie, rugîndu-l să execute cîteva măriri ale imaginii. A doua zi, cînd am revenit, Al. Sift s-a ridicat în picioare, mi-a strîns mîna şi mi-a spus pe un ton oficial: „Domnule Pătruţ, ţin să vă felicit! Este cea mai bună fotografie despre forme plasmatice pe care am văzut-o vreodată!" Menţionez acest moment nu pentru a sublinia reuşita mea întîmplătoare, ci caracterul lui Al. Sift, care a recunoscut şi apreciat fără ezitare o reuşită care nu era a sa.

Lucrînd cu o reţetă proprie, Al. Sift a realizat imagini-detaliu excelente, la patru măriri liniare diferite (10, 27, 54 şi 128 ori în raport cu imaginea negativă). Cele două măriri intermediare sînt reproduse în foto 74A şi 74B. Ele înfăţişează un cap masculin în profil, aşezat pe sol, care a fost invizibil cu ochiul liber în momentul fotografierii. Este o materializare aproape perfectă, cu o mică lipsă în regiunea frunţii şi probabil la nivelul părului, care pare retezat în partea superioară.

Dar, surpriza cea mai mare a venit abia peste cîteva zile. Văzînd fotografia şi detaliile, Péter Szabó, care făcuse parte din grupul ce fusese la 15 martie la pădure, a exclamat: „Acesta este capul meu!" Şi, privind din nou imaginile mărite, mi-am dat seama că avea perfectă dreptate. În primul moment, nu m-a intrigat atît asemănarea frapantă a capului fotografiat cu capul său, ci faptul că nu o realizasem pînă atunci. Doar lipsa din regiunea frunţii şi părul puţin retezat diferenţiau capul fotografiat de cel al lui Péter Szabó. La reconstituirea pe teren, am constatat că dimensiunile capului invizibil surprins pe fotografie erau reduse la două treimi faţă de cele ale capului colegului meu de echipă.

Astfel, în ziua de 15 martie 1977, la o margine a Pădurii Hoia-Baciu, cineva sau ceva a copiat la scară redusă capul lui Péter Szabó, care trecuse prin zona respectivă cu puţin timp în urmă. De aceea, am denumit fotografia care a evidenţiat acest eveniment „capul copiat".

„Omul fără umbră" este cea mai cunoscută imagine fotografică obţinută de echipa nord. La fel ca şi „capul copiat", ea este o imagine singulară, a cărei caracteristică distinctivă nu a fost observată de la început.

În ziua de 23 mai 1976, pe o vreme superbă, am făcut o deplasare fulger pe teren, împreună cu Şerban Negulescu şi Dan Coman. Am lăsat maşina, ca de obicei, pe Valea Lungă, în amonte de Cheile Baciului, la marginea Pădurii Hoia-Baciu. Apoi, am traversat pîrîul Lungul şi ne-am deplasat spre nord la centrul activ evidenţiat de noi. Peste doar 40–45 minute, ne-am întors la maşină. În acest interval, am făcut toţi trei fotografii cu un aparat ROLEIFLEX, consumînd un film lat ORWO NP 15 (DIN).

Acest film conţine mai multe cadre interesante. Două dintre ele, cu manifestările cele mai evidente, sînt prezentate în foto 84 şi 85. Persoana fotografiată nu este o manifestare bioplasmatică, ci Dan Coman „în carne şi oase". În schimb, ambele cadre au surprins parţial, din unghiuri sensibil diferite, o structură albă absolut neobişnuită, foarte evidentă, aflată în partea inferioară a imaginilor. Se poate observa un fel de aripă ciudată în primul cadru (foto 84), respectiv ceva care seamănă cu trei capete de reptilă în al doilea cadru (foto 85). Pe baza acestor elemente, am denumit structura metaforic „Balaurul bioplasmatic". Din păcate, imaginile nu au surprins în întregime „Balaurul" care, evident, a fost invizibil cu ochiul liber. Haloul întunecat din jurul său sugerează existenţa unor procese intense, poate de un tip energetic necunoscut.

Cele două imagini au fost realizate succesiv, în jurul orei 15,50. Cerul era perfect senin şi de un albastru aproape ireal. Deoarece întreaga acţiune din acea după-amiază s-a desfăşurat foarte rapid, aproape în criză de timp, nu am mai reuşit să stabilim cu exactitate dacă cele două fotografii au fost făcute de mine sau de Şerban Negulescu. Am notat în carneţel, în dreptul fiecărui cadru, condiţiile de lucru şi datele tehnice, dar nu şi numele autorului fotografiilor. Dar acest amănunt are mai puţină importanţă. În schimb, am notat

faptul că, în valea în care am realizat cele două imagini, acul busolei a indicat o deviaţie de pînă la 30° NV, timp de 140 secunde.

Şi acest episod are un epilog. În luna septembrie, i-am trimis inginerului Florin Gheorghiţă la Iaşi un plic cu cîteva dintre reuşitele noastre fotografice, menţionînd doar condiţiile în care au fost realizate. Mi-a răspuns imediat, mulţumindu-mi, cu menţiunea că „mai ales fotografia aceea cu omul fără umbră e tare de tot!" Citind rîndurile sale, am scos din sertar fotografiile din care îi trimisesem copii şi le-am privit din nou. Abia atunci mi-am dat seama că, pe cele două imagini cu „Balaurul bioplasmatic", Dan Coman nu are umbră, deşi, repet, în momentul fotografierii cerul era absolut senin. Absenţa umbrei este şi mai spectaculoasă în primul cadru (foto 85), în care se observă foarte clar umbrele copacilor din planul secund. De aceea, am şi denumit această imagine „omul fără umbră".

Oarecum surprinzător, nimeni din echipele de investigare clujene nu a remarcat pînă atunci acest amănunt incredibil. Noi căutam pe imagini contururi fine de structuri bioplasmatice cu grad de condensare redus şi nu ne gîndeam să analizăm umbrele.

Ulterior, mai multe persoane m-au întrebat dacă, în realitate, Dan Coman a avut umbră în momentul fotografierii. Din păcate, nu am reuşit să răspund la întrebare, fiindcă nu m-am uitat atunci după umbre. Şi oare cîţi dintre noi se uită după umbrele persoanelor din jurul lor?

De atunci, la fiecare ieşire în zona activă, verific dacă oamenii, păsările şi copacii au umbrele aşteptate. De asemenea, verific dacă pe imaginile fotografice toate umbrele sînt la locul lor. Dar, evenimentul din 15 mai 1976 nu s-a mai repetat. Şi, poate că nu vom şti niciodată de ce în acea zi umbra lui Dan Coman a dispărut. Dacă nu cumva a înghiţit-o... „Balaurul bioplasmatic".

9. CERCETĂRI LA PĂDUREA HOIA-BACIU ÎN ANII '70 ŞI '80

Csaba Borbáth

În anii de studenţie la Facultatea de construcţii a Institutului Politehnic din Cluj-Napoca, am avut ocazia să îl cunosc pe inginerul Florin Gheorghiţă, o personalitate în cercetarea ufologică din România, care prezenta periodic expuneri interesante la Casa de cultură a studenţilor. De la el am aflat că, în imediata apropiere a oraşului, în locul denumit pe atunci Pădurea Baciu, se petrec fenomene cel puţin neobişnuite. Florin Gheorghiţă a vorbit despre biologul Alexandru Sift, care efectua cercetări în acea zonă de mulţi ani, şi a prezentat cîteva imagini fotografice care i-au entuziasmat pe toţi cei prezenţi. În acele momente, s-a născut în mine dorinţa de a încerca să obţin şi eu fotografii asemănătoare, cu atît mai mult cu cît se afirmase că manifestările respective ar fi asociate cu OZN-urile, o mare pasiune a tinereţii mele.

Astfel, peste doar cîteva zile, la 20 octombrie 1974, m-am deplasat, împreună cu cîţiva colegi şi prieteni, în zona Pădurea Hoia-Baciu, dacă folosim denumirea propusă în acest volum. Am luat cu noi aparate de fotografiat şi cîteva role de film alb-negru. Deoarece nu am văzut nimic în zonă, am fotografiat la întîmplare, în direcţii diferite. Această acţiune ni s-a părut atunci cel puţin inutilă. Totuşi, la developarea filmelor expuse, am avut plăcuta surpriză să descoperim pe cîteva cadre structuri nebuloase, slab conturate, pe care nu le observasem cu ochiul liber în momentul fotografierii. Aceste

prime imagini nu erau spectaculoase, dar ele au evidenţiat ceva care ne-a demonstrat că Pădurea Hoia-Baciu este într-adevăr sediul unor manifestări neobişnuite.

Astfel, ne-am convins că merită să continuăm investigaţiile în zonă. Am ales pentru micul nostru grup de cercetare denumirea CETI, un nume la modă în anii '70 pentru cei pasionaţi de problema civilizaţiilor extraterestre. CETI provine de la Tau Ceti, o stea apropiată despre care cercetătorii entuziaşti credeau că dispune de un sistem planetar, în care ar putea exista viaţă şi chiar viaţă inteligentă. Dar CETI era şi un acronim pentru „Contact with Extraterrestrial Intelligence" (Contact cu inteligenţa extraterestră).

Grupul CETI (Csaba Borbáth, Péter Leb, Emil Berbecaru, Vasile Şuteu, Tibór Tulvan, Gábor Csapth) a efectuat în total 19 deplasări la Pădurea Hoia-Baciu: 14 în perioada octombrie 1974–octombrie 1976 şi 5 în perioada octombrie 1979–mai 1981. Deplasările s-au făcut în toate anotimpurile, inclusiv iarna. Durata lor a variat între 3-4 ore şi 8-10 ore, urmînd diferite trasee, mai ales la marginea nordică şi sudică a pădurii.

Cu ocazia cercetărilor, am consumat peste 30 role de film, expunînd peste 1000 cadre fotografice. Am folosit în majoritate filme alb-negru şi puţine filme negativ color şi reversibil color, de diferite mărci şi cu sensibilitate diferită. La deplasări au participat mai multe persoane, dintre care unele nu aveau cunoştinţă despre manifestări.

Nici unul dintre noi nu a observat vreodată ceva deosebit cu ochiul liber. De aceea, am efectuat mereu fotografii aleatoare. În funcţie de rezultatele fotografice, am restrîns treptat aria de investigare. Presupunînd că fenomenul se manifestă preferenţial prin structuri aeriene, cele mai multe cadre au fost expuse pentru a cuprinde şi o regiune importantă de cer.

Rezultatele obţinute nu au permis stabilirea unei distribuţii preferenţiale în funcţie de anotimp, lună, zi sau oră. Potrivit cercetărilor noastre, manifestările sînt posibile în tot timpul anului, indiferent de condiţiile meteorologice. Totuşi, nu am fost niciodată în zonă în cursul nopţii sau pe timp de furtună şi nu ştim dacă manifestările sînt prezente şi în astfel de condiţii.

Pentru a verifica existenţa unor radiaţii, am efecuat cîteva experienţe cu „capcane cu film"—noi le spuneam „capcane foto"—asemănătoare cu cele ale lui Alexandru Sift. În acest scop, am împachetat bucăţi de film neexpus în hîrtie neagră şi apoi în folie de polietilenă, le-am sigilat cu ceară şi le-am aşezat în diferite puncte de la marginea pădurii. După 7 zile, „capcanele" au fost ridicate iar filmele developate. Am constatat că unele filme din capcană au fost impresionate, obţinîndu-se imagini pozitive cu puncte luminoase, vezi foto 32. Probabil că impresionarea nu era provocată de radiaţii nucleare, deoarece cele cîteva măsurători cu un detector Geiger-Müller portabil au indicat doar valori la nivelul fondului cosmic.

În continuare, sînt prezentate cîteva imagini fotografice semnificative obţinute de grupul CETI la Pădurea Hoia-Baciu.

Una dintre cele mai interesante imagini a fost realizată la 11.01.1976, în jurul orei 11, la marginea nordică a pădurii, în Cheile Baciului, vezi foto 46 şi 46A. Imaginea a surprins o formaţie de zbor compusă din 11 sfere albe, dispuse în trei coloane verticale. Evoluţia lor nu pare stînjenită de temperatura scăzută, în jur de –10° C. De remarcat estomparea conturului sferelor de la stînga la dreapta imaginii, mai evident în detaliul mărit (foto 46A). Astfel, sferele din coloana stîngă au un contur net, în timp ce sferele din coloana de mijloc şi din dreapta au conturul estompat şi imaginea dublată sau multiplicată, ceea ce sugerează că se deplasau cu viteză. Potrivit estimărilor, diametrul sferelor albe depăşeşte 2 m.

O altă imagine remarcabilă a fost obţinută la 19.05.1976, în jurul orei 14, la marginea sudică a pădurii, în apropiere de centrul activ evidenţiat de Al. Sift, vezi foto 56 şi 56A. Ea prezintă o sferă transparentă cu contur întunecat, care evoluează deasupra pădurii.

Ţinînd cont de distanţă şi de înălţimea copacilor, diametrul sferei transparente poate fi estimat la 6 m. Deşi timpul de expunere a fost scurt, aspectul fotografiei sugerează că au fost surprinse două poziţii consecutive ale aceleiaşi sfere invizibile cu ochiul liber. În cele două imagini ale sferei apar detalii interesante: o regiune deschisă la culoare în poziţia din stînga imaginii şi detalii cenuşii dificil de explicat în poziţia din dreapta imaginii.

În aceeaşi zi, ceva mai tîrziu, în jurul orei 17, am obţinut încă o imagine interesantă, vezi foto 53. De această dată, fotografia prezintă o sferă cenuşie semitransparentă bine conturată, care pluteşte maiestuos deasupra pădurii.

Consider că aceste trei imagini sînt cele mai reuşite obţinute de grupul CETI în cele 19 deplasări în zona Pădurea Hoia-Baciu.

Trebuie însă menţionat faptul că structurile cel mai frecvent fotografiate sînt nişte forme aeriene ciudate, cu conţinut foarte transparent, adesea cu un mic nucleu interior şi cu conturul relativ bine delimitat de un fel de membrană. Aceste structuri au aspect foarte variat şi dimensiuni foarte diferite.

Am ales pentru exemplificare patru imagini reprezentative cu aceste structuri particulare, vezi foto 79-82.

Două fotografii obţinute la 16.02.1976 (foto 79 şi 80) înfăţişează structuri aeriene nebuloase de mari dimensiuni fără membrană exterioară. În prima imagine (foto 79), se detaşează structura centrală ce se conturează în direcţia Munţilor Apuseni, care are un fel de filament interior şi dimensiuni impresionante, de cîteva sute de metri. A doua imagine din acea zi (foto 80) evidenţiază mai multe structuri cu nucleu interior şi aspect foarte diferit. Lungimea structurii centrale, cu aspect serpentiform, depăşeşte probabil 100 m.

Următoarele două fotografii (foto 81 şi 82), obţinute la 10.10.1976, prezintă aceleaşi forme bizare cu nucleu. Atrage atenţia aspectul foarte variat a structurilor (foto 81), respectiv membrana exterioară luminoasă (foto 82).

Cercetările noastre vin să confirme faptul că, în apropiere de Cluj-Napoca, la Pădurea Hoia-Baciu, se petrece într-adevăr ceva foarte ciudat. Structurile fotografiate nu pot fi comparate cu nimic cunoscut. Nu cunoaştem nimic care să fie invizibil cu ochiul liber, să impresioneze totuşi emulsia fotografică, generînd imagini clare, cu aspect diferit, de culoare albă, gri sau neagră pe fotografie şi, pe deasupra, capabil să zboare.

Imagini izolate asemănătoare, cu structuri invizibile cu ochiul liber, au fost obţinute întîmplător în diferite regiuni ale lumii. Dar, nicăieri ele nu sînt atît de frecvente şi impresionante ca la Pădurea Hoia-Baciu. Oare de ce manifestările sînt atît de numeroase aici, în această zonă relativ restrînsă? Şi în ce constă natura lor, care pare atît de diferită de tot ceea ce cunoaştem? Acestea sînt doar cîteva dintre întrebările importante al căror răspuns ar mai putea întîrzia multă vreme.

— · —

NOTĂ: Consider că se impun cîteva comentarii referitoare la rezultatele obţinute de grupul CETI şi la concluziile formulate de inginerul Csaba Borbáth.

Faţă de rezultatele altor echipe sau persoane care au investigat sistematic zona Pădurea Hoia-Baciu, cele ale grupului CETI prezintă cîteva caracteristici distincte.

Astfel, se remarcă de la început procentajul relativ ridicat al reuşitelor fotografice care evidenţiază structuri invizibile cu ochiul liber. Grupul CETI a obţinut exclusiv imagini de aeroforme, adică structuri aeriene, fie geometrice sau neregulate. Nu s-au fotografiat deloc structuri la nivelul solului, dacă ne referim la poziţia lor, şi nici structuri cu elemente de tip uman sau animal, dacă ne referim la aspect. Faptul că s-a fotografiat mai ales în direcţia cerului ar putea explica parţial această caracteristică. Pe de altă parte, multe aeroforme fotografiate de grupul CETI au aspect particular, distinct de cele care

apar pe imaginile obţinute în zonă de alte persoane. Oarecum surprinzător, toate structurile evidenţiate au, cel puţin după aspectul pe fotografii, o consistenţă redusă, apărînd transparente sau semitransparente.

Grupul CETI este singurul care a obţinut rezultate constant bune şi în timpul iernii. El este, de altfel, şi singurul care nu a constatat o distribuţie preferenţială a manifestărilor în funcţie de anumite perioade de timp sau de condiţiile meteorologice. Deşi faptul că toate cele 7 fotografii considerate cele mai reprezentative sînt realizate în anul 1976 ar putea da de gîndit.

Menţionez că în Pădurea Hoia-Baciu există emisii radioactive, dar acestea sînt uneori mai rare şi de durată relativ scurtă. Probabil că, în cele cîteva măsurători efectuate, grupul CETI nu a surprins momente cu astfel de emisii.

Analiza fotografiilor de structuri invizibile este foarte delicată. Ea poate genera interpretări diferite, extrapolări interesante şi ipoteze cel puţin îndrăzneţe. Aceste aspecte sînt valabile şi în cazul unor imagini obţinute de grupul CETI.

Astfel, unii cercetători (Florin Gheorghiţă, Péter Leb) au afirmat că dispunerea celor 11 plasmoizi albi din foto 46 şi 46A în formaţie de zbor ordonată, cu trei coloane verticale, ar sugera... un comportament inteligent.

Csaba Borbáth a interpretat imaginea din foto 56 şi 56A ca o sferă transparentă, surprinsă în două poziţii distincte. Ţinînd cont de aspectul imaginii, cu contururi relativ clare ale celor două suprafeţe sferice, presupunerea sa poate fi corectă doar dacă, în timpul de expunere, sfera s-ar fi deplasat discontinuu, în salturi, cu două momente de staţionare. Numai în această alternativă se poate calcula viteza de deplasare a sferei zburătoare, ţinînd cont de distanţa dintre cele două poziţii ale sale (1,50 m) şi de timpul de expunere (1/125 s). Calculele conduc la o viteză minimă de zbor de 187,5 $m.s^{-1}$ sau 675 $km.h^{-1}$. Dar, se poate considera la fel de bine că imaginea nu evidenţiază două poziţii ale unei sfere în deplasare, ci două sfere distincte. Alexandru Sift, căruia i-am arătat această fotografie în anul 1977, a afirmat categoric că ea prezintă pelicule sferice foarte fine, provenite din descompunerea unei sfere zburătoare mult mai consistente. În această afirmaţie, oarecum neaşteptată, el se baza pe anumite observaţii vizuale ale unor procese de acest tip. Deci, probleme de interpretare...

Să mai notăm şi faptul că aeroformele neregulate transparente, cu sau fără membrană şi nucleu, aflate uneori la mare altitudine, fotografiate de multe ori de grupul CETI, vezi foto 79-82, sînt similare cu aşa-numitele „critters" fotografiate în SUA de Trevor James Constable, care le consideră fiinţe eterice străvechi ce trăiesc în atmosfera terestră *(Adrian Pătruţ)*.

10. ÎNTÎLNIRE DE GRADUL TREI LA PĂDUREA HOIA -BACIU

Adrian Pătruţ

RUFOR... un nume din perioada delicată a anilor 1977-1987, asociat cu cîţiva dintre cercetătorii ufologi reprezentativi din România acelor ani. Există şi astăzi discuţii asupra semnificaţiei acronimului *RUFOR*. Şi anume, dacă *RUFOR* a fost doar denumirea unei reviste sau şi a grupului de ufologi care a conceput-o, respectiv dacă el provine de la *Romanian UFO Report* sau de la *Romanian UFO Researchers*. Cert este că din revista

căreia îi spuneam cu toţii *RUFOR*, deşi pe copertă scria doar *UFO*, au apărut 26 numere, într-un tiraj care a variat între 10 şi 15 exemplare.

În ultimul număr al revistei *RUFOR* nr. 26 (Vol. 7. nr. 2), 1985, apărut de fapt în anul 1987, am publicat un articol despre un caz ufologic de excepţie, petrecut în apropiere de Cluj-Napoca.

Deoarece, datorită tirajului simbolic al revistei *RUFOR*, acest caz major era cunoscut doar de un cerc restrîns de persoane, el a fost republicat în paginile revistei *PARANORMAL* nr. 4 (1994). Între timp, mai exact în martie 1994, a reapărut şi revista *RUFOR* într-o serie nouă şi un tiraj de mii de exemplare.

Prezentăm, în continuare, varianta iniţială a articolului apărut în *RUFOR* (serie veche) nr. 26. Singura modificare notabilă este folosirea denumirii Pădurea Hoia-Baciu (pe care o preferăm în această carte) în locul denumirii Pădurea Popilor (preferată de Alexandru Sift).

*

* *

LUNGA VARĂ FIERBINTE

Întîlnire de gradul trei în apropiere de Cluj-Napoca

Cu ocazia unor discuţii cu soţii S., purtate în anul 1977, am luat cunoştinţă de una dintre cele mai stranii relatări referitoare la manifestări de tip ufologic. Elementele particulare ale observaţiei, unele singulare în universul ufologic, m-au determinat să întreprind o anchetă detailată asupra acestui caz.

Iată, pe scurt, elementele principale ale observaţiei şi concluziile anchetei realizate.

Observaţia. La 20 iulie 1968, o zi călduroasă de vară, în jurul orei 11, A.S. şi soţia sa V.S. se aflau într-una din excursiile lor obişnuite într-o zonă preferată din împrejurimile oraşului Cluj-Napoca. În timp ce străbăteau Valea Bongartului, A.S., care observa zonele învecinate cu ajutorul unui binoclu puternic „Zeiss" 8x30, a zărit sus pe creastă, la marginea Pădurii Hoia-Baciu, la o distanţă de 250–300 m, patru fiinţe cu aspect neobişnuit, dar de tip evident umanoid.

Doi umanoizi stăteau nemişcaţi, cu spatele spre observator, în imediata apropiere a marginii pădurii, scrutînd din cînd în cînd cerul perfect senin. Un alt umanoid era întins pe sol, pe spate, de parcă ar fi făcut plajă. Umanoidul cel mai apropiat de observatori se deplasa cu paşi repezi şi cu mîinile la spate, dus-întors, pe un traseu paralel cu marginea pădurii, în lungime de circa 30–40 m. Mersul său părea foarte nervos, cu întoarceri bruşte şi neaşteptate la capătul traseului parcurs.

După circa 5 minute, atunci cînd nerăbdarea umanoizilor părea să fi ajuns la culme, pe cer şi-a făcut apariţia un fel de balon gri de mari dimensiuni, în formă de pară, care se deplasa pe direcţia vest-est, aproape paralel cu marginea pădurii. Balonul, aflat la o altitudine de circa 100 m deasupra pădurii, cu un diametru estimat la 20–25 m, se deplasa cu o viteză de vreo 50–60 km.h^{-1}. În momentul în care a ajuns deasupra locului în care aşteptau umanoizii, balonul a ejectat, una după alta şi la intervale foarte scurte, trei sfere mai mari, pe o traiectorie verticală descendentă şi nouă sfere mai mici, pe o traiectorie parabolică descendentă. Sferele mai mari aveau un diametru estimat la 5–6 m, iar cele mici un diametru de 2–3 m. Acest moment al observaţiei este ilustrat în fig. d.

La jumătatea traiectoriei descendente, sferele, de aceeaşi culoare cu balonul, deveneau invizibile. Imediat după aceea, balonul care le-a ejectat a devenit şi el invizibil.

Cei patru umanoizi, aflaţi în picioare, şi-au ridicat braţele deasupra capului. Peste cîteva secunde, un fel de paraşută-clopot de culoare albă i-a acoperit pe fiecare, de la

Fig. d. O aeroformă zburătoare cu aspect de pară ejectează 3 sfere mari şi 9 sfere mici deasupra pădurii, sub privirile a 4 entităţi umanoide impacientate

Fig. e. Procesul de dispariţie a celor 4 entităţi umanoide

creştet pînă la jumătatea corpului. După alte zeci de secunde, cele patru paraşute-om s-au înălţat încet şi pe rînd, devenind tot mai difuze, pînă ce, la cîţiva metri deasupra solului , au dispărut definitiv.

Această etapă a observaţiei este ilustrată în fig. e. Pentru o redare mai intuitivă, desenul reuneşte trei secvenţe succesive: ridicarea braţelor, umanoidul acoperit de paraşuta-clopot şi desprinderea de la sol.

Elementele prezentate ale observaţiei reunesc relatările iniţiale ale celor doi martori, însoţite de completările şi precizările ulterioare la întrebările anchetatorului.

Umanoizii. După estimările observatorilor, umanoizii erau mici de statură, cam 1,30–1,40 m, robuşti, cu picioare scurte şi musculatura fesierilor şi picioarelor foarte dezvoltată. Pielea era de culoare închisă, un fel de roşcat spre brun. Elementul distinctiv îl reprezenta capul relativ mare, cu bot caracteristic de tip canin. Părul, cam de aceaşi culoare ca şi pielea, era scurt.

Portretul robot al umanoizilor este prezentat în fig. f.

Desenele au fost realizate la cererea anchetatorului, de către graficianul Ernest Palkó.

Fotografia. După ce umanoizii au fost acoperiţi de paraşuta-clopot albă, A.S. a realizat o fotografie în direcţia regiunii observate. Datorită distanţei mari şi a absenţei unui teleobiectiv, fotografia nu reprezintă o dovadă concludentă în favoarea realităţii observaţiei. Ea rămîne doar un document de studiu care permite completarea unor elemente ale observaţiei.

Fig. f. Portretul robot al unei entităţi umanoide

Astfel, pe cer, la 500 m de locul în care se află cei patru umanoizi, fotografia înfăţişează o structură cvasisferică foarte difuză, de mari dimensiuni. Întrebarea dacă această structură reprezintă balonul-pară care, devenit invizibil după ejectarea sferelor, şi-ar fi continuat deplasarea într-o stare specială, de consistenţă redusă, sau dacă este vorba despre o altă structură invizibilă pentru observatori, rămîne deschisă.

La marginea pădurii, imaginea îi reprezintă pe cei patru umanoizi transformaţi. Umanoidul care se plimbă agitat, acum acoperit de o paraşută-clopot foarte luminoasă, se observă relativ clar. Cei doi umanoizi aflaţi la marginea pădurii, acoperiţi şi ei de cîte o paraşută, pot fi identificaţi cu oarecare dificultate. Din al patrulea umanoid, care s-a înălţat deja de la sol sub un unghi de 45°, se poate observa doar paraşuta albă, turtită în partea superioară.

Vizita la locul observaţiei. Deplasarea anchetatorului, însoţit de cei doi martori, la locul observaţiei, s-a

efectuat la data de 15 mai 1977. Datorită faptului că regiunea este foarte bine cunoscută, atît de către observatori cît şi de anchetator, localizarea poziţiei exacte a observatorilor şi a umanoizilor s-a făcut cu uşurinţă. Fotografia existentă a confirmat exactitatea localizării.

Distanţa în linie dreaptă, de la punctul de observaţie la locul în care aşteptau umanoizii, a fost apreciată la 250–300 m, în direcţie NNE, cu o diferenţă de nivel de aproape 100 m.

Locul în care au fost observaţi umanoizii, situat pe creastă, la marginea unui capăt sudic al Pădurii Hoia-Baciu se află la circa 2,5 km vest de marginea oraşului Cluj-Napoca şi la 6 km de centrul oraşului.

Datorită măririi liniare 8 a binoclului cu care erau echipaţi martorii, distanţa aparentă faţă de locul în care se aflau umanoizii se reduce la 30–40 m. Aşa cum a avut ocazia să constate anchetatorul, această distanţă aparentă este suficientă pentru o descriere satisfăcătoare, cu ajutorul binoclului, a evenimentelor petrecute în zona de observaţie.

Observatorii. În perioada anilor 1975-1979, anchetatorul a avut ocazia să discute de multe ori cu soţii S., îndeosebi cu A.S., adesea despre probleme situate la frontierele cunoaşterii, fără a găsi vreodată motive de a se îndoi de sinceritatea şi buna lor credinţă.

La data observaţiei, A.S., biolog, şi soţia sa V.S., fostă balerină, erau în vîrstă de 32, respectiv 46 ani. O afinitate psihică şi sexuală particulară explică diferenţa de vîrstă mai puţin obişnuită.

Soţii S. pot fi incluşi, fără îndoială, în categoria senzitivilor, a persoanelor cu sensibilitate pronunţată, capabile, de exemplu, de performanţe bune în fenomenele de percepţie extrasenzorială (ESP). Evenimentele de telepatie, clarviziune sau Poltergeist au reprezentat o caracteristică relativ frecventă în viaţa lor, de care anchetatorul a avut prilejul să se convingă personal de mai multe ori. Ca şi în cazul tuturor senzitivilor, evenimentele cotidiene dobîndesc pentru soţii S. semnificaţii particulare, adesea surprinzătoare. Această caracteristică este mai moderată în cazul lui A.S., fără îndoială datorită pregătirii sale ştiinţifice.

Caracterizarea observaţiei. Cu toate rezervele faţă de semnificaţia reală a indicilor introduşi de Hynek, anchetatorul a stabilit indicii de probabilitate şi stranietate, precum şi tipul observaţiei.

Ţinînd cont de numărul martorilor, de credibilitatea bună acordată acestora de către anchetator, de condiţiile satisfăcătoare de observare şi de fotografia realizată, valoarea atribuită indicelui de probabilitate este IP = 5.

Din punctul de vedere al elementelor cu grad înalt de stranietate, care nu pot fi explicate în contextul cunoştiinţelor ştiinţifice actuale, observaţia de la Pădurea Hoia-Baciu (Cluj-Napoca) ar putea ocupa un loc de frunte printre cazurile ufologice. Dispariţia balonului-pară de dimensiuni mari, ejectarea sferelor de dimensiuni diferite, care au dispărut, la rîndul lor, înainte de a atinge solul, aspectul particular al celor patru umanoizi cu bot de cîine, acoperirea lor cu o paraşută-clopot după ridicarea braţelor, urmată de desprinderea de la sol, pierderea consistenţei şi dispariţia lor reprezintă cîteva dintre aceste elemente, care conferă observaţiei un indice de stranietate foarte ridicat, IS = 9.

Prezenţa a patru umanoizi, asociată cu balonul-pară şi sferele ejectate, înscriu observaţia de la 20 iulie 1968 printre întîlnirile de aproape de gradul trei (tip CE III). Fără a stabili o limită netă, Hynek apreciază la 500 picioare (152,4 m) distanţa minimă observator-ufonaut, pentru a caracteriza o întîlnire de gradul trei. În observaţia clujeană, datorită faptului că cei doi martori au urmărit alternativ, cu ochiul liber şi cu binoclul, prezenţa şi comportamentul umanoizilor, distanţa de observaţie poate fi echivalată cu

distanţa aparentă de 30–40 m, obţinută prin raportarea distanţei reale la mărirea liniară a sistemului optic.

Localizarea observaţiei în spaţiu şi timp. În vara anului 1968, Clujul s-a impus în atenţia cercetării ufologice prin două cazuri de excepţie.

OZN-ul observat de patru persoane şi fotografiat de Emil Barnea într-o serie de cinci clişee, dintre care trei de excepţie, la data de 18 august 1968, deasupra Pădurii Hoia-Baciu, care prezenta similitudini frapante cu un OZN fotografiat în anul 1965 la Santa Ana, California (SUA), a devenit rapid o vedetă internaţională.

La o zi după ce fotografiile realizate de Emil Barnea au fost publicate în presă, în după-amiaza zilei de 19 septembrie 1968, peste o sută de mii de clujeni au fost martorii unei observaţii inedite: un ansamblu ufologic, despre care ing. Florin Gheorghiţă crede că ar fi fost format din două OZN-uri închise într-un înveliş de... material plastic, a staţionat timp de cîteva ore, la mare altitudine, deasupra oraşului.

Şi, iată acum, relatări despre un alt caz ufologic, desfăşurat la 20 iulie 1968, în zona Pădurea Hoia-Baciu, la o distanţă de cîteva sute de metri de locul în care Emil Barnea va realiza, o lună mai tîrziu, celebra sa serie de imagini fotografice.

Cazul de la Pădurea Hoia-Baciu vine să completeze evenimentele ufologice desfăşurate pe teritoriul României cu o spectaculoasă întîlnire de gradul trei.

Se pare că a fost o lungă vară fierbinte, în anul 1968, pentru clujenii amatori de întîlniri cu... micii omuleţi verzi.

Concluzii. Autorul acestor rînduri refuză să acorde o apreciere personală realităţii şi semnificaţiei evenimentelor investigate. El s-a limitat la prezentarea relatărilor complete ale observatorilor, a punctului de vedere al anchetatorului, rezultat în urma aplicării metodologiei clasice de investigare şi concretizat în atribuirea indicilor de probabilitate şi stranietate, precum şi la stabilirea tipului observaţiei. Acesta este motivul pentru care termenul anchetator revine aproape obsesiv în prezentarea elementelor investigate.

Între momentul desfăşurării evenimentelor şi cel în care ele mi-au fost relatate de către soţii S., au trecut aproape 9 ani. Acest interval a fost confirmat de notele asupra observaţiei dintr-un caiet al lui A.S., cu foile deja puţin îngălbenite şi cerneala decolorată de timp, precum şi de secvenţe de pe negativul fotografic, care, alături de imaginea analizată, conţine imagini ale soţilor S. mai tineri, aşa cum arătau la data observaţiei.

A.S. nu a avut niciodată intenţia de a face publică observaţia al cărei martor a fost, deşi aceasta se desfăşurase într-o perioadă de entuziasm ufologic naţional şi internaţional, cînd, beneficiind de o anchetă corespunzătoare, ar fi putut deveni rapid cunoscută pe plan mondial.

Datele comunicate de A.S. au fost condiţionate de respectarea caracterului lor strict confidenţial. Această condiţie a fost motivată de considerente de ordin personal. Au mai trecut de atunci aproape 10 ani, interval suficient pentru prescrierea unor fapte mai grave decît nerespectarea unei dorinţe personale, justificată insuficient. Analizînd intervalul de timp scurs, motivele personale invocate de A.S. şi o serie de evenimente care s-au petrecut în aceşti ultimi ani, am decis prezentarea cazului de la Pădurea Hoia-Baciu cu menţionarea doar a iniţialelor numelor martorilor.

* *
*

De la prima apariţie a acestui articol au trecut 8 ani. Nu am de făcut modificări sau completări semnificative la rîndurile scrise atunci. Şi totuşi, se impun cîteva precizări.

Astfel, numele observatorilor cazului din 20 iulie 1968 sînt Alexandru şi Viorica Sift. De fapt, la data respectivă, ei nu erau căsătoriţi iar viitoarea doamnă Sift se numea Viorica

Cîmpean, după primul său soţ. Se ridică întrebarea de ce Alexandru Sift, care şi-a prezentat aproape întotdeauna fără rezerve întîmplările sale mai puţin obişnuite, mi-a comunicat cazul respectiv doar cu caracter confidenţial, insistînd chiar asupra acestui aspect. Din cîte l-am cunoscut pe Alexandru Sift, există un singur răspuns posibil, şi anume că, dintr-un motiv sau altul, el a considerat că evenimentul de la 20 iulie 1968, cu un pronunţat caracter simbolic, a reprezentat de fapt un mesaj adresat observatorilor şi, în special, lui. Este o părere posibilă, pe care eu personal nu o împărtăşesc, dar nici nu dispun de argumente suficiente pentru a o respinge. De aceea, am avut impresia că poate Alexandru Sift şi-a luat totuşi o măsură de prevedere şi nu mi-a povestit chiar toate detaliile cazului, păstrîndu-le pe unele, pe care le-a observat singur prin binoclu, doar pentru el.

11. PĂDUREA HOIA-BACIU: O POARTĂ DE ACCES SPRE UN TĂRÎM TAINIC?

Gregorian Bivolaru

Pădurea Hoia-Baciu, din imediata apropiere a municipiului Cluj-Napoca, este considerată de mulţi yoghini din România un „sas", o poartă de acces spre o altă lume, misterioasă şi bogată în fenomene stranii şi aparent inexplicabile.

Yoghinii au început să studieze direct această zonă particulară în toamna anului 1983. Dar, cu cîţiva ani buni înainte de 1983, primisem deja numeroase semnale care indicau caracterul cu totul special al zonei Pădurea Hoia-Baciu. Sînt semnificative în acest sens relatările demne de încredere ale unor persoane senzitive, care au descris, fiecare în parte, apariţia unor stări de conştiinţă modificate în timpul sau în urma excursiilor în pădure. Alte relatări menţionau dispariţii misterioase şi manifestări frecvente de tip OZN, unele mediatizate chiar şi în presa din acei ani dificili.

Factorul decisiv care ne-a determinat să începem cercetarea acestei zone cu mijloace paranormale specific yoghine a fost întîlnirea, pe care, ca yoghini, nu o considerăm deloc întîmplătoare, cu domnul dr. chimist Adrian Pătruţ, în vara anului 1983, pe plaja de la Costineşti. Cu această ocazie, am aflat despre manifestări paranormale uluitoare la Pădurea Hoia-Baciu, deşi, putem acum spune, ulterior zona ne-a mai rezervat numeroase alte surprize.

Imediat după desfăşurarea primei tabere yoghine de vacanţă, la Costineşti, în anul 1983, organizată ilegal în plină dictatură ceauşistă, am efectuat, împreună cu un grup de aproximativ 100 yoghini din întreaga ţară, o deplasare de trei zile la Cluj-Napoca. Aici, prin amabilitatea domnului Adrian Pătruţ, am putut constata mai întîi succint, prin intermediul a numeroase fotografii de excepţie pe care ni le-a arătat, roadele unei serioase cercetări sistematice întreprinse cu dăruire şi entuziasm de un mic grup de cercetători clujeni. Asemenea cercetări se desfăşurau pe atunci în semilegalitate şi chiar într-o discreţie evasitotală. Ne amintim cu toţii că, în acei ani, şi parapsihologia era un subiect tabu.

În continuare, în două zile consecutive, întreg grupul a efectuat două incursiuni în zona Pădurea Hoia-Baciu. În prima deplasare am fost conduşi chiar de domnul Pătruţ în centrele şi punctele cele mai active în manifestări paranormale, constatate de cercetători, iar în cea de-a doua deplasare ne-am aventurat singuri, ghidîndu-ne după indicaţiile de

natură subtilă, dobîndite prin practica yoga, pentru a descoperi şi alte focare sau centre energetice ale zonei.

Pentru o persoană neavizată, o cercetare cu mijloace paranormale yoghine poate părea un demers pur subiectiv sau chiar unul imaginar şi fantezist. Şi aceasta deoarece principalele instrumente de cercetare sînt anumite capacităţi extraordinare, dobîndite gradat, pe baza unor fenomene şi procese subtile de rezonanţă autoindusă, datorită trezirii şi dinamizării, prin practica yoga, a centrilor secreţi de forţă şi conştiinţă (cakras), prezenţi la fiecare persoană obişnuită într-o stare mai mult sau mai puţin latentă. Practica yoga, aplicată corect şi sistematic, trezeşte şi dezvoltă treptat spre capacitate maximă aceste veritabile focare de putere ale fiinţei noastre psihomentale, ceea ce permite treptat şi accesul la resursele şi potenţialităţile fabuloase ale inconştientului. Astfel, practicantul yoga devine progresiv capabil ca, printr-o extensie paranormală a proiecţiilor senzoriale, să cunoască altfel, mai profund, lucrurile, fiinţele şi fenomenele înconjurătoare. Aceste extensii senzoriale conştiente, cu denumiri diferite (telepatie, clarviziune, precogniţie, retrocogniţie, claraudiţie, psihometrie etc.), sînt reunite de parapsihologie sub termenul generic percepţie extrasenzorială (ESP).

În timpul deplasărilor la Pădurea Hoia-Baciu din septembrie 1983, am realizat numeroase fotografii pe film alb-negru şi color, pentru obiectivarea şi confirmarea, într-o anumită măsură, a acestor percepţii paranormale yoghine. Trebuie precizat faptul că cei circa 100 yoghini participanţi se aflau în stadii foarte diferite ale antrenamentului lor spiritual. O parte dintre imaginile fotografice obţinute au evidenţiat multe dintre manifestările paranormale sesizate de noi lăuntric. Cîteva imagini au redat manifestări oarecum inedite, chiar şi pentru grupul de cercetători şi oameni de ştiinţă care investiga zona de ani de zile. Trebuie menţionat că imaginile fotografice au evidenţiat aspecte invizibile în mod normal cu ochiul liber, aşa-numitele manifestări bioplasmatice. Cîteva dintre acestea au fost însă sesizate direct, prin clarviziune, de yoghini bine antrenaţi.

Cele mai bune imagini s-au obţinut pe filme alb-negru, cele color, chiar şi cu granulaţie fină, dovedindu-se ceva mai puţin sensibile la activitatea bioplasmatică din zonă. Din nefericire, filmele negative şi, cu puţine excepţii, imaginile pozitive din septembrie 1983, unele de o deosebită valoare documentară pentru evidenţierea anumitor fenomene paranormale, s-au pierdut în anii următori, fiind confiscate în timpul acţiunilor fostei Securităţi îndreptate împotriva grupului nostru. Este semnificativ faptul că, deloc întîmplător, securiştii au confiscat cu grijă materialele referitoare la aceste fenomene stranii, cu atît mai mult cu cît numeroase imagini fotografice prezentau doar regiunea pădurii, fără persoane în cadru.

Aceste acţiuni trebuie considerate în cadrul unor preocupări cu caracter secret ale fostei Securităţi faţă de metode parapsihologice de control şi influenţă asupra unor mase mari de oameni. Existenţa unor asemenea preocupări a mai transpirat în cîteva publicaţii după căderea regimului Ceauşescu. De fapt, astfel de metode de tip „mind control" (control sau manipulare psihică la distanţă) au fost şi se află în atenţia serviciilor secrete din ţările dezvoltate. Astfel de acţiuni de tip „mind control", care fac apel şi la alte energii şi fenomene subtile, se desfăşoară şi în prezent, avînd ca principali iniţiatori anumite societăţi secrete devenite adevărate organizaţii suprastatale oculte.

Calitatea de excepţie a fotografiilor obţinute la Pădurea Hoia-Baciu, în septembrie 1983, se datorează şi folosirii tehnicii de integrare de grup. Faptul că multe imagini semnificative au fost realizate în timpul unor meditaţii colective, cu participanţii dispuşi într-o structură circulară, demonstrează că manifestările bioplasmatice pot fi amplificate şi modulate prin declanşarea unor fenomene de rezonanţă specifice, menţinute apoi constant într-un anumit interval de timp.

Iată, în continuare, o prezentare sintetică a principalelor aspecte insolite observate şi studiate de noi în septembrie 1983.

În primul rînd, am remarcat direct o caracteristică principală a zonei: existenţa unui puternic flux energetic ascendent, ceea ce face ca „energia" (Prāṇa, bioenergie, bioplasmă, ectoplasmă etc.) prezentă în aura sistemelor vii (plante, animale, oameni) să fie orientată ascendent şi, într-o anumită măsură, „extrasă" (disipată) din aură. „Energia" astfel extrasă se degajă liber în mediul ambiant, mai ales deasupra pădurii, dar şi în regiunile învecinate. (Chiar şi deasupra municipiului Cluj-Napoca, este sesizabilă, la nivel subtil, o imensă rezervă energetică, ce poate amplifica, în cazul persoanelor obişnuite care nu practică un anumit antrenament spiritual, starea de inerţie. În limbaj specific yoghin, este vorba despre o rezervă energetică Yin pasivă (–), structurată mai ales pe primele două nivele informaţionale ale fiinţei, corespunzătoare primilor doi centri ce forţă: Mulādhārā cakra şi Svādhiṣṭhāna cakra).

Acest curent sau „sorb" energetic ascendent poate fi constatat şi prin aspectul trunchiului copacilor din Pădurea Hoia-Baciu, care sînt răsuciţi în sens invers acelor de ceasornic, într-un fel de spirală Yang. În lumina experienţei yoghine multimilenare, o mişcare în spirală Yang (în sens antiorar sau trigonometric) generează, în obiectul sau fiinţa care se roteşte, curenţi lăuntrici cu tendinţă ascendentă, în timp ce o mişcare în spirală Yin (în sens orar) determină curenţi lăuntrici cu tendinţă descendentă.

Această ascensiune naturală a energiilor lăuntrice, specifică în zona Pădurea Hoia-Baciu, determină, în cazul omului obişnuit, o oboseală fizică pronunţată şi nevoia de odihnă, datorită unei anumite disipări a energiei vitale subtile prin partea superioară a corpului. (De altfel, domnul Adrian Pătruţ a subliniat faptul că, frecvent, cercetătorii prezenţi mai mult timp în zonă au resimţit o oboseală pronunţată, anormală în raport cu efortul depus.) Dar, în cazul unui yoghin care şi-a dezvoltat deja considerabil controlul energiilor subtile ale fiinţei sale, această ascensiune energetică spontană nu mai este însoţită de procese de disipare a energiei vitale proprii. Yoghinul este capabil de fenomene de transmutaţie (biologică), urmate de sublimarea energiilor rezultate, în planurile sau nivelurile psihomentale superioare ale fiinţei.

Din experienţele şi percepţiile noastre ca yoghini se desprinde concluzia că majoritatea manifestărilor de natură bioplasmatică (materializări, dematerializări, semimaterializări cu apariţii de forme, de multe ori umane sau umanoide, invizibile de obicei cu ochiul liber, dar care pot fi fotografiate) se datorează unei structurări („modulări") a bioplasmei libere de către cîmpul psihoenergetic prezent în mediul ambiant (denumit „cîmp noesic" de savantul român Eugen Macovschi).

Această concluzie este susţinută şi de cîteva dintre experienţele noastre la Pădurea Hoia-Baciu, de exemplu mentalizarea unor forme-gînd simple (sferă, inimă etc.), care, deşi nu au fost vizibile cu ochiul liber, au impresionat emulsia fotografică. În aceste experienţe, yoghini dispuşi în cerc au vizualizat intens, cu ochii închişi, cîte o formă simplă de culoare distinctă, stabilită înainte. Fotografiile realizate de cei care nu au participat direct la experienţă au evidenţiat, în cadre succesive, structurarea treptată a formelor mentalizate consecutiv (cerc, inimă), care au devenit în final perfect conturate.

Din păcate, din aceste experienţe s-a păstrat o singură imagine fotografică, realizată atunci cînd grupul de yoghini a vizualizat o inimă de culoare roz, vezi foto 22. Imaginea prezintă bioplasmă albă nebuloasă, atrasă de meditaţia grupului, în care va fi modelată inima roz. Fotografiile următoare, care au evidenţiat treptat formarea inimii vizualizate, au fost confiscate în timpul percheziţiilor menţionate.

O imagine de alt tip, care a scăpat de la confiscare, prezintă o structură bioplasmatică albă, poate o entitate dintr-un plan subtil, care nu a fost sesizată de cei prezenţi, vezi foto 36.

Un alt fenomen insolit constatat de noi a fost prezenţa, în jurul unui tufiş, a unui fel de ceaţă, mai degrabă o ploaie ceţoasă strict localizată, aflată la limita vizibilităţii, astfel încît a fost percepută şi vizual de cei prezenţi. Ceaţa prezenta şi diverşi curenţi turbionari, vizibili şi ei cu ochiul liber.

Această ceaţă, ce sugera un proces de condensare bioplasmatică şi care s-a menţinut mult timp în partea superioară tufişului, a confirmat fenomenul caracteristic al zonei, deja discutat, de sorb energetic ascensional cu degajări bioplasmatice. Am observat în direct şi un proces de semicondensare (condensare parţială), deoarece bioplasma degajată era vizibilă în chiar dinamismul său, cu curenţii turbionari specifici. Este probabil că multe dintre manifestările OZN, frecvente în această zonă, sînt produse de astfel de procese de dirijare bioplasmatică deasupra pădurii, urmate apoi de procese de condensare sau semicondensare în forme vizibile cu ochiul liber.

Pînă acum nu am abordat direct aspectele esenţiale legate de Pădurea Hoia-Baciu. De exemplu, de ce există acest flux energetic ascendent? Această întrebare ne-a preocupat pe noi, ca yoghini, în mod deosebit şi ne-a determinat la o serie de meditaţii în zonă. În timpul acestora, yoghinii cei mai avansaţi din grup au încercat să perceapă caracteristicile profunde ale zonei, care ţin de însăşi structura sa spaţio-temporală. Astfel, am perceput multiple distorsii de tip spaţio-temporal, uneori foarte profunde, care apar ca nişte „falii" temporale sau, mai frecvent, ca nişte „porţi" spre o altă realitate, distinctă de Universul fizic. (Considerăm că aceste distorsii ar putea fi determinate şi prin radiestezie, deoarece ele se reflectă, într-o oarecare măsură, şi în reţeaua Hartman a cîmpului geomagnetic).

Astfel, afirmaţia noastră despre prezenţa unor distorsii spaţio-temporale, cel puţin în stare latentă, în zona Pădurea Hoia-Baciu, trebuie acceptată cel puţin ca ipoteză de lucru, ce este în acord şi cu relatările unor persoane despre întîmplări ciudate în zonă şi cu unele povestiri ale locului.

Ideea unui Univers ierarhizat în planuri şi subplanuri distincte, care se întrepătrund şi diferă prin nivelul de vibraţie, este prezentă în vechile teorii orientale, fiind preluată şi dezvoltată, începînd cu secolul trecut, de şcoli şi curente esoterice europene. Pe de altă parte, unii oameni de ştiinţă au lansat ipoteza, într-un fel asemănătoare, într-un alt fel diferită, a unor Universuri paralele sau ortogonale, înşirate pe un domeniu de frecvenţe ale cîmpului fundamental.

Textele orientale milenare ale înţelepciunii afirmă că în lumea noastră fizică (planul fizic) ar exista zone de interferenţă, de comunicare cu alte lumi (planuri şi subplanuri), cunoscute de vechii înţelepţi. Unele zone în care se petrec şi în prezent frecvent fenomene neobişnuite ar putea fi considerate, cel puţin potenţial, porţi de acces spre o altă realitate (de exemplu Triunghiul Bermudelor, Pădurea Hoia-Baciu etc.). Dar, aceleaşi texte orientale susţin că aceste porţi de acces sînt prezente şi în interiorul fiecăruia dintre noi, fiind reprezentate de anumite puncte-focar secrete ale corpului nostru energetic, dintre care cele mai cunoscute sînt centrii secreţi de forţă şi conştiinţă (cakras).

În legătură cu aceste aspecte de ordin subtil, am perceput telepatic, în zona Pădurea Hoia-Baciu, numeroase fenomene de ordin spiritual, care au evidenţiat posibilitatea unor manifestări şi demonstraţii cu totul speciale, ce s-ar putea angrena într-un cadru mai larg al unei dinamizări integratoare catalizate de un grup suficient de mare de yoghini avansaţi.

Din păcate, cercetările începute de noi în septembrie 1983 au fost întrerupte de regimul comunist prin repetate intimidări, persecuţii şi chiar arestări, care au urmărit anihilarea oricăror forme de trezire spirituală, inclusiv yoga, ce ar fi putut periclita regimul totalitar.

Dar, începînd cu anul 1990, prin înfiinţarea Mişcării de Integrare Spirituală în Absolut (MISA), am avut posibilitatea să reluăm unele preocupări şi obiective de natură spirituală. Printre ele s-a numărat şi continuarea studiului şi apropierii, la un nivel superior, de

enigmatica zonă Pădurea Hoia-Baciu. Acest obiectiv s-a concretizat prin deplasări şi meditaţii repetate în zonă ale unor practicanţi din cadrul cursului nostru de yoga din Cluj-Napoca şi, mai ales, prin organizarea de către MISA a unui simpozion de yoga şi parapsihologie la Cluj-Napoca, în iunie 1992, asociat cu deplasări de lucru la Pădurea Hoia-Baciu. La această acţiune au participat peste 2000 yoghini din întreaga ţară, alături de domnii dr. chimist Adrian Pătruţ şi dr. fizician Vasile Morariu, din conducerea Societăţii Române de Parapsihologie cu sediul la Cluj-Napoca.

Şi cu această ocazie am reuşit să înregistrăm pe film fotografic şi pe bandă video efecte şi evenimente la fel de stranii. Totuşi, rezultatele obţinute au fost ceva mai puţine decît în 1983, deşi numărul participanţilor a fost mai ridicat. Cauza principală se află probabil în condiţiile meteorologice total nefavorabile pentru manifestările bioplasmatice; practic, cu cîteva scurte pauze, în cele trei zile de deplasare în zonă a plouat torenţial.

Cea mai spectaculoasă imagine obţinută în acele zile ploioase a surprins o apariţie luminoasă, poate o altă entitate dintr-un plan subtil, care urmăreşte un yoghin aflat într-o ipostază oarecum scenică, vezi foto 42.

Banda video a înregistrat într-o anumită porţiune a zonei o ceaţă foarte deasă şi persistentă, care nu a fost observabilă cu ochiul liber. De asemenea, mai mulţi participanţi au surprins pe emulsia fotografică manifestări bioplasmatice interesante. Astfel, deşi expediţia a fost serios „boicotată" de vremea potrivnică, au putut fi obiectivate unele dintre manifestările insolite specifice zonei. Menţionăm şi trăirile particulare ale participanţilor în timpul meditaţiilor individuale şi în grup desfăşurate atunci.

Unele constatări şi rezultate obţinute în această „mare incursiune yoghină" în zona Pădurea Hoia-Baciu au fost mediatizate de cîteva publicaţii, unii corespondenţi însoţindu-ne chiar pe teren.

Este desigur dificil de schiţat, în doar cîteva pagini, o activitate atît de complexă, cu o parte semnificativă de inefabil. Avem convingerea că, într-un viitor nu prea îndepărtat, întreaga fenomenologie paranormală a zonei Pădurea Hoia-Baciu, atît de variată şi interesantă, va fi cunoscută şi apreciată la justa sa valoare nu doar de yoghini şi specialişti în parapsihologie, ci şi de persoane fără tangenţe cu yoga şi cu parapsihologia.

În acest sens, dorim să propunem chiar un proiect inedit de cercetare a „Fenomenelor de la Pădurea Hoia-Baciu", care să reunească reprezentanţi ai ştiinţelor ortodoxe (fizicieni, chimişti, biologi, psihologi etc.) şi de frontieră (parapsihologi), alături de practicanţi yoga avansaţi, deosebit de sensibili (senzitivi) şi dezvoltaţi din punct de vedere bioenergetic. O astfel de cercetare, care să combine metodologia ştiinţifică şi tehnicile spirituale, ar putea aduce rezultate de excepţie. Asfel, prin sensibilitatea lor, yoghinii ar putea depista mai uşor centrele şi punctele foarte active ale zonei şi, datorită capacităţii bioenergetice ridicate, ei ar favoriza (cataliza) sau chiar provoca, prin tehnici yoga, manifestări insolite în aceste „focare" foarte active. Oamenii de ştiinţă ar căuta mijloacele cele mai potrivite pentru obiectivarea acestor manifestări, mai ales cu aparatură adecvată, în acord cu standardele cercetării ştiinţifice. Sîntem convinşi că o astfel de cercetare mixtă, asistată şi de o aparatură sensibilă, ar avea o contribuţie importantă la validarea unor fenomene stranii, aşa-numite exotice, precum şi la încercarea de a le încadra într-un cadru ştiinţific acceptat.

După părerea noastră, Pădurea Hoia-Baciu mai rezervă celor interesaţi de cunoaşterea manifestărilor specifice zonei, care deocamdată fac aproape exclusiv obiectul parapsihologiei, foarte multe surprize.

GLOSAR DE TERMENI

CAKRA (CHAKRA) (din sanskrit *cakra* „roată") — centru secret de forţă (şi conştiinţă), care acumulează, transformă şi redistribuie energia subtilă ce îl traversează. Principalele cakras sînt în număr de şapte: Mulādhārā, Svādhiṣṭhāna, Māṇipūra, Anāhata, Viśuddha, Ājñā, Sahasrāra. Primele şase sînt situate de-a lungul lui Suṣumnā nāḍī, canalul subtil principal, localizat de-a lungul axului cerebro-spinal, după care pătrunde în cutia craniană (este vorba doar despre proiecţia canalului subtil în corpul fizic). Aceste cakras sînt străbătute de energia vitală Prāṇa, pe care o asimilează şi o redistribuie în organism. Tot prin ele circulă şi misterioasa energie Kuṇḍalinī, potenţialul secret al fiinţei, care, atunci cînd este „trezită", străbate ascendent Suṣumnā nāḍī. Dacă primele şase cakras sînt localizate în imediata proximitate a corpului fizic, în exterior, cea de-a şaptea (Sahasrāra), care le înglobează pe toate celelalte, este situată deasupra creştetului capului.

CONCENTRARE (DHĀRAṆĀ, în yoga) — etapă superioară în practica yoga. Ea constă în focalizarea minţii pentru un timp îndelungat asupra unui obiect exterior, idei abstracte sau centru subtil (cakra).

FORME-GÎND — noţiune introdusă de teosofie, care defineşte forme subtile şi dinamice, cu aspect simbolic, modelate în materia planurilor astral şi/sau mental de trăiri afective şi/sau de gînduri.

MEDITAŢIE (DHYĀNA, în yoga) — etapă superioară în practica yoga. Concentrarea şi meditaţia sînt două etape succesive ale aceluiaşi proces mental, asemănate metaforic cu floarea şi fructul aceluiaşi copac. Astfel, meditaţia reprezintă extinderea, desăvîrşirea şi triumful concentrării.

PLANURI ŞI SUBPLANURI (DE VIBRAŢIE) — noţiuni tradiţionale în esoterismul oriental, preluate din secolul 19 şi de unele curente esoterice europene (teosofie, rosacruce). Potrivit acestora, Universul este compus din planuri (uneori, în număr de şapte) şi subplanuri (uneori, în număr de şapte pentru fiecare plan), ierarhizate de la grosier la subtil şi care se întrepătrund. Problema planurilor şi subplanurilor (de vibraţie), respectiv corpurile omului (şi, parţial, ale altor sisteme vii şi chiar nevii) corespunzătoare acestora fac obiectul teoriei planurilor (de vibraţie).

PRĀṆA (din sanskrit *prā* „în afară" + sanskrit *an* „a respira") — principiu vital fundamental în concepţiile filosofice indiene, care asigură şi întreţine viaţa însufleţind materia nevie. Prāṇa ar reprezenta o „energie" nefizică (subtilă) de ordin superior, pe care sistemele vii o absorb continuu din mediul ambiant prin respiraţie. Prāṇa circulă în corpul fizic (Arumāmāyākoṣa) şi mai ales în corpul pranic (Prāṇāmāyākoṣa; dublul eteric). Cakras, ca şi centre energetice ale organismului, sînt responsabile şi de asimilarea şi distribuţia Prāṇa-ei. Din cakras radiază canale subtile (nāḍīs), care formează o reţea de circulaţie a Prāṇa-ei în organism.

Unul dintre obiectivele practicii yoga este dezvoltarea unei respiraţii corecte, împreună cu regularizarea şi distribuirea în mod armonios a Prāṇa-ei în organism. Aceste condiţii obligatorii pentru obţinerea unui control mental perfect sînt realizate prin tehnici Prānāyāma.

SUBLIMARE (în yoga) — proces de deplasare şi modificare, din punct de vedere al frecvenţei caracteristice, a energiilor rezultate din transmutaţii (biologice) la energii joase, generate în principal prin controlul conştient al pulsiunilor sexuale. Această modificare determină, la fiecare nivel al fiinţei, efecte specifice conştientizabile şi remanente în timp.

Astfel, sublimarea yoghină este un proces complex ce desemnează fenomene ample care, aparent, nu se află în raport direct cu sexualitatea, dar îşi are de fapt resursele energetice în transmutaţii biologice produse de pulsiunile sexuale controlat volitiv. Prin transmutaţia potenţialului sexual, datorită controlului conştient al funcţiei sexuale, pulsiunea iniţială se transformă ca frecvenţă de vibraţie, obţinîndu-se un alt fel de energie. Această energie este redirecţionată spre un scop nesexual, urmărindu-se aspecte de ordin vital, mental sau spiritual. Sublimarea este deci un proces superior, ulterior celui de transmutaţie, care exprimă acumularea, transformarea şi reorientarea energiilor pulsionate în alte planuri ale fiinţei umane.

În esenţă, sublimarea yoghină poate fi considerată o „superrefulare reuşită", generatoare de energie subtilă, fericire, armonie şi integrare euforică a fiinţei în ambianţa cosmică.

TRANSMUTAŢIE — termen general, care exprimă transformarea a ceva în altceva. Semnificaţia sa variază sensibil în funcţie de context:

Transmutaţie (în alchimie) — proces (neconfirmat) de transformare a metalelor nenobile în metale nobile, pînă la aur, sau obţinerea „pietrei filosofale" ce ar permite transformarea metalelor nenobile direct în aur. Acest proces de tip chimic ar fi însoţit de o transmutaţie (alchimie) mistică, ce urmăreşte o înnobilare spirituală a alchimistului.

Transmutaţii la energii joase — transformări naturale surprinzătoare ale elementelor în alte elemente, care se produc la energii obişnuite, în interiorul sistemelor vii (transmutaţii biologice) sau în absenţa lor. Aceste procese, cercetate şi mediatizate mai ales de chimistul francez Louis Kervran, implică deplasări mai puţin obişnuite de atomi sau grupe de atomi.

Transmutaţiile biologice la energii joase se produc constant şi în organismul uman, în cadrul metabolismului, proceselor şi activităţii erotice şi sexuale, stărilor afective, activităţii psihice şi experienţelor spirituale. Astfel, întregul corp al fiinţei umane ar putea fi considerat o microuzină atomică, în care sînt produse discret unele elemente chimice necesare. Prin aceste transmutaţii ar rezulta energii considerabile, ce fac posibile o serie de fenomene remarcabile, precum: manifestarea unor abilităţi paranormale, apariţia unor stări de conştiinţă superioare, procese de sublimare a unor energii etc.

Transmutaţia (biologică) sexuală (în yoga) — proces de transformare a „substratului erotic" (materie amoroasă), pe parcursul unei trăiri erotice controlate constant, în „energie" care, prin sublimare, poate conduce la o succesiune de mutaţii rapide, în conformitate cu dorinţele celui implicat.

(TEORIA) YIN-YANG — teorie dualistă tradiţională de origine chineză, potrivit căreia lumea în totalitate are la bază două principii ireductibile, care sînt antagoniste şi complementare: yin şi yang. În esenţă, interacţiunea polară yin-yang expimă unitatea şi lupta contrariilor. Datorită caracterului său foarte general, teoria yin-yang se bucură în prezent de o mare popularitate, fiind extrapolată asupra tuturor perechilor antagoniste şi/sau complementare de concepte, noţiuni, elemente, evenimente şi fenomene. Astfel, yin (–) înseamnă lunar, lipsă de energie, feminin, pasiv, rece, apă, albastru (violet), întuneric, acid, concret etc., iar yang (+) este solar, (plin de) energie, masculin, activ, cald, foc, roşu (galben), luminos, bazic, abstract etc.

YOGA (din sanskrit *yoga* „uniune, contopire") — grup foarte important de tehnici spirituale (practici psihofizice), în numeroase variante, care s-au dezvoltat pe subcontinentul indian. Scopul final al practicilor yoga este eliberarea şi uniunea cu Întregul Nediferenţiat sau Absolutul Metafizic (revenirea în Brahman). În vederea realizării acestui deziderat major, yoghinul trebuie să îşi petreacă şi să îşi stăpînească perfect fizicul, energeticul şi mentalul. După Isvaragītā: „Prin yoga ia naştere cunoaşterea ultimă, iar din cunoaşterea superioară rezultă yoga. Cel care are la dispoziţie yoga şi cunoaşterea pe care i-o oferă yoga nu mai doreşte nimic altceva."

— · —

NOTĂ: Această contribuţie a profesorului yoga Gregorian Bivolaru ar fi putut fi inclusă şi în capitolul D, datorită interpretărilor şi ipotezelor asupra „Fenomenelor de la Pădurea Hoia-Baciu", sau în capitolul F, datorită sublinierii unor conexiuni esoterice şi spirituale ale manifestărilor. Faptul că ea este încadrată în acest capitol C înseamnă o recunoaştere a semnificaţiei cercetărilor şi rezultatelor obţinute în zona Pădurea Hoia-Baciu de practicanţi yoga, conduşi de profesorul Gregorian Bivolaru, respectiv de profesorul Nicolae Catrina.

Aceste rezultate vin să confirme părerea formulată în anul 1977, pe baza cercetărilor noastre, că unele manifestări bioplasmatice sînt creaţii ale unor persoane prezente în zonă, care modelează în bioplasma liberă, dacă aceasta este prezentă în jurul lor. Dacă în cazul persoanelor obişnuite această modelare în bioplasmă, cu formare de structuri cu aspect variat, este rezultatul unor acţiuni la nivel inconştient, rezultatele obţinute de practicanţi yoga demonstrează că persoane care stăpînesc tehnici psihofizice înalte, de tip yoga de exemplu, sînt capabile uneori să atragă bioplasma liberă în jurul lor şi să materializeze controlat, în timpul meditaţiilor, formele-gînd mentalizate.

Remarc propunerea de realizare a unui proiect de cercetare comun asupra manifestărilor, la care să participe oameni de ştiinţă, parapsihologi şi yoghini, ce vine şi în întîmpinarea unei dorinţe a cercetătorilor clujeni. De altfel, consider că nu numai cercetarea „Fenomenelor de la Pădurea Hoia-Baciu", ci şi cunoaşterea, în general, are nevoie acută de o sinteză între ştiinţă şi spiritualitate. Din păcate, de prea mult timp, ştiinţa încearcă să se amăgească pe sine şi să ne amăgească pe noi cu iluzia că este capabilă ea singură să explice corespunzător realitatea obiectivă în totalitate, cu fenomenele sale specifice şi cauza lor ultimă *(Adrian Pătruţ)*.

12. CERCETĂRI LA PĂDUREA HOIA-BACIU ÎN ANII '90

Géza Bukaresti

Din anul 1990, numărul referinţelor scrise despre „Fenomenele de la Pădurea Hoia-Baciu", semnate de persoane mai mult sau mai puţin autorizate, a crescut semnificativ. Ele au atras din ce în ce mai mulţi vizitatori, care au venit la faţa locului , dornici să vadă sau cel puţin să fotografieze manifestările misterioase. Printre aceştia m-am numărat şi eu, astfel încît, din anul 1991, m-am deplasat de mai multe ori de la Tîrgu-Mureş la Cluj-Napoca, pentru a face cercetări în zona Pădurea Hoia-Baciu.

Menţionez faptul că nu am observat niciodată direct, cu ochiul liber, structuri neobişnuite. Şi totuşi, unele cadre fotografice au surprins structuri invizibile, cu forme diferite, uneori surprinzătoare.

Fotografiile realizate în perioada 1991–94 au evidenţiat prezenţa manifestărilor în orice anotimp. Dar, cele mai bune rezultate au fost obţinute în timpul verii, mai ales pe vreme secetoasă şi foarte călduroasă, cînd temperatura aerului depăşea uneori 28° C.

În continuare, sînt prezentate cîteva dintre reuşitele fotografice pe care le consider cele mai semnificative. Toate cele patru imagini alese sînt obţinute în apropierea marginii sudice a Pădurii Hoia-Baciu.

Prima fotografie este realizată la 26.03.1994 (ora 13–13,20; temperatura aerului 17°C), vezi foto 55 şi 55A. Imaginea prezintă o formaţie de 3 sfere de culoare întunecată, care par în mişcare. Detaliul mărit (foto 55A) evidenţiază consistenţa redusă a celor 3 sfere, care sînt transparente. Formaţia neobişnuită a fost analizată şi interpretată pe calculator cu programul *PhotoStyler*, prin metoda „Emboss", de inginerul Cristian Nagy, la sediul revistei *RUFOR*, la Tîrgu-Mureş. Imaginea prelucrată pe calcurator (foto 55B) a evidenţiat faptul că „plasmoidul" principal se află mai aproape de obiectivul aparatului de fotografiat decît cei doi „plasmoizi" secundari aflaţi deasura sa. S-a demonstrat astfel că cele 3 sfere întunecate sînt dispuse spaţial, nesituîndu-se, aşa cum pare la prima vedere, în acelaşi plan. Procedeul folosit a revelat şi gradul de transparenţă al structurilor sferice.

O imagine obţinută la 02.07.1994 (ora 14,10; temperatura aerului 29°C) a surprins, undeva în aer, o sferă de culoare închisă, probabil neagră, vezi foto 57. Şi acest plasmoid are o consistenţă redusă, fiind transparent sau semitransparent, astfel încît se poate distinge cu uşurinţă conturul copacilor din spatele său. Se remarcă, de asemenea, faptul că suprafaţa sferei plasmatice nu este uniformă, respectiv haloul întunecat din jurul său.

Cea mai spectaculoasă imagine a fost realizată pe o vreme caniculară, la 01.08.1944 (ora 13,30; temperatura aerului 33°C), vezi foto 59 şi 59A. Fotografia evidenţiază evoluţia unei structuri aeriene foarte interesante, aflate la mică înălţime la marginea pădurii. Detaliul mărit (foto 59A) prezintă mai bine aspectul particular al structurii aeriene invizibile, cu regiuni de culoare deschisă, cenuşie şi întunecată. Ţinînd cont de faptul că plasmoidul aerian de tip OZN se află la nivelul vîrfului copacilor (4–5 m) şi la o distanţă de 10–15 m de obiectivul aparatului de fotografiat, diametrul său poate fi estimat la 1,80–2 m.

În aceeaşi zi, dar 20 minute mai tîrziu, a fost fotografiat un plasmoid aerian de culoare cenuşie, care se deplasează printre crengile din vîrful copacilor, deasupra unei poteci din pădure, vezi foto 58 şi 58A. În detaliul mărit (foto 58A), se observă mai bine aspectul structurii aeriene, care seamănă cu un cap de raţă. Dimensiunile sale liniare sînt relativ reduse, fiind estimate la circa 1 m.

Trebuie specificat faptul că unele imagini pozitive şi chiar cadre de film originale au fost analizate de specialişti din ţară cu experienţă în domeniu. Cîteva dintre ele au fost trimise unor cercetători din străinătate (Germania, Franţa), pentru verificare în laboratoare specializate, dotate cu mijloace moderne de analiză şi control. Rezultatele analizelor arată că, în nici unul dintre cazuri, nu s-a descoperit existenţa unui trucaj, a unor defecte de film sau greşeli de developare.

Aceste rezultate modeste din anii 1991–94 vin să confirme reuşitele altor cercetători, precum şi faptul că în zona Pădurea Hoia-Baciu se petrec într-adevăr fenomene neobişnuite, care depăşesc considerabil cunoştinţele timpului în care trăim.

— · —

NOTĂ: Dintre cei care au fotografiat sistematic, în ultimii ani, în zona Pădurea Hoia-Baciu, Géza Bukaresti a obţinut probabil cel mai ridicat procentaj de imagini interesante. Cutreierînd, de obicei singur, zona activă, el a obţinut astfel de imagini, care înfăţişează mai ales structuri întunecate la mică înălţime, chiar şi în zilele în care alţi investigatori, prezenţi şi ei undeva în zonă, nu au reuşit să fotografieze nimic deosebit.

Discuţiile purtate cu Géza Bukaresti şi cîteva deplasări împreună la Pădurea Hoia-Baciu au evidenţiat faptul că el are o sensibilitate particulară, fiind capabil să „sesizeze" anumite vibraţii uşoare ale aerului, neobservate sau observate mai greu de alte persoane. Fotografiind în direcţia în care „sesizează" vibraţii ale aerului, care cîteodată i se par chiar un fum foarte diafan şi uşor cafeniu, Géza Bukaresti reuşeşte uneori să surprindă pe film structuri insolite. Două dintre imaginile prezentate în articolul său au fost realizate în aceste condiţii.

Astfel, la 26.03.1993, Géza Bukaresti a observat vibraţii ale aerului în dreptul unui tufiş, aflat la o distanţă de circa 20 m. A fotografiat imediat şi imaginea obţinută a surprins 3 sfere întunecate, vezi foto 55, 55A şi 55B.

La 01.08.1994, Géza Bukaresti, aflat la marginea pădurii, a remarcat undeva în faţa sa, vibraţii uşoare ale aerului, care începeau pe la 2–3 m de sol şi continuau pînă la o înălţime de peste 10 m. Apăsînd pe declanşator, el a fotografiat spectaculoasa aeroformă de tip OZN, vezi foto 59 şi 59A.

În ambele cazuri, vibraţiile aerului au fost de scurtă durată, de ordinul cîtorva secunde. Imaginile următoare, realizate în aceeaşi direcţie, dar după ce vibraţiile au încetat, nu au mai evidenţiat nimic deosebit.

Această sensibilitate a lui Géza Bukaresti, care se concretizează uneori în imagini fotografice remarcabile, ne aminteşte de regretatul Alexandru Sift *(Adrian Pătruţ)*.

13. FOTOGRAFII NORMALE ŞI FOTOGRAFII PARANORMALE DE UN TIP NOU (GÎNDOTOPOGRAFII) OBŢINUTE LA PĂDUREA HOIA-BACIU

Adrian Pătruţ

Folosirea imaginilor fotografice ca probe în favoarea unor acţiuni şi/sau fenomene paranormale este mult controversată. Fotografii care înfăţişează monstrul din Loch-Ness, omul pădurilor Bigfoot sau Sasquatch, entităţi materializate în séance-uri sau OZN-uri, alături de imagini ce prezintă aparent sisteme vii sau nevii care nu au fost observate vizual sau nici nu s-au aflat ca atare în regiunea fotografiată, au stîrnit adesea entuziasmul nemăsurat al susţinătorilor fenomenelor şi dezaprobarea exagerată a detractorilor acestora.

Posibilităţile multiple de contrafacere a imaginilor fotografice, de la dublă expunere la prelucrare pe calculator şi de la colaje refotografiate la folosirea de machete special confecţionate, alături de efectele fotografice şi greşelile de developare posibile, impun cercetătorului cu spirit critic multă prudenţă în analiza, acceptarea şi interpretarea lor. Prezenţa cercetătorului în toate etapele obţinerii de imagini fotografice neobişnuite sau exotice (introducerea filmului în aparat, expunere, scoaterea filmului din aparat, developare), urmată de analiza atentă a filmului developat, este menită, dacă nu să anuleze, cel puţin să reducă semnificativ şansele unor încercări frauduloase şi erorile de interpretare.

Din punct de vedere al existenţei concrete a sistemelor reprezentate, fotografiile (obţinute prin obiectivul unui aparat de fotografiat) pot fi împărţite în două categorii:

— fotografii normale;

— fotografii paranormale.

În mod evident, majoritatea fotografiilor realizate de persoane diferite, în condiţii diferite şi cu scopuri foarte diferite, sînt normale. Ele prezintă exclusiv sisteme concrete, cu existenţă obiectivă în regiunea încadrată.

Fotografiile normale se împart, la rîndul lor, în două tipuri, în funcţie de natura sistemelor reprezentate:

— fotografii normale de tip comun;

— fotografii normale de tip exotic.

Fotografiile normale de tip comun prezintă exclusiv sisteme normale (obişnuite) concrete, vii sau nevii, generate sau produse din materie-substanţă, prin procese normale (fizice, chimice sau biologice).

Fotografiile normale de tip exotic prezintă inclusiv sau exclusiv sisteme paranormale concrete, cu existenţă foarte limitată în timp, cu aparenţă vie sau nevie, generate sau produse dintr-un substrat controversat (bioplasmă, ectoplasmă), prin procese paranormale (condensare, materializare).

Fotografiile normale sînt imagini optice, obţinute prin procese fizice cunoscute, şi anume acţiunea fotonilor din mediul ambiant asupra emulsiei fotografice. Această caracteristică poate fi pusă în discuţie în cazul imaginilor de structuri bioplasmatice invizibile din zona Pădurea Hoia-Baciu.

Spre deosebire de imaginile normale, fotografiile paranormale prezintă inclusiv sau exclusiv sisteme (paranormale), fără existenţă obiectivă, concretă, în regiunea încadrată. În acest caz, nu mai este vorba despre imagini optice, generate printr-un proces fizic

cunoscut, ci despre imagini produse de o acţiune paranormală (spontană sau intenţionată, inconştientă sau conştientă) a unui subiect, direct asupra emulsiei fotografice. Din această cauză, fotografiile paranormale sînt denumite şi psihofotografii sau gîndografii. În ultimii ani, se constată o tendinţă de impunere a termenului gîndografie (thoughtography), propus de Tomokichi Fukurai (1931) şi actualizat de Jule Eisenbud (1965).

În funcţie de suprafaţa ocupată de imaginea paranormală pe cadrul fotografic, fotografiile paranormale (gîndografiile) sînt de două tipuri:

— imagini care ocupă doar o anumită regiune a cadrului fotografic (extra);

— imagini care ocupă întreg cadrul fotografic (imagini integrale).

În fotografiile de tip extra (extra), imaginea paranormală se suprapune peste imaginea normală aşteptată, adesea într-un colţ al cadrului fotografic. În fotografiile de tip integral (full-frame), imaginea paranormală se substituie integral imaginii normale aşteptate.

Confuzia dintre fotografiile normale de tip exotic, care redau sisteme paranormale cu existenţă concretă, şi fotografiile paranormale, care prezintă sisteme (paranormale) fără existenţă concretă, este frecventă chiar şi în lucrări serioase de parapsihologie. Această confuzie ar fi justificată, cel puţin parţial, într-un singur caz, atunci cînd pe imagine apar sisteme (paranormale) care nu au fost observate în momentul fotografierii. La analiza imaginilor, este uneori dificil de stabilit dacă sistemul (paranormal) invizibil a existat concret în regiunea încadrată sau este doar un produs al conştiinţei subiectului-fotograf direct pe emulsie.

Această problemă interesantă se ridică în cazul majorităţii imaginilor fotografice din zona Pădurea Hoia-Baciu, care înfăţişează, cu relativ puţine excepţii, sisteme paranormale (bioplasmă în stare liberă şi structuri bioplasmatice) invizibile cu ochiul liber. Dar, în cazul sistemelor invizibile care apar pe imagini, au fost evidenţiate anumite aspecte caracteristice, de exemplu: sînt adesea asemănătoare cu sisteme vizibile, sînt asociate uneori cu efecte fizice măsurabile (emisii radioactive, deviaţii magnetice, emisii de fotoni IR etc.), sînt fotografiate uneori simultan sau succesiv de persoane diferite cu aparate diferite, sînt fotografiate uneori pe cadre consecutive din unghiuri diferite, pot produce efecte biologice, lasă uneori urme particulare pe sol. Aceste aspecte demonstrează prezenţa concretă a sistemelor bioplasmatice invizibile în regiunea fotografiată şi exclud reducerea imaginilor care le prezintă la fotografii paranormale de tip extra. Astfel, imaginile cu sisteme bioplasmatice vizibile şi majoritatea celor cu sisteme invizibile cu ochiul liber trebuie considerate fotografii normale de tip exotic, ce înfăţişează şi sisteme paranormale, adică bioplasmă în stare liberă şi structuri bioplasmatice. Totuşi, mecanismul prin care sistemele invizibile sînt evidenţiate de emulsia fotografică este necunoscut şi orice încercare de explicare prin acţiunea unor fotoni din afara domeniului vizibil este foarte improbabilă.

Este adevărat că pe unele fotografii, mai puţin spectaculoase, obţinute în zona Pădurea Hoia-Baciu apar puncte, pete şi chiar structuri întunecate, mai rar luminoase, opace sau transparente, care nu pot fi localizate în peisaj şi par a se afla în planul imaginii. Aceste pete, ce nu pot fi reduse la artefacte (greşeli de developare, urme pe negativ etc.), sînt dificil de interpretat.

Dar, în ultimul timp, problema fotografiilor a devenit şi mai complexă prin evidenţierea unui nou tip de imagini.

În aprilie 1993, am fost căutat de doi tineri ingineri, Ciprian Oltean şi Ştefan Szabó, care, după ce au citit unele materiale pe care le publicasem despre „Fenomenele de la Pădurea Hoia-Baciu", au început să fotografieze în această zonă. Ei mi-au lăsat cîteva imagini alb-negru, obţinute în decembrie 1992, care conţineau elemente relativ interesante. Imaginile, prelucrate destul de modest, erau însoţite de datele tehnice şi condiţiile meteorologice, precum şi de adresele şi numerele de telefon ale autorilor lor.

Prins cu numeroase probleme, am pus fotografiile într-un sertar de birou, alături de alte documente asemănătoare.

În decembrie 1994, m-am reîntîlnit cu Ciprian Oltean, care mi-a comunicat că, împreună cu Ştefan Szabó, a obţinut noi imagini interesante pe film color. Am stabilit o întîlnire pentru aceeaşi zi şi am văzut imaginile color respective, care mi-au trezit imediat interesul.

Dintre aceste imagini, le-am remarcat mai ales pe cele care prezentau un fel de bandă sau panglică dreaptă sau răsucită, în mai multe variante şi mai multe combinaţii de culori, mai ales negru, roşu, maro. Am aflat că ele au fost obţinute în zile diferite, dar mereu în acelaşi loc, de către Ştefan Szabó.

Am decis să facem unele cercetări în comun în zona Pădurea Hoia-Baciu, cu o atenţie particulară pentru noul tip de imagini recurente. Aceste cercetări au început la 25.12.1994 şi continuă în prezent.

Am constatat că punctul activ special în care sînt obţinute imaginile recurente este localizat strict în jurul unui tufiş de alun, înalt de 2,30 m şi aflat 6 m în exteriorul pădurii. El este situat la 100 m est de Valea Hăitaşului, 350 m vest de culmea Dealului Hoia şi 500 m vest de coridorul artificial cu linii de înaltă tensiune, care delimitează convenţional marginea estică a Pădurii Hoia-Baciu. Poziţia punctului activ este surprinzătoare, şi anume într-un loc foarte frecventat, în imediata apropiere a capătului străzii Uliului şi lîngă un drum neasfaltat.

Deja de la prima ieşire pe teren, la 25.12.1994, rezultatele au fost remarcabile. În prezenţa lui Ciprian Oltean, Cristian Mureşan şi a mea, Ştefan Szabó a obţinut 5 imagini cu aceeaşi bandă-panglică răsucită, de culoare negru şi maro închis, aflată aparent în planul imagini sau la mică distanţă de obiectiv. Imaginile, ca şi cele anterioare asemănătoare, au fost obţinute doar fotografiind dinspre vest înspre tufişul aflat la est, cu o toleranţă de circa ± 45°. Fotografiile spre tufiş, luate din alte direcţii, nu au evidenţiat nimic deosebit. Deşi s-a fotografiat cu trei aparate cvasisimultan, banda-panglică a apărut doar pe imaginile expuse de Ştefan Szabó. Orice încercare de a reduce imaginile la un artefact este exclusă.

Aceste rezultate veneau să îmi confirme presupunerea că imaginile recurente obţinute de Ştefan Szabó sînt asociate cu persoana sa, iar banda-panglică nu are o existenţă concretă în regiunea fotografiată. Astfel, imaginile respective pot fi considerate fotografii paranormale de tip extra.

De remarcat faptul că toate cele cîteva sute de fotografii expuse de Ştefan Szabó în alte locuri sînt fotografii normale. Acest aspect evidenţiază o caracteristică a fotografiilor paranormale analizate, şi anume faptul că ele sînt obţinute de o anumită persoană, într-un anumit loc şi într-o anumită direcţie. Se conturează astfel ideea, nu mai puţin surprinzătoare, că este vorba despre imagini generate de o acţiune conjugată persoană-loc, direct asupra emulsiei fotografice.

Importanţa locului în acest nou tip de imagini nu trebuie subestimată, cu atît mai mult cu cît el se află într-o zonă activă care este sediul unor manifestări excepţionale. Este posibil, de exemplu, ca în locul respectiv să fie stocat ceva, un fel de informaţie codificată, care, prin interacţiune cu elemente din conştiinţa unui subiect, să genereze pe emulsia fotografică imagini paranormale specifice. Este poate interesant de menţionat faptul că, la 11.02.1995, eu însumi am obţinut, în punctul activ respectiv, 3 fotografii paranormale, ceva mai puţin spectaculoase, în care apare în extra, în partea de jos a imaginii, o buclă de culoare albastru închis spre negru.

Şi ieşirile următoare pe teren s-au soldat cu unele rezultate deosebite. Astfel, în aceeaşi zi de 11.02.1995, Ştefan Szabó a obţinut 13 imagini de excepţie, cu nelipsita bandă-panglică în extra, mereu în partea stîngă a cadrului.

Condiţiile de control au fost bune. Am adus eu însumi un film color (AGFA XRG 100), pe care Ştefan l-a introdus în aparat (SKINA SK-102), am asistat la realizarea imaginilor (prin expunere automată), la scoaterea filmului din aparat şi la developare (efectuată imediat la un magazin foto din oraş). Bucla-panglică de pe imagini nu poate fi explicată printr-o husă, curea sau altceva care s-ar fi aflat în faţa obiectivului. Au mai fost prezenţi: Ciprian Oltean, Călin Baciu, Adrian Ianoliu.

Dar aspectul remarcabil este faptul că doar 6 din cele 13 fotografii paranormale au fost obţinute în punctul activ iniţial, lîngă tufişul de alun. Ele prezintă o panglică foarte răsucită de culoare maro, vezi foto 101.

La un moment dat, în timpul deplasării prin zonă în apropierea unui centru activ evidenţiat de Alexandru Sift, Ştefan Szabó s-a oprit în faţa unui tufiş de porumbar, înalt de 3,50 m şi aflat 23 m în exteriorul pădurii. Aici, el a expus 10 cadre, obţinînd 7 imagini paranormale cu banda-panglică cu un alt aspect şi de culoare roşie cu margine neagră, vezi foto 102. Şi aceste imagini au fost realizate fotografiind dinspre vest înspre tufişul aflat la est.

Cele două puncte active speciale, situate în pantă, în imediata apropiere a marginii sudice a pădurii, la o distanţă de 1,2 km unul de altul, sînt oarecum asemănătoare. După Ştefan Szabó, al doilea punct este şi mai activ decît primul. De altfel, la următoarele deplasări în zona Pădurea Hoia-Baciu, el a căutat mai ales al doilea punct activ special.

Am propus pentru acest nou tip de fotografii paranormale, generate de acţiunea unui cuplu subiect-loc, direct asupra emulsiei fotografice şi evidenţiate pentru prima oară în zona Pădurea Hoia-Baciu, denumirea *gîndotopografie* (de la *gînd* + gr. *topos* „loc" + gr. *graphein* „a scrie").

În fine, să menţionăm şi faptul că, recent, prin fotografiere simultană cu mai multe aparate, s-a evidenţiat că unele fotografii obţinute de Géza Bukaresti, începînd din iulie 1993, s-au dovedit a fi imagini paranormale, respectiv imagini alterate paranormal. Dacă fotografiile sale paranormale sînt expuse în locuri foarte diferite din întreaga zonă activă, imaginile „alterate" sînt realizate exclusiv într-un alt punct activ special, situat în interiorul pădurii, pe o potecă marcată, la 0,8 km vest de centrul activ principal al zonei.

Cercetările în zona Pădurea Hoia-Baciu continuă.

D. PREZENTARE GENERALĂ, IPOTEZE, INTERPRETĂRI

Capitolul D este dedicat prezentărilor generale şi încercărilor de teoretizare şi interpretare a „Fenomenelor de la Pădurea Hoia-Baciu".

Publicistul Péter Leb semnează un „eseu" despre Pădurea Hoia-Baciu şi enigmele sale. Trebuie însă specificat faptul că aspectele generale subliniate şi concluziile formulate se referă mai mult la cercetările şi rezultatele obţinute de grupul CETI în perioada 1975-81 şi de Géza Bukaresti începînd cu anul 1991, menţionate în paragrafele 9 şi 12.

Inginerul Florin Gheorghiţă şi cercetătorul Adrian Pătruţ prezintă două materiale ample, care încearcă să sintetizeze cercetările şi rezultatele de la Pădurea Hoia-Baciu, respectiv să sistematizeze şi să interpreteze, fiecare în manieră proprie, manifestările respective. De altfel, lor li se datorează şi cele două încercări de interpretare importante ale „Fenomenelor de la Pădurea Hoia-Baciu".

În această privinţă, concepţia lui Florin Gheorghiţă a evoluat constant de la o interpretare pur fizicalistă, cu implicaţii tehnice şi tehnologice, la o interpretare fizică extrapolată şi cu puternice accente esoterice. Prin ideile enunţate, Florin Gheorghiţă se alătură celor care consideră posibilă o sinteză între o concepţie ştiinţifică materialistă şi o concepţie spirituală holistică despre lume. Reprezentanţii acestui curent postmodern cred că descoperirile experimentale ale fizicii particulelor şi speculaţiile teoretice ale mecanicii cuantice, îndeosebi teoriile de mare unificare şi de supersimetrie, vor fi capabile să explice satisfăcător realitatea obiectivă în totalitate, oferind puncte de convergenţă între viziunea fizicianului şi viziunea misticului despre lume. Susţinerea în continuare a caracterului tehnologic şi a originii extraterestre a unora dintre OZN-uri, adică a celor „tari", subliniază persistenţa unor elemente tehnice şi tehnologice în concepţia actuală a lui Florin Gheorghiţă.

Concepţia lui Adrian Pătruţ, care nu s-a modificat notabil în ultimele două decenii, se traduce într-o interpretare pragmatică de tip paranormal, cu elemente fizice şi transfizice, într-un cadru metafizic. Deşi are un doctorat în ştiinţe sau poate chiar din acest motiv, Adrian Pătruţ consideră că esenţa şi originea „Fenomenelor de la Pădurea Hoia-Baciu" se află, din păcate, în afara domeniului de studiu şi a posibilităţilor de cercetare ale ştiinţei, în general, şi ale fizicii, în particular. Adrian Pătruţ apreciază că încercările de a interpreta anumite manifestări ca produse ale unor civilizaţii extraterestre evoluate sînt inacceptabile. Manifestările trebuie considerate evenimente de interfaţă între domenii distincte ale realităţii obiective, respectiv între realitatea fizică şi o realitate de ordin superior. (Dacă se doreşte neapărat o conexiune cu teoriile orientale şi cu doctrinele de tip teosofic şi antroposofic, interfaţa şi originea bioplasmei trebuie căutate în subplanurile eterice.)

Este poate necesară şi menţionarea concepţiei lui Alexandru Sift, aşa cum reiese din scrierile sale nepublicate şi practic necunoscute. Ea se traduce într-o interpretare

parabiologică a manifestărilor, cu elemente mistice şi accente de tip spiritist, care a fost rezumată în paragraful 5.

De asemenea, pot fi amintite ipotezele care consideră că „Fenomenele de la Pădurea Hoia-Baciu" ar fi manifestări ale unei lumi paralele în puncte de interferenţă interdimensionale, respectiv manifestări specifice în zone care reprezintă porţi de trecere spre o altă realitate, probabil subtilă. Această ultimă variantă, în acord cu doctrinele şi teoriile esoterice din toate timpurile, este subliniată şi de profesorul yoga Gregorian Bivolaru, vezi paragraful 11.

Alte ipoteze asupra manifestărilor, care le atribuie exclusiv unor civilizaţii extraterestre sau intraterestre, au fost menţionate doar izolat, fără o prezentare corespunzătoare şi fără o justificare cu argumente raţionale.

14. PĂDUREA HOIA-BACIU: ENIGMELE SALE ŞI LIPSA UNEI EXPLICAŢII COERENTE

Péter Leb

Rîndurile publicate pînă în prezent despre „Fenomenele de la Pădurea Hoia-Baciu" însumează multe pagini. Dacă cineva ar avea curiozitatea şi răbdarea să le parcurgă ar rămîne surprins. Există mai multe ipoteze, începînd cu cele sceptice şi pragmatice, pînă la cele mai fanteziste. Din noianul de date şi fapte este extrem de dificil de ajuns la o concluzie cît de cît coerentă şi de bun simţ.

Înainte de a se încerca găsirea unor elemente comune care să caracterizeze fenomenele din această zonă trebuie formulate întrebări de bază care se ridică şi cu prilejul investigării altor fenomene insolite (paranormale sau OZN): „De ce se petrec în acel loc?" „De ce se petrec în acel moment?" „De ce se petrec în faţa acelor persoane?"

Pentru a răspunde la prima întrebare, trebuie luate în considerare mai ales elementele geomorfologice ale subsolului. Datele pe care le deţinem în acest moment nu indică prezenţa unor anomalii care să justifice prin ele însele prezenţa fenomenelor. Nici a doua întrebare nu dispune de un răspuns concludent. Fenomenele stranii de la Pădurea Hoia-Baciu apar aleator, indiferent de condiţiile meteorologice (temperatură, umiditate, vînt, precipitaţii, presiune atmosferică etc.). Totuşi, s-a stabilit cu oarecare aproximaţie că fenomenele sînt mai frecvente în perioadele calde şi secetoase. La această afirmaţie poate fi adăugat şi elementul uman: zona este mai des vizitată, atît de excursionişti cît şi de cercetători, în perioadele favorabile din punct de vedere meteorologic. Răspunsul la a treia întrebare este mai complex. Putem afirma (cu marja de eroare corespunzătoare) că fenomenele se manifestă cu predilecţie în prezenţa unor anumite persoane. Dar asupra acestui aspect vom mai reveni.

În continuare, să încercăm să stabilim cîteva elemente caracteristice ale fenomenologiei de la Pădurea Hoia-Baciu:

1. Fenomenele se comportă aleator, atît ca formă de manifestare, cît şi ca durată sau componenţă. Cel puţin deocamdată, o evaluare statistică a fenomenologiei este imposibilă.

2. Stucturile „plasmatice" invizibile şi fotografiabile sugerează o absorbţie de fotoni şi impresionarea structurii intime a emulsiei fotosensibile.

3. Perioada de manifestare a structurilor este, de obicei, foarte scurtă (de ordinul cîtorva secunde).

4. Mişcarea (deplasarea) structurilor este relativ haotică, aproape browniană, şi aparent lipsită de orice logică.

5. Deşi unele manifestări se aseamănă aproape izbitor cu ceea ce este denumit în mod convenţional OZN, nu se regăsesc, de obicei, trăsăturile specifice şi caracteristice pentru fenomenologia ufologică, cel puţin aşa cum sînt ele prezentate în literatură.

În privinţa cercetărilor efectuate, s-au folosit doar cîteva metode de lucru:

a. Fotografierea oarbă (aleatoare). Aceasta este metoda cel mai des folosită. Chiar dacă s-au obţinut rezultate remarcabile, nu s-a putut determina caracterul fenomenului. De obicei, nu s-a putut determina aspectul spaţial (bi- sau tridimensional), distanţa faţă de repere şi altitudinea de evoluţie a structurilor.

Pentru a obţine informaţii suplimentare se impune prelucrarea computerizată a imaginilor. Metoda „Emboss" (program *PhotoStyler* 3.0), folosită de puţin timp la analiza unor fotografii realizate la Pădurea Hoia-Baciu, este relativ simplă şi oferă doar informaţii generale referitoare la poziţia spaţială a structurilor fotografiate. Se impune folosirea unor metode şi programe sofisticate, eventual chiar o interpretare computerizată fractală.

b. „Capcanele foto"(„Capcanele cu film"). Deşi şi în acest caz, în care clişeele împachetate şi sigilate sînt lăsate cîteva zile pe sol în puncte active, s-au obţinut rezultate interesante, nu s-a putut stabili originea şi natura radiaţiei. De asemenea, nu s-a putut stabili momentul exact al impresionării şi nici dacă aceasta s-a produs în timpul deplasării cercetătorului în zonă sau în punctul de depunere a capcanei.

Pentru a soluţiona enigma Pădurea Hoia-Baciu ar fi necesar să răspundem la cîteva întrebări, pe care le considerăm esenţiale:

1. Zona activă reprezintă un pol energetic, concentrator al unor fluxuri energetice cosmice?

2. Ce fel de tipuri de martori declanşează interferenţa energetico-informaţională cu cîmpul de forţă existent? Dacă într-adevăr există o asemenea interrelaţie, ce rol joacă fundamentul genetic sau alte caracteristici ale persoanei observator?

3. De ce există acest mimetism între o concepţie colectivă specifică unei perioade de timp şi fenomenul în sine? (Acest lucru este întărit de evoluţia în timp a fenomenologiei de la Pădurea Hoia-Baciu: legendele locale vorbesc despre apariţii de tip folcloric, iar în prezent manifestările se aseamănă izbitor cu ceea ce este denumit OZN.)

4. Au aceste formaţiuni „plasmatice" un comportament inteligent? Sau forma lor de „inteligenţă" este dictată de observator?

Este extrem de dificil de formulat o concluzie. Singura certitudine este că ACESTE FENOMENE EXISTĂ şi au un „comportament" de un exotism ridicat, neîncadrabil, cel puţin deocamdată, în cadrele paradigmelor ştiinţifice general acceptate.

Deşi există trei teorii principale în ceea ce priveşte natura fenomenelor (teoria bioplasmatică, interferenţe interdimensionale, manifestări extraterestre), nici una dintre ele nu este inatacabilă.

După părerea noastră, există o singură certitudine în noianul de ipoteze: o interferenţă energetico-informaţională dintre mediu (geologic, biologic, uman) şi o forţă independentă de voinţa acestor factori. Ca şi în opinia lui Jacques Vallée, referitoare la fenomenologia OZN, şi relaţiile dintre subiecţii umani şi „Fenomenele de la Pădurea Hoia-Baciu" sînt dirijate de acestea din urmă. Atît timp cît nu poate fi decodificat substratul informaţional al acestui feed-back, orice tentativă de înţelegere a fenomenelor este sortită eşecului.

Zona activă Pădurea Hoia-Baciu este una dintre foarte puţinele, dacă nu cumva chiar singura zonă din lume, unde manifestările exotice sînt practic continue. Tocmai din această cauză, este nevoie de o cercetare serioasă, pragmatică, fără prejudecăţi, şi, în acelaşi timp, lipsită de exaltare şi amatorism.

Şi, ca o ultimă concluzie, considerăm că doar printr-o nouă fizică se va putea trece de la adevărul subiectiv şi relativ spre adevărul inatacabil.

15. „STRANIILE INTELIGENŢE INVIZIBILE"

Florin Gheorghiţă

La acest sfîrşit de secol 20, de amplă deschidere a investigărilor ştiinţifice privind „tainele materiei", ne aflăm în pragul unor orizonturi cu mult mai largi ale cunoaşterii: specialiştii zilelor noastre vorbesc acum deschis despre „materii stranii", despre „materii invizibile", despre „materii subtile", toate acestea constituind încă o „lume exotică" a materiei, fiecare categorie avînd caracteristici şi posibilităţi de manifestare cu totul ieşite din comun... Dar oare aceste mulţimi de structurări posibile ar exista numai la scară cosmică, sub forma unui gaz interstelar sau intergalactic sau chiar mai mult sub forma unor aştri constituiţi din „materii stranii"? Aflîndu-ne încă în plin domeniu al ipotezelor, întrebările apar în mod inevitabil: astfel de structuri din „materii invizibile" nu există oare şi în mediul nostru terestru, nefiind deocamdată sesizate? Sau, chiar mai mult, dacă în Univers există organizări din materii necunoscute încă nouă, nu ar putea să se fi format şi fiinţe din „materii exotice"? Şi dacă ar exista într-adevăr fiinţe dintr-o „altă materie", înseamnă că în imensitatea Universului ar putea exista chiar civilizaţii de acest fel, care ar produce în mod industrial cele mai felurite obiecte din „materii stranii"?...

Pe antrenanta linie a unor întrebări ce izvorăsc în mod inerent din noi orizonturi ale cunoaşterii, desigur că nu ne putem opri în a ne întreba dacă în mediul ambiant nu ar putea exista structurări materiale încă neidentificate, constituite din acele organizări invizibile. Prin ampla dezvoltare a mijloacelor moderne de investigare nu s-a obţinut oare pînă acum nici o evidenţiere, nici o înregistrare a unor prezenţe materiale cu totul deosebite, care să susţină unele dintre îndrăzneţele ipoteze ale cunoaşterii umane?

O acumulare de înregistrări fotografice documentare, minuţios verificate ca probitate, care au surprins prezenţe invizibile ochiului uman, precum şi manifestări fizice cu adevărat stranii pentru mediul ambiant cunoscut, pare a oferi totuşi anumite răspunsuri, parţiale, la aceste ultime întrebări. Să îndrăznim deci a păşi peste un prag al cunoaşterii actuale, pentru a face un pas spre viitor...

ENIGMATICELE GLOBURI INVIZIBILE

Dintre milioanele de clişee care se expun în fiecare an de către fotografii specialişti sau amatori din întreaga lume, multe sînt „stricate" din diferite motive. Cele mai multe rebuturi se produc prin folosirea incorectă a aparatelor de fotografiat manevrate de amatori; uneori survin şi defecte de fabricaţie ale filmelor sau hîrtiilor fotosensibile, ori chiar defecte de prelucrare la developări sau copieri. Totuşi, printre clişeele considerate rebutate, la cercetarea foarte atentă a specialiştilor s-a evidenţiat şi o altă categorie, foarte ciudată de altfel: la acestea, deşi peisajele sau interiorul au fost surprinse corect, peliculele

fotosensibile au înregistrat, în plus, unele prezenţe sau fenomene fizice neobservate vizual şi care au „degradat" conţinutul dorit al imaginilor...

În majoritatea cazurilor de „înregistrări ciudate"—obţinute, de altfel, pe tot globul pămîntesc—înregistrări ce la prima vedere au stricat clişeele respective, peliculele fotosensibile au surprins prezenţa sau deplasarea, în cele mai diferite locuri şi în toate anotimpurile, a unor „forme globulare invizibile". Aceste prezenţe nevăzute, cu dimensiuni în general variabile şi suficient de reduse, constituite parcă dintr-o materie aflată în stare plasmatică—fără a evidenţia o structurare internă—au impresionat totuşi peliculele fotografice printr-o radiaţie proprie, strîns limitată în spaţiul apropiat, care nu se situa însă în domeniul luminii vizibile. Autorii acestor „clişee stricate" au menţionat întotdeauna că expunerile respective au fost cu totul întîmplătoare şi că înregistrarea formelor globulare în staţionare sau în mişcare constituie „ceva" de neînţeles, dată fiind nevizualizarea acestora în momentul fotografierii sau anterior...

Fiind sesizaţi o serie de oameni de ştiinţă din diferite ţări asupra repetării acestui gen de înregistrări fotografice stranii, în urmă cu două-trei decenii—pe timpul cînd asemenea imagini erau foarte puţin cunoscute—s-a formulat mult prea uşor o explicaţie stereotip: clişeele respective ar fi surprins nimic altceva decît prezenţe sau deplasări ale unor „fulgere globulare". Era de fapt perioada cînd, din lipsa unui documentar mai extins, se forţau explicaţii similare şi pentru prezenţele la fel de neînţelese ale obiectelor zburătoare neidentificabile strălucitoare, întru totul reale, excluzîndu-se prin verificări riguroase eventualele clişee cu defecte tehnice sau chiar trucaje. Treptat a devenit evident faptul că ipoteza fulgerelor globulare nu era valabilă nici în cazul înregistrărilor întîmplătoare de sferoizi plasmatici invizibili şi nici în cazul OZN-urilor luminoase.

În România, unii cercetători au sesizat prezenţa insolită în mediul ambiant a „formelor globulare invizibile" încă din primii ani ai anilor '70, în special în urma obţinerii de către biologul clujean Alexandru Sift a numeroase înregistrări fotografice cu caracter documentar. Majoritatea imaginilor total neobişnuite au fost obţinute de către acesta în zona Pădurea Hoia-Baciu, din vestul municipiului Cluj-Napoca. (Este interesant de remarcat faptul că, în august 1968, dintr-o poiană a acestei păduri a fost fotografiată evoluţia aeriană a unui mare obiect zburător neidentificat, care a coborît la mică altitudine, uimind martorii cu extraordinarele sale performanţe tehnice!) Sesizaţi de importanţa înregistrărilor respective, în anii care au urmat, s-au format mici grupuri de fotografi amatori clujeni—cu toţii avînd o bună pregătire ştiinţifică—care au obţinut şi ei, la fel de întîmplător, tot în zona respectivă, documente fotografice similare deosebit de interesante.

Remarcînd evidenţa unei fenomenologii fizice cu caracter de noutate, pentru edificare asupra naturii intime a prezenţelor şi a proceselor energetice invizibile înregistrate de pelicule fotosensibile, am iniţiat alcătuirea unei bogate colecţii documentare. Şi astfel, treptat, am alcătuit o colecţie deosebit de semnificativă, conţinînd surprinderea pe pelicule fotosensibile a unei largi fenomenologii din insolitul domeniu al structurilor materiale invizibile.

Pentru parcurgerea gradată a celor mai interesante imagini ale acestei colecţii de înregistrări stranii ale diferitelor prezenţe din „lumea invizibilă", precum şi pentru o apropiere faţă de importanţa fenomenelor—dar şi faţă de frumuseţea intimă a lor—iată o expunere sintetică a principalelor aspecte privind documentele prezentate în acest capitol:

— în mediul ambiant, atît în plină natură (foto 30, 34, 37A, 40, 41, 46, 46A, 63–65), cît şi în zone locuite (foto 71, 71A–71D), staţionează şi se vehiculează—în general în mod invizibil—anumite aglomerări de particule foarte fine, care demonstrează comportamente energetice cu totul deosebite;

— aceste aglomerări au forma unor sferoizi (foto 46, 46A, 64) sau a unor elipsoizi (foto 37A, 63, 71,71/1, 71A–71C) de dimensiuni diferite;

— particulele materiale aglomerate în cadrul „formelor" respective se află la un nivel energetic mai ridicat decît cel al mediului ambiant, fapt evidenţiat prin emiterea — în mod uniform — a anumitor radiaţii în general invizibile, dar care impresionează peliculele fotografice obişnuite; emisiile respective fiind înregistrate atît de filmele normale cît şi de cele pentru domeniul infraroşu, rezultă că acestea se situează în zona spectrală a lungimilor de undă mici (deci cu frecvenţe mari);

— densitatea particulelor care compun aglomerările globulare pare a fi variabilă, în unele cazuri prezenţele invizibile fiind înregistrate ca „forme" transparente (foto 34, 37A, 63), care emit totuşi anumite radiaţii; acest aspect creează impresia unor structuri materiale de tip plasmatic. Este totuşi posibil ca efectul de transparenţă — şi respectiv de densificare — să nu depindă de densitatea particulelor, ci de niveluri energetice diferite la care sînt emise radiaţii invizibile. Pînă la determinarea felului de particule aglomerate, cît şi a domeniului spectral al emisiilor radiante, problema rămîne deschisă;

— în general, imaginile fotografice evidenţiază o asociere (foto 40, 41) a particulelor componente; aspectul „ceţos" (foto 33) al corpului sferoizilor sau chiar transparenţa parţială a acestora (foto 63) nu permit să se distingă o anumită organizare interioară; dacă totuşi există un nucleu — şi în mod logic trebuie să existe — invizibilitatea acestuia în cazurile globurilor transparente indică o problematică mult mai complexă a structurii intime, învelişul de particule exterioare fiind constituit, probabil, dintr-o altă categorie de particule decît cea care compune nucleul. Din analiza documentelor fotografice se evidenţiază un detaliu interesant în legătură cu manifestarea energetică a aglomerărilor respective de particule materiale: toate elementele punctiforme constituente par a emite în mod uniform o radiaţie invizibilă ce impresionează suficient de intens peliculele fotosensibile, fără a evidenţia procesul fizic intim care conduce la emiterea radiaţiilor respective. În baza unui principiu specific, particulele aglomerate în corpul plasmatic îşi păstrează asocierea în mod continuu, chiar şi atunci cînd se deplasează — individual sau în grupuri — pe distanţe mari, rezultă deci faptul că forţa interioară de coeziune este mult mai puternică decît intensul fenomen de disipare al oricăror plasmoizi, exercitat în mod normal de către factorii atmosferici. Această menţinere constantă a volumului fiecărei aglomerări globulare vine să reliefeze şi un alt aspect intim, la fel de derutant, dar foarte semnificativ: deşi în interiorul sferoizilor au loc procese energetice radiante, componenta termică este nulă sau total neglijabilă! Constatarea respectivă este demonstrată şi de surprinderea unor astfel de globuri staţionînd la nivelul ierbii de pe sol (foto 63) sau foarte aproape de unele persoane (foto 42), fără ca acestea să sufere vreo arsură; în astfel de situaţii, dacă sferoizii respectivi ar fi fost fulgere globulare — generate pe cale electrică — ar fi produs arsuri suficient de puternice;

— şi totuşi, într-o mică porţiune a Pădurii Hoia-Baciu, în care peliculele fotografice au înregistrat repetate staţionări şi vehiculări ale sferoizilor nevăzuţi, au fost constatate carbonizări restrînse, dar cu totul neobişnuite. Întrucît din întregul documentar al imaginilor redate în cadrul acestui capitol se poate constata că filmele respective au fost impresionate puternic de radiaţiile aglomerărilor globulare — chiar la timpi foarte scurţi de expunere, aşa cum se procedează de exemplu vara — rezultă că emisia globurilor invizibile face parte din domeniul radiaţiilor penetrante; totuşi, intensitatea acestora pare foarte redusă, sferoizii respectivi neavînd halouri în jurul lor, remarcîndu-se cel mult o difuzie foarte limitată şi o armonie foarte rapidă şi foarte apropiată a radiaţiei specifice. Aceste aspecte m-au determinat să apreciez că emisiile înregistrate de peliculele fotosensibile conţin radiaţii din domeniul gamma, fapt care în anii ulteriori s-a confirmat şi pe alte căi. (Analizînd, în anul 1974, o regiune restrînsă din Pădurea Hoia-Baciu, în care biologul Al.

Sift a descoperit arsuri ciudate ale crengilor copacilor, unele produse de la interior spre exterior, şi în care au fost înregistrate fotografic şi numeroase prezenţe invizibile, am ajuns la concluzia că globurile radiante îşi disipează energia în domeniul razelor gamma la intensităţi totuşi destul de reduse. Un grup de cercetători clujeni a confirmat indirect acest aspect, cîţiva ani mai tîrziu, constatînd o reducere a numărului de globule albe în sînge după o staţionare prelungită în zonă).

— zecile de clişee fotografice, care au surprins prezenţe invizibile de acest fel, reliefează în mod convingător constatarea că aglomerările respective de particule materiale necunoscute nu sînt produse în nici un caz prin procese fizice electrice; manifestările lor energetice apar ca fiind total diferite de cele evidenţiate de atît de rarele „fulgere globulare"—acei plasmoizi totdeauna vizibili datorită „efectului corona", care sînt produşi numai în timpul activităţilor atmosferice foarte intense prin descărcări electrice de foarte mare putere—cît şi faţă de cele ale unor plasmoizi formaţi tot din aer puternic încărcat electrostatic de către o sursă locală. Cele mai evidente aspecte care le diferenţiază total, în afară de caracterul esenţial al invizibilităţii, sînt următoarele: sferoizii stranii au fost înregistraţi şi în plină iarnă (foto 46, 46A), perioadă în care nu existau activităţi atmosferice capabile să producă descărcări electrice; clişeele expuse au surprins în mod întîmplător prezenţe şi deplasări ale unor „forme globulare invizibile" atît la suprafaţa solului—în unele cazuri solul fiind umed—cît şi foarte aproape de instalaţii metalice, situaţii în care plasmoizii formaţi pe cale electrostatică şi-ar fi descărcat instantaneu potenţialul propriu, de ordinul zecilor de mii de volţi. Unele clişee fotografice au înregistrat prezenţa în aer a unor grupuri mari de sferoizi nevăzuţi (foto 46, 46A), ceea ce sugerează că acele globuri nevăzute surprinse pe peliculele fotosensibile par a fi avut comportamente controlate în mod inteligent...

Faţă de lipsa unor interpretări teoretice satisfăcătoare, necesitatea extinderii cercetării pieselor unicate acumulate ne va conduce în mod firesc spre tărîmul ipotezelor. Dar, mergînd pe această cale, nu ne vom apropia oare de „tainele" unei alte lumi, de acele „adevăruri" mitice căutate mereu de conştientul şi subconştientul nostru, intuind îmbinarea într-un imens univers al „văzutelor şi nevăzutelor"? Există totuşi anumite elemente semnificative în conţinutul acestor documente fotografice care să ne permită să credem că ne putem apropia în mod interpretativ de unele „taine" ascunse vederii umane? S-ar părea însă că omenirea a ajuns într-o fază a evoluţiei sale în care a venit şi vremea aflării anumitor „adevăruri"; să păşim deci cu decenţă pe tărîmul ipotezelor realiste, pe care le vom reţine în măsura în care ne vor ajuta la îmbogăţirea cunoaşterii.

Desigur că urmărind cu atenţie detaliile conţinute în setul documentelor fotografice atît de insolite, un prim aspect care ne dă de gîndit se referă la însăşi compoziţia materială a globurilor invizibile. Este evident faptul că sferoizii respectivi nu sînt aglomerări de molecule ale aerului sau de atomi ai gazelor existente în atmosferă, întrucît astfel de plasmoizi se formează sub acţiunea unor potenţiale electrostatice foarte ridicate; or, mulţimile de sferoizi surprinşi în plină iarnă nu puteau avea o astfel de origine. Constatarea că aglomerările respective ar fi constituite dintr-un fel de plasmă difuză de o mare stabilitate în spaţiu şi deci în timp ne duce cu gîndul la alte structuri ale materiei. Imagini izolate, obţinute întîmplător în diferite ţări, evidenţiază prezenţa unor sferoizi nevăzuţi asemănători şi în încăperi cu ferestre închise. Acest aspect ar putea fi un important indiciu că aglomerările respective nu sînt de tip molecular sau atomic şi că, de fapt, am avea de-a face cu aglomerări de particule elementare sau subelementare capabile să traverseze materia obişnuită... şi atunci, ce fel de particule ar putea fi acestea? În cazul cînd într-adevăr sferoizii invizibili surprinşi ca fiind prezenţi în interiorul construcţiilor au pătruns prin pereţi sau prin sticla ferestrelor, ar însemna că particulele respective nu ar interacţiona cu materia, într-o primă aproximare fiind oarecum de tipul neutrinilor. Dar nu

se poate merge pe ideea că ar fi neutrini, întrucît prin instalaţiile diferitor acceleratoare de particule—care servesc cercetările nucleare—se produc astăzi în mod frecvent fascicule de neutrini, fără a se înregistra şi generarea unor sferoizi asemănători. Or, în acest context, gîndul ne poate duce în mod firesc la consideraţii teoretice ale fizicii particulelor, mai mult sau mai puţin speculative, privind „materia stranie" sau la posibile asocieri neştiute ale altor tipuri de quarkuri sau la „gluboli" sau poate chiar la aglomerări de „preoni", de tipul flavonilor şi al cromonilor, sau de „rishoni"... Probabil că va trece totuşi un anume timp pînă cînd laboratoare foarte bine dotate vor fi capabile să determine ce fel de radiaţii au impresionat peliculele fotografice care au înregistrat prezenţele globurilor invizibile, precum şi categoria particulelor asociate...

Tatonînd o ipoteză logică, necesar a fi cît mai realistă dar şi cît mai legată de felul manifestărilor acestor sferoizi ciudaţi, s-ar evidenţia totuşi o idee îndrăzneaţă—poate prea stranie sau poate ceva mai aproape de adevăr—şi anume că fiecare glob, mai mare sau mai mic, are propria lui inteligenţă... În cadrul neobişnuitului documentar fotografic, am putea găsi şi selecta vreun detaliu care să permită menţinerea acestei ipoteze şi chiar să o susţină dincolo de aparenţa sa de fantastic?

Foarte sugestiv în acest sens este, de fapt, un document obţinut în plină iarnă la marginea Pădurii Hoia-Baciu. De această dată, 11 globuri nevăzute „au ţinut" să fie fotografiate (foto 46, 46A) într-o ordonare evident „gîndită", de-a lungul a trei şiruri verticale paralele! Dîrele de radiaţie inviziblă, înregistrate de pelicula fotosensibilă la globurile din partea dreaptă, indică în mod convingător deplasarea „grăbită" a acelor sferoizi, pentru a se aşeza la „loc fix" în şirul vertical respectiv! Această aşezare apare ca efectul unor intenţii individuale şi nu ca jocul unei inteligenţe aflate undeva în spaţiul cosmic.

Ajunşi treptat la acest nivel interpretativ, desigur că nu putem evita întrebarea majoră care s-a conturat prin cercetarea documentarului fotografic analizat: există într-adevăr în jurul nostru tot felul de globuri invizibile—mici şi mari—alcătuite dintr-o „materie inteligentă"? Această eventualitate, reieşită de fapt dintr-un numeros documentar total obiectiv, este doar o ipoteză fantastică sau constituie totuşi o „realitate fundamentală", un „adevăr" pe care a sosit vremea să îl aflăm? Sînt oare aceşti sferoizi, mici şi mari, nişte „fiinţe primordiale" dotate cu o „inteligenţă a lor", care coexistă cu noi într-o lume paralelă nevăzută? Păşind pe această cale, am putea ajunge la concluzia că filosofiile antice spiritualiste—care în secolul nostru se transformă în ştiinţe spirituale, vezi Rudolf Steiner—îşi bazează o parte din cunoaştere pe însăşi existenţa în mediul terestru a acestor globuri invizibile? Sau, poate gîndind şi mai îndrăzneţ, sînt oare straniii sferoizi plasmatici înseşi entităţile spirituale ale fiinţelor care au decedat, rămase neştiute printre noi?

Parcă pentru a contura şi mai bine stranietatea acestei lumi nevăzute—a cărei existenţă foarte mulţi dintre noi o intuiesc fără a-i cunoaşte însă vreun aspect doveditor—au survenit, în ultimele decenii, unele fapte şi chiar documente fotografice care sugerează că „entităţile globulare inteligente" nu ar fi numai o originală „lume paralelă" din mediul nostru ambiant. Anumite evenimente, care s-au desfăşurat în condiţii mult mai complicate, au creat unor prezenţe şi manifestări de acest fel un cadru cu totul deosebit. Ele conturează elementele unei cunoaşteri de o amploare nebănuită: globurile plasmatice radiante ar fi de fapt „prototipul ontologic" al unei categorii fundamentale de „materie inteligentă", care este răspîndită nu numai în mediul nostru înconjurător, ci şi la scară cosmică! Astfel, diferite entităţi globulare, ce par a fi din alte „lăcaşuri cosmice", au fost văzute în mod efectiv de către cosmonauţi aflaţi în misiune sau chiar de martori de pe solul terestru, în timp ce globurile „specific terestre", care există în jurul nostru, sînt

observate vizual foarte rar (atunci cînd aerul ambiant este puternic ionizat sau cînd există persoane cu hipersensibilitate senzorială în domeniul radiaţiilor respective).

Pe de altă parte, unii martori relatează că din mereu enigmaticele „obiecte zburătoare neidentificate", care treptat ne-au convins că sînt produsul unor civilizaţii extraterestre mult mai avansate, în unele cazuri ies şi apoi intră neştiute globuri ce emit o luminozitate diferită de cea a surselor din tehnica terestră şi care, în plus, demonstrează şi o comportare *inteligentă! Astfel de globuri radiante, care există şi în mediul ambiant al Pămîntului, însă* în majoritatea cazurilor fără a fi văzute, şi care atunci cînd vin „din altă parte" sînt totuşi observate vizual, ar putea fi deci un „prototip primordial" al fiinţelor superioare din Galaxia noastră şi, respectiv, din întregul Univers? În cazul în care această ipoteză ar fi de fapt o „realitate fundamentală", înseamnă că ar trebui să acceptăm întru totul cunoaşterile oferite încă din antichitate de către filosofiile spiritualiste, care menţin profund în conştiinţa a miliarde de locuitori ai Terrei—de mii de ani—o credinţă tulburătoare: fiinţa umană s-ar compune atît din corpul organic—care trăieşte şi moare—cît şi dintr-o entitate esenţială invizibilă care, după pierderea corpului, rămîne în spaţiul planetar sub forma unui glob radiant cu comportament inteligent...

S-ar putea ca unii cititori să fie înclinaţi să considere că relatările de mai sus ale diferiţilor martori cît şi ale celor care au cercetat în teren evenimentele respective ar putea fi totuşi numai nişte „povestiri". Dar, în cadrul straniului documentar fotografic, cititorul va putea să analizeze în mod direct o „probă materială" care vine să confirme existenţa reală a unor entităţi de acest tip. Astfel, în foto 64, realizată de biologul Al. Sift în apropierea Pădurii Hoia-Baciu, pelicula fotosensibilă a înregistrat prezenţa în aer, în plină zi, a unei perechi de globuri intens radiante—în invizibil însă—învăluită de două „cămăşi" eterate transparente constituite din două categorii diferite de particule, mai dense decît aerul.

Toate aceste elemente atît de sugestive şi de convingătoare dezvăluie cu discreţie una dintre marile „taine" ale lăcaşului terestru în care vieţuim: alături de noi, în mediul nostru pămîntean, mai există şi o altă lume—aceea a globurilor inteligente invizibile—care se bazează pe alte structuri ale materiei, avînd deci alte moduri de a se manifesta fizic; pentru marea majoritate a pămîntenilor, aceasta a fost pînă acum o lume a legendelor, a miturilor... Dar chiar mai mult decît atît, se dezvăluie un adevăr mai amplu, un adevăr impresionant: acelaşi gen de „forme globulare inteligente", care demonstrează însă o stăpînire a cunoaşterii şi a realizărilor tehnice mult mai evoluată decît a pămîntenilor, există şi se arată a veni din alte părţi ale spaţiului galactic sau poate chiar din alte părţi ale Universului... Este poate o îndrăzneală prea mare în a discuta deschis astfel de realităţi profunde?

LUMINA NEAGRĂ

Într-un laborator de experimente ştiinţifice din Londra, la instalaţiile unui laser demonstrativ erau demontate cîteva elemente ale aparaturii, fără a i se afecta totuşi funcţionarea. Într-un moment de relaxare, unul dintre specialiştii respectivi „s-a jucat" cu întrerupătorul de comandă, conectînd şi deconectînd repetat echipamentul. La fiecare alimentare a circuitului, a tîşnit în mod normal acea rază coerentă, rezultată din amplificarea instantanee a energiei secundare, prin preluarea unui important aport energetic din intimitatea atomilor substanţei supusă excitaţiei electromagnetice. Dar, la a zecea conectare, a survenit o surpriză extraordinară: raza respectivă îşi schimbase subit culoarea luminii emise la manevrele anterioare şi era acum, nici mai mult nici mai puţin, o radiaţie... neagră! Uimiţi în faţa acestui fenomen insolit, specialiştii laboratorului s-au

adunat în jurul echipamentului „vrăjit" şi au început să repete manevrele de conectare şi întrerupere, cu o curiozitate maximă. Spre marea lor satisfacţie, dar şi spre deconectarea lor, efectul tulburător s-a mai produs în continuare, tot la a zecea comandă! Şi, într-adevăr, aveau de ce să fie uimiţi şi totodată derutaţi, întrucît nimeni nu a mai văzut pînă atunci o „lumină neagră", evidentă nu numai în lungul fasciculului, ci şi la pata ce apărea pe panoul experimentelor! Cum a putut oare să se producă un fenomen ca acesta, cînd este bine ştiut că lungimea de undă şi frecvenţa radiaţiei emise de un aparat laser sînt valori perfect constante—specifice fiecărei instalaţii în parte—depinzînd total de substanţa supusă şocului unei radiaţii secundare? Ce s-a întîmplat oare cu fotonii luminii monocromatice la această a zecea manevrare a alimentării, căci la cele nouă conectări anterioare, raza emisă era de fiecare dată normală? Erau oare „înlocuiţi" aceştia în mod subit cu alţi fotoni, şi anume cu... „fotoni negri"? În cadrul spectrului de radiaţii electromagnetice, fizica teoretică oficială nu a evidenţiat pînă acum astfel de cuante de energie şi nici experimental nu s-a semnalat existenţa unui „nou născut" de acest fel în lumea cuantelor sau a particulelor elementare...

Martori ai tulburătorului eveniment, specialiştii laboratorului londonez au lansat totuşi o primă ipoteză—„de acoperire"—iar apoi au aşternut vălul tăcerii peste descoperirea respectivă; de fapt, aceştia au recunoscut în mod deschis că insolitul fenomen va avea în viitor importante aplicaţii tehnice, care impun menţinerea secretului. Ipoteza formulată şi publicată la scurt timp, împreună cu incitanta înregistrare fotografică a „razei negre", sugera producerea unui fenomen de „expulzare" a fotonilor monocromatici normali la cea de-a zecea conectare, dar printr-un proces fizic încă necunoscut. Însă în cazul cînd fotonii luminii monocromatice erau într-adevăr „zvîrliţi" afară din radiaţia emisă, din ce era de fapt alcătuit fasciculul negru rămas pe aceeaşi direcţie şi care, de la un capăt pînă la celălalt, era negru precum cărbunele? „Cine" realiza în fond pata neagră de pe panoul opus, în locul în care la fiecare dintre cele nouă manevre anterioare apărea pata colorată de fotonii razei emise în mod normal?

Desigur, cititorul se va întreba din ce cauză s-a insistat din nou asupra unor probleme neclarificate încă de teoreticienii şi experimentatorii ştiinţelor fundamentale, în cadrul cărora se fac doar tatonări ale ipotezelor privind intimităţile materiei şi energiei. Motivul este de fapt acelaşi: documente fotografice obţinute mereu la fel de întîmplător, mai ales în zona Pădurea Hoia-Baciu, asupra unor fenomene reale care sînt însă invizibile, au înregistrat în mod repetat—în anii anteriori—şi ciudate emisii de radiaţie neagră în plin mediu natural! Dar, spre deosebire de surprinzătorul eveniment oferit de instalaţia laser ce a emis un fascicul subţire şi bine direcţionat de „lumină neagră", la înregistrările stranii din diferite peisaje ale naturii s-au manifestat emisii sub forma unor fascicule difuze nedirijate şi în spaţiul unor halouri suficient de limitate. În plus, s-a evidenţiat şi o altă diferenţiere, ce pare a fi esenţială: persoanele care au expus clişeele, precum şi martorii întîmplători, nu au remarcat vizual prezenţa pe sol sau pe cer a fenomenelor cu aspect de cărbune. Era oare vorba din nou despre anumite structuri de „materie invizibilă" sau poate însăşi durata de manifestare a prezenţelor şi emisiilor respective a fost într-atît de scurtă, încît acestea nu au mai fost înregistrate de organele vizuale ale persoanelor ce se aflau în locul respectiv? Dar întrucît domeniul de sensibilitate al ochilor omului este totuşi mai redus decît cel al peliculelor fotografice (chiar şi al celor obişnuite, cum este de altfel cazul majorităţii imaginilor documentare reproduse în această carte), să urmărim cu atenţie noul set de înregistrări ce au surprins, în cel mai obiectiv mod, o categorie diferită de prezenţe şi manifestări invizibile existente în mediul ambiant.

În cadrul noii familii de fenomene ale lumii nevăzute, colecţia acumulată evidenţiază un fapt care amplifică gradul de complexitate al problematicii respective: efectele de „radiaţie neagră" se produc în mediul ambiant de către mai multe feluri de surse. Cea mai

„naturală" emisie de acest fel a fost surprinsă ca emanînd de la nivelul solului (foto 16), la marginea pădurii. Această înregistrare conduce la presupunerea că ar exista anumite degajări energetice telurice, care în anumite condiţii ar genera „efluvii negre", necercetate pînă acum de geofizicieni. Din nou se pune însă aceeaşi întrebare: ce formă de energie ar fi aceasta?

O surprinzătoare dezvăluire oferită de documentarul manifestărilor întunecate de la Pădurea Hoia-Baciu vine să pună în evidenţă şi o altă origine pentru fenomenul respectiv: unele dintre „globurile strălucitoare inteligente"—de felul celor prezentate în capitolul anterior—au demonstrat potenţe energetice deosebite, producînd în jurul lor halouri de „lumină neagră" (foto 43–45). Totuşi, mărirea acelor porţiuni din fotografiile care au înregistrat globuri radiante ce şi-au format o „coroană" întunecată (foto 44A, 45A) pare a demonstra mai degrabă că haloul ar fi constituit din „particule negre", care difuzează în mod discret în mediul apropiat. Oare sînt acestea doar anumite cuante de energie sub formă de „fotonii negri" sau eventual „antifotoni" care anihilează rapid fotonii luminii naturale? Sau ar putea fi chiar nişte particule din lumea mai subtilă a quarkurilor ori chiar a preonilor? Desigur că deocamdată nu se poate oferi un răspuns. Şi parcă pentru a evidenţia şi mai mult necesitatea studierii aprofundate a acestui documentar inedit, este de remarcat în plus şi un alt fenomen înregistrat de pelicula fotografică: în cazul foto 45 şi 45A se constată că în aer s-a produs şi un fel de polarizare în plan axial-orizontal a haloului emisferei întunecate.

În acest context, atît de dificil de explicat deocamdată, în legătură cu intransigentele manifestări ale acestor globuri radiante, este de menţionat un aspect interesant: iniţiaţii, care cunosc multe intimităţi ale „entităţilor inteligente" existente în lumea invizibilă, ştiu că acestea îşi formează învelişuri din materii subtile diferenţiate calitativ, care au un anumit rol în procesele energetice specifice. Iată de exemplu ce scria în urmă cu şase decenii, pe această linie, autorul german Oskar Ernst Bernhardt, sub pseudonimul iniţiatic Abd-ru-shin, în cunoscuta lucrare „Im Lichte der Wahrheit—Graalsbotschaft" (În lumina adevărului—Mesajul Gralului):

« Compoziţia coroanei radiante este determinantă pentru intensitatea proceselor care au misiunea de a capta emisiile sistemului de radiaţii din ansamblul Universului.

Să ne reprezentăm Forţa originală radiantă care se răspîndeşte în univers. Ea curge... traversînd fiecare dintre părţile sale şi fiecare dintre genurile sale. Şi fiecare parte, fiecare gen, o transmite transformată în radiaţie proprie. Diversitatea compoziţiei părţilor antrenează astfel modificări în radiaţia originală, modificări ce transformă de asemenea culoarea acestei radiaţii... »

Aşadar, iată nu numai o clarificare posibilă a sursei de energie de la care entităţile din „lumea invizibilă" se alimentează pentru a se manifesta şi a se propulsa, dar şi o explicaţie a formării şi rolului acestor halouri: „coroanele întunecate" ar fi deci restituiri modificate ale „radiaţiei originale", fiind astfel un fel de „deşeuri" ale unei „hrăniri energetice"; în acelaşi timp, halourile ar avea şi un rol protector.

O a treia categorie de surse locale capabile să genereze astfel de învelişuri întunecate atît de stranii este poate cea mai captivantă: un document fotografic unicat a înregistrat un acelaşi gen de fenomene, produs însă de către un mare obiect tehnic! Imaginea respectivă (foto 49) demonstrează o realitate de asemenea cu alură de fantastic: o cunoaştere ştiinţifică foarte avansată este capabilă să determine structura şi procesele energetice intime ale „luminii negre" şi apoi să reproducă în mod artificial uimitoarele „coroane" de aer lipsite de fotonii luminii naturale! Dar care ar fi avantajul realizării aplicative a „halourilor negre"? Este desigur bine ştiut faptul că ochiul uman „vede" întregul mediu înconjurător prin preluarea radiaţiilor luminoase reflectate de către toate formele materiale din jur; pe întuneric, oamenii nu văd nimic. În cazul cînd un obiect sau o fiinţă

ar fi învăluite de un „halou de întuneric", radiaţia luminoasă normală ar fi anihilată în spaţiul haloului şi nu ar mai fi reflectată spre ochii celor din faţă, prezenţa obiectului sau a fiinţei respective devenind... invizibilă! Or, înregistrarea fotografică din foto 49 a surprins pe cer o astfel de prezenţă—nesesizată vizual—a unui mare „obiect zburător neidentificat", care staţiona ascuns vederii oamenilor de pe sol prin marele său „halou negru". Generarea fenomenului respectiv a făcut ca fotonii solari să nu mai ajungă la suprafaţa reflectantă a evidentei „farfurii zburătoare", demonstrînd unul dintre procedeele uzuale ale OZN-urilor de a deveni invizibile!

O a patra categorie de surse cu emisii de „radiaţii negre" ne surprinde printr-un aspect la fel de insolit: acestea apar ca fiind şi ele „aglomerări globulare", dar sînt alcătuite probabil din alte particule subelementare ale materiei subtile, peliculele fotosensibile înregistrîndu-le sub forma unor sferoizi total întunecaţi. În realitate, cu toate că pe imaginile de pe filmele obişnuite (alb-negru) astfel de globuri par „negre" (foto 66, 69, 70), efectul este totuşi aparent; înregistrările de pe filmele color arată că nuanţa şi culoarea adevărată a multor prezenţe invizibile de acest fel este fie un cafeniu închis, fie roşie. Şi astfel, la copierea clişeelor color în alb-negru, culorile respective sînt redate total întunecat, pe fotografii apărînd inevitabil culoarea neagră. (Determinarea nuanţei şi a culorii în astfel de situaţii ar putea fi efectuată numai în laboratoare specializate, căci, aşa cum se exprima şi autorul citat mai sus, fiecare entitate are o radiaţie proprie.)

Desigur că analizînd astfel de documente fotografice (foto 8, 8A, 19, 19A, 66, 69, 70) survine şi o altă întrebare inerentă: „globurile negre" nu sînt cumva din aceeaşi familie a „globurilor radiante" invizibile—aparent luminoase—care au fost prezentate în capitolul anterior? Dar chiar mai mult decît atît, nu ar putea să fie de fapt aceiaşi „sferoizi aparent strălucitori", care între timp şi-ar fi pierdut o bună parte din potenţialul lor energetic atît de deosebit?

Însă bogatul documentar fotografic prin care s-au putut urmări manifestările atît de variate ale globurilor radiante, aparent luminoase, nu a evidenţiat nici cea mai mică modificare a culorii radiaţiei „albe" emise de acestea.

În această problematică atît de complexă pentru actualul nivel al cunoaşterii, mai intervine încă un fenomen surprinzător, oferit de o altă categorie de documente fotografice, la fel de importante sub aspect informaţional: în natură mai există şi un fel diferit de „materie neagră invizibilă", care se deplasează însă liber, fără o anumită organizare a maselor respective. Din categoria aceasta, foarte sugestive sînt două clişee obţinute prin fotografierea „la întîmplare" a peisajului unei văi de la marginea Pădurii Hoia-Baciu. Descoperind utilitatea expunerii diferitelor clişee în mod repetat într-o aceeaşi direcţie, chiar dacă nu sesiza vizual nimic, biologul Al. Sift a surprins în vara anului 1972 un fel de „curgere" la suprafaţa solului a unei „materii negre" (foto 19), puternic absorbantă pentru fotonii luminii naturale. Descoperită numai după copierea filmului, aceasta a evidenţiat nişte aglomerări difuze, neorganizate, fragmentate în bucăţi neomogene şi fără un contur precis. Detaliul mărit (foto 19A) evidenţiază foarte bine faptul că în jurul diferitelor bucăţi exista un fel de „radiaţie neagră"—ca un fel de halouri locale—fenomen care elimină direct ipoteza unor defecţiuni tehnice.

Neputînd evita preocuparea asupra compoziţiei intime a materie negre, desigur că survine şi o altă întrebare: nu cumva globurile întunecate sînt constituite din aceeaşi categorie de particule absorbante de fotoni luminoşi ca şi această materie neordonată? Totuşi, înainte de orice „cîntărire a ipotezelor", trebuie să constatăm o deosebire calitativă remarcabilă: organizarea sub formă globulară implică un anumit principiu fizic de structurare, aspect care nu se regăseşte la „curgerea" liberă surprinsă în foto 19; care este oare acest „principiu"? De fapt, se poate schiţa un paralelism care extinde şi mai mult această problematică: oare globurile radiante „albe"—cu aparenţă „luminoasă"—nu sînt

şi ele constituite dintr-o aceeaşi categorie de materie difuză „albă", pe care o regăsim sub numele de „ectoplasmă"? Şi aceasta cu atît mai mult cu cît există înregistrări de mase difuze de ectoplasmă aflate în mod neştiut în plină pădure (foto 23, 25). Dar, şi în acest caz, între masele ectoplasmatice generate de materia vie din natură sau cele produse şi modelate în experimentele parapsihologice şi respectiv „globurile radiante albe", se evidenţiază o importantă deosebire calitativă: separat de modul superior de organizare în formă sferică şi de faptul devenit treptat evident că acestea dispun de un nucleu multipotent ce desfăşoară activităţi „inteligente", sferoizii stranii demonstrează în plus şi o persistenţă totală în mediul înconjurător precum şi un proces de schimb energetic unic. Or, aceste diferenţieri calitative par a fi întru totul valabile şi în cazul comparării manifestărilor „globurilor întunecate" cu acea „materie neagră" nevăzută ce se deplasează în mod neorganizat în natură, compoziţia lor fiind evident diferită.

Dar numeroase documente fotografice au înregistrat existenţa în mediul atmosferic şi a unor „forme" din „materie întunecată" cu o organizare deosebită: în jurul unor „nuclee" care par a avea dimensiuni mai reduse decît cele ale globurilor mobile, se menţin învelişuri mult extinse în spaţiu, constituite din „particule întunecate" aflate la un înalt grad de dispersie; cu toate că aceste „învelişuri" cu densitate redusă şi extinse mult în jurul nucleelor (foto 81) par a avea contururi labile, este totuşi foarte interesantă menţinerea particulelor respective în spaţiul aferent. Cu adevărat spectaculoase sînt înregistrările deplasărilor mai rapide ale acestor „forme", care, deşi sînt invizibile, prin absorbirea fotonilor luminii naturale, apar în imaginile fotografice ca nişte şerpuiri fantomatice întunecate (foto 79, 80).

Problema formelor ce evidenţiază dispersii cu contururi labile pare a fi totuşi mai complicată atunci cînd particulele dispersate în spaţiul din jurul unui nucleu prezintă o densitate oarecum mai mare. În astfel de cazuri (foto 79-82), peliculele fotosensibile au înregistrat o separare netă între „învelişul" respectiv şi mediul aerian înconjurător, deşi suprafaţa de separare este aparent elastică şi fără nici o tendinţă de simetrizare. Dar un aspect suficient de important care se remarcă la astfel de „forme aeriene" mai dense şi totuşi invizibile—ce par a fi asemănătoare, în mod sugestiv, cu celulele materiei vii—este generarea unor procese energetice la nivelul suprafeţei de separare faţă de mediul aerian! În documentele fotografice, fenomenul este evidenţiat printr-o „membrană luminoasă" (la fel de invizibilă), care ar înveli întrega suprafaţă exterioară (foto 82) a „celulelor aeriene". Acest fenomen a determinat pe unii autori, care însă au analizat doar unul sau cîteva documente din categoria respectivă, să considere că acele „forme atmosferice cu nucleu întunecat"—ce aveau forme oarecum discoidale—ar fi fost OZN-uri dematerializate. Dar numeroasele înregistrări fotografice care au surprins prezenţe ale diferitelor aglomerări aflate în interiorul unor mari învelişuri difuze, demonstrează un fapt neîndoielnic: documentele respective nu au preluat imaginile unor nave extraterestre, ci doar anumite formaţiuni materiale—într-adevăr cu totul deosebite—care sînt totuşi specifice mediului terestru.

De fapt, sesizarea în atmosfera terestră a acestei stranii categorii de „forme invizibile"—avînd nucleu şi învelişuri extinse constituite dintr-o materie întunecată, care au şi manifestări cu un anumit grad de inteligenţă—a fost făcută cunoscută încă din deceniile anterioare. După obţinerea a numeroase înregistrări fotografice a prezenţelor din categoria „formelor aeriene"—similare celor incluse în această carte, dar care au fost surprinse în special în California pe filme pentru domeniul infraroşu—cercetătorul american Trevor J. Constable a publicat două volume foarte sugestive („They Live in the Sky", New Age Publishing, Chicago, 1958; „The Cosmic Pulse of Life", Merlin Press, Tustin, Ca., 1976). În baza constatărilor sale analitice, autorul a ajuns la timpul respectiv la concluzia că astfel de forme celulare ar fi de fapt nişte „entităţi vii". Numindu-le

„critters", el şi-a exprimat convingerea că aceste forme materiale deosebite—deşi invizibile—ar putea fi totuşi nişte „fiinţe atmosferice" care ar trăi la altitudini mai mari (multe fotografii din colecţia sa fiind obţinute din avion, pe cînd zbura la plafoane foarte ridicate) şi care ar coborî adesea în mediul nostru ambiant. Conform consideraţiilor sale, viaţa „entităţilor" respective s-ar întreţine numai prin schimburi energetice, hrana de bază a acestor „critters" fiind „energia orgonică", acea formă enigmatică a energiei ce a fost enunţată de dr. Wilhelm Reich ca o nouă forţă fundamentală.

Regretatul cercetător italian Luciano Boccone, care a obţinut imagini asemănătoare în regiunea Arenzano-Genoa, afirma următoarele („La realtà nascosta", Ivaldi, Genoa, 1980):

« Existenţa structurilor invizibile constituite dintr-o materie aflată în starea cea mai puţin densă (care permite o vizualizare limitată a interiorului lor), respectiv a unor forme de viaţă capabile să treacă de la un nivel la altul al stării de materialitate, cînd de-a dreptul în plină materialitate fizică şi în polaritatea vizibilă a domeniului luminos, nu este „descoperită" astăzi. Acestea erau cunoscute de mult timp de către ştiinţa ocultă, care denumise astfel de forme de viaţă eterice prin termenul semnificativ de „Splendori" sau „Deva" sau „Elementali"... Cuvîntul antic „Deva", din care a derivat „dio" (zeu) şi „demon" este poate cel mai apropiat. »

Iată aşadar că ne aflăm din ce în ce mai pregnant în faţa unei evidenţe profund tulburătoare: în lumea invizibilă din mediul ambiant cît şi din spaţiul extraatmosferic, există diferite categorii de prezenţe globulare—albe, roşii, maro, negre—precum şi „forme celulare", care se comportă în maniere neînţelese încă, dar care implică şi manifestări inteligente...

Posibilităţile de aprofundare a unor analize scientizate, în laboratoare specializate, a problematicilor complexe evidenţiate şi de aceste categorii de prezenţe invizibile constituite din materii intens absorbante de fotoni, care există desigur în mediul nostru ambiant încă din epoci neştiute, se limitează însă doar la ipoteze pe care le dorim, desigur, cît mai realiste; în fapt, pentru a putea pătrunde în intimitatea fizică a acestor structuri materiale nevăzute şi a jocurilor unor energii necunoscute încă, ar fi necesare determinări exacte, cu aparatură deosebit de fină, care însă... nu există... Şi astfel, acea dorinţă şi necesitate eternă a omului de a şti tot mai mult, de a înlătura vălurile de pe „tainele" care încă ne înconjoară, ne determină din nou să căutăm elemente informaţionale suplimentare într-un alt tezaur: în acea bogată—aparent inexplicabilă—cunoaştere demonstrată de unele popoare antice, structurată în mod foarte sistematic în cadrul unor filosofii cărora li s-a atribuit caracterul de „spiritualiste". Deşi în textele Indiei sanskrite cît şi în cele din Egiptul antic îi regăsim pe înţelepţii-iniţiaţi sub numele de „preoţi ai ştiinţelor", ruptura ce a survenit în epoca modernă—şi în special în cea contemporană—între „cunoaşterea ştiinţifică" şi „cunoaşterea pe cale spirituală" a făcut ca foarte mulţi dintre oameni să privească dispreţuitor conţinutul ştiinţific al filosofiilor antice. Dar, iată că la acest sfîrşit de secol 20 se revine într-o manieră suficient de rapidă şi în plus chiar cu specificarea unei reale necesităţi, la refacerea unităţii dintre aceste două metode, în mod fals separate şi distanţate; constatarea tot mai ştiinţifică a existenţei unei „fiinţe energetice" în corpul fiecărei vieţuitoare pare a fi un prim pas al reconcilierii dintre vechiul termen „preot al ştiinţei" şi actualul termen „om de ştiinţă". Pe această linie a reconsiderării treptate a unui tezaur al cunoaşterii—mult timp ascuns—am putea găsi oare elemente explicative suplimentare pentru problemele expuse mai sus, cercetînd texte ale filosofiilor spiritualiste, care şi-au demonstrat realismul prin practici cognitive care s-au consacrat de mii de ani? Dînd parcă satisfacţie acelor cercetători ştiinţifici care doresc mult clasificarea „suportului material" al fenomenelor şi al prezenţelor stranii înregistrate printr-un astfel de documentar fotografic obiectiv, se constată că în cadrul vechilor cunoaşteri a existat

într-adevăr o diferenţiere explicită între „globurile luminoase" şi „globurile întunecate"; e drept, ambele categorii au fost considerate ca fiind constituite din materii subtile, dar au fost apreciate ca diferite mult sub aspect calitativ. Astfel, sferoizii cu aparenţă luminoasă—şi uneori văzuţi ca atare—ar fi entităţi inteligente care pe parcursul evoluţiei lor terestre şi-ar fi „rafinat" într-o anumită măsură „compoziţia" particulelor materiale componente, respectiv nivelul energetic, ridicîndu-şi frecvenţa radiaţiilor emise; la rîndul lor, şi sferoizii întunecaţi şi „formele celulare" ar fi entităţi cu posibile inteligenţe, dar nivelul inferior de evoluţie menţine încă în structura lor „materii inferioare", ce conduc la emisii de radiaţii cu frecvenţe mult scăzute (de aici rezultă şi diferenţele de culoare înregistrate pe peliculele fotosensibile).

Viitoarea cunoaştere unificată—bazată pe îmbinarea obiectivă a celor două metode atît de greşit separate—va ajunge oare în secolul următor la înţelegerea „principiilor energetice" ce conferă entităţilor invizibile capacitatea de a fi „inteligente"? Şi, chiar mai mult, pătrunzînd într-o astfel de fizică unificată, s-ar putea oare descoperi posibilitatea trecerii, a transformării după dorinţă a fiinţelor alcătuite din materie vizibilă în fiinţe invizibile? Ar putea oare chiar şi acum să existe în jurul nostru fiinţe de acest fel?

FIINŢE NEVĂZUTE

Deşi intimitatea materiei şi a energiei ni se pare bine stăpînită, ne aflăm de fapt încă în faţa unei mari „necunoscute". Şi poate că cel mai atractiv, cel mai captivant capitol al acestui domeniu atît de amplu este tulburătoarea problematică a structurilor materiale avînd variate manifestări energetice invizibile pentru ochiul uman. Dacă, pînă acum, ne-am referit la acele asocieri globulare ale diferitelor categorii de particule subelemetare care se disting prin nivelul potenţelor energetice—fiind totuşi capabile de anumite comportamente cu caracter inteligent—în straniul context ipotetic se ridică, în mod inerent, şi o altă întrebare: ar fi oare posibil să existe şi fiinţe vii invizibile? Pentru logica noastră cotidiană, o astfel de întrebare pare a fi, desigur, aberantă... Şi, într-adevăr, cum s-ar putea concepe oare desfăşurarea de procese vitale în organe interne...invizibile? În fond, întreaga fiziologie a formelor de materie vie cunoscute se bazează pe circulaţia în intimitatea fiecărui organ, a fiecărui ţesut în parte, pînă la nivelul celular şi respectiv intracelular, a unor substanţe purtate de lichidele vitale care sînt sîngele şi limfa. Baza existenţei materiei vii se află de fapt la nivelul acelor microuzine fizico-chimice şi chiar atomice, care sînt de găsit în fiecare celulă vie în parte şi în cadrul cărora permanentele schimburi ionice au ca agenţi purtători mediile lichide specifice. Pînă în prezent însă, nu s-a conceput o fiziologie lipsită de substratul materialităţii cunoscute, fapt ce conduce, desigur, la ideea că fenomenul invizibilităţii ar fi accesibil numai materiei inerte, „nefiind posibil" şi în cadrul materiei vii. În acest cadru „obişnuit" de a gîndi, eventuala trecere a biomateriei într-o structură paralelă viabilă, dar lipsită de aspectul vizibil, apare, ce-i drept, ca o fantezie. Dar dacă am încerca să gîndim şi „altfel"? Ce s-ar întîmpla dacă din protonii şi neutronii materiei organice vii şi ai lichidelor purtătoare ar fi expulzate anumite quarkuri şi cu gluonii respectivi?

Spre surpriza noastră, în plus, un straniu documentar fotografic şi pentru astfel de fenomene fizice „imposibile"! Da, într-adevăr, în spaţiul municipiului Cluj-Napoca, îndeosebi în zona Pădurea Hoia-Baciu, unele pelicule fotosensibile au înregistrat, de asemenea în cel mai obiectiv mod, o categorie suplimentară de prezenţe tulburătoare: fiinţe umanoide, unele evident îmbrăcate, aflate în mişcare în plin mediu natural—dar invizibile, sau şi mai captivant, în curs de trecere în invizibil!

Reprezentanţii diferitelor şcoli şi curente esoterice afirmă de multă vreme: « Printre noi există oameni pe care nu îi putem vedea... »

Dincolo de astfel de afirmaţii, cărora nu li se mai pot atribui tendinţe subiective inspirate de fantezii interesate, „probele materiale" sînt mult mai convingătoare; iată că unele fotografii vin să ofere astfel de „probe".

Un clişeu cu adevărat extraordinar, obţinut în România, vine să demonstreze o realitate mitică: corpul unor fiinţe se poate „materializa" sau „dematerializa" în plină natură—în condiţii energetice necunoscute încă—fără a se evidenţia suferinţe fizice! Este foarte adevărat că acest document fotografic românesc a fost înregistrat în zona Pădurea Hoia-Baciu în care s-au evidenţiat deseori manifestări ale unor cîmpuri energetice cu totul deosebite, ce par a favoriza producerea şi respectiv impresionarea pe diferite pelicule fotosensibile a unor fenomene ieşite din comun.

(În urmă cu aproape două decenii, specialişti ai Institutului de Fizică Atomică şi de la Universitatea din Cluj-Napoca, efectuînd măsurători cu aparate de precizie, nu au reuşit totuşi să clarifice natura şi originea efectelor energetice deosebite sesizate în zonă. Informîndu-mă asupra situaţiei geologice, s-a confirmat lipsa în adîncime a unor eventuale depozite de minereuri radioactive. Şi totuşi, s-au semnalat fenomene fizice stranii, înregistrîndu-se fotografic, în plină pădure, ectoplasme, imagini Kirlian, numeroase prezenţe de globuri „albe" şi „negre" invizibile. Desigur că repetatele staţionări şi zboruri ale diferitelor OZN-uri, ce au evoluat deasupra Pădurii Hoia-Baciu, nu mai apar ca evenimente întîmplătoare. De altfel, la Arhiva municipală există o publicaţie veche cu semnalări din secole anterioare ale unor fenomene neobişnuite ce s-au produs în mediul atmosferic local. Participînd temporar la unele măsurători efectuate în zona respectivă şi analizînd o serie de documente şi elemente analitice, am ajuns la concluzia că în acel teren ar exista un fel de pol energetic al Pămîntului, în cadrul căruia ar avea loc schimburi energetice între globul terestru şi cosmos).

Acest nou document din România, obţinut oarecum la o fotografiere întîmplătoare a unui peisaj mai extins de la liziera acelei dumbrăvi minunate clujene, vine să ofere însă şi o confirmare utilă şi valoroasă pentru unele observaţii vizuale: capul unui corp uman este ultima parte ce se dematerializează (sau poate prima ce se materializează)! În cazul analizat este de remarcat totuşi un detaliu esenţial, complet diferit: grupul de însoţitori clujeni care au venit împreună cu chimistul Adrian Pătruţ să viziteze zona şi să facă fotografii „la întîmplare", nu a sesizat vizual prezenţa „capului fără trup" (foto 74, 74A, 74B), ce părea că se plimbă îngîndurat la marginea pădurii. Neobservarea acestuia s-a datorat oare distanţei suficient de mari de la locul de unde s-a expus clişeul pînă la personajul fantastic? Sau poate existenţa crengilor arbuştilor (de altfel desfrunzite) a mascat oarecum prezenţa respectivă? Sigur că nu se poate clarifica motivul adevărat, tot astfel cum este la fel de dificil de explicat „de ce" s-a fotografiat tocmai în acea direcţie, fără a se fi remarcat ceva deosebit... În schimb, substanţele chimice ale filmului au înregistrat în mod total obiectiv una dintre cele mai tulburătoare „probe materiale" asupra multiplelor posibilităţi de manifestare naturală ale „văzutelor şi nevăzutelor" în cadrul lumii materiale în care trăim: o fiinţă umană al cărei cap bine materializat pînă la cele mai mici detalii (dar cu o tăietură foarte ciudată a frizurii) se afla acolo fără a poseda şi un trup material!

Extraordinara demonstrare a „dematerializării" corpului unor fiinţe umane—terestre sau sosite din cosmos—capabile să producă astfel de fenomene, conduce la presupunerea că cel care răspîndeşte jocul energetic al „dematerializării" poate la fel de bine să realizeze şi procesul invers, cel al „rematerializării"! Iar dacă vom lua în considerare unele dintre relatările martorilor, am putea deduce că refacerea materialităţii vizibile ar începe cu reconstituirea capului persoanei respective. În acest context, extraordinara

fotografie obţinută din întîmplare la liziera Pădurii Hoia-Baciu constituie oare un document uimitor ce vine să susţină deducţia respectivă?

În literatura parapsihologiei aplicate, deosebit de prolifică încă din a doua jumătate a veacului trecut, au fost publicate diferite înregistrări fotografice ale unor materializări ectoplasmatice parţiale; or, la aceste experimente cu mediumi care pierdeau temporar substanţă din propriul corp, se forma într-adevăr mai întîi capul entităţilor respective. Acestea au fost însă întotdeauna experimente dirijate, la dorinţa expresă şi cu buna ştiinţă a celor prezenţi. În schimb, producera unor astfel de fenomene în plină natură, fără ca cei de faţă să observe atare prezenţe insolite şi fără a se gîndi măcar la posibilitatea unor manifestări de acest fel, este într-adevăr cu totul altceva; în contextul respectiv, înregistrările fotografice ale colecţiei vin să ofere, în fapt, un conţinut documentar informaţional deosebit de valoros.

Deşi în marea lor majoritate, documentele fotografice obţinute de hipersensibilul Al. Sift au înregistrat prezenţe invizibile şi pentru el, totuşi acesta a observat vizual anumite fenomene stranii, care l-au uimit profund; poate că cel mai şocant eveniment la care a asistat şi pe care, în parte, l-a văzut iar, în parte, l-a fotografiat, s-a produs într-o dimineaţă însorită din luna mai 1968, în plină zonă urbană a municipiului Cluj-Napoca. Iată cum mi l-a relatat cu ani în urmă:

« O doamnă de la partea administrativă m-a rugat să îi fac o poză în Grădina Botanică. Am coborît de la etaj şi am ales un loc mai luminat, lîngă grupul de cactuşi mari. După ce am reglat aparatul, cînd să-l declanşez, am văzut prin vizor cum pe marginea acoperişului clădirii laboratorului a apărut un bătrîn. Imediat am sesizat un fapt destul de ciudat: deşi vremea foarte caldă din ultimele zile se menţinea şi în acea dimineaţă, bătrînul era îmbrăcat cu un palton gros, de culoare închisă; în plus, atenţia mi-a fost atrasă şi de un alt detaliu neobişnuit: marginea de jos a paltonului parcă se destrăma în aer... Şi subit, bătrînul a ridicat mîinile în sus, parcă într-un gest de rugă spre cer şi apoi...s-a aruncat în gol! Speriindu-mă de bruscheţea actului de sinucidere, am apăsat involuntar pe declanşator. Dar bătrînul nu a căzut pe pămînt ci...a dispărut în aer! Pe clişeu nu a apărut nici o urmă a celui de pe acoperiş; în schimb, pelicula a înregistrat o prezenţă în aer, foarte ciudată, pe care eu nu am văzut-o şi pe care nu mi-o pot explica... M-am dus imediat să mă interesez la colegi despre bătrînul acela străin; nimeni nu văzuse însă vreo persoană îmbrăcată în palton; l-am întrebat apoi pe portarul de la intrarea în Grădină: nici el nu observase vreun bătrîn care să fi intrat pînă la acea oră. De altfel, chepengul metalic de acces la acoperiş era zăvorît şi încuiat cu lacăt... »

A fost oare această relatare doar o scenă imaginară? Documentul fotografic ce a însoţit această descriere demonstrează totuşi că acolo s-a întîmplat într-adevăr „ceva" deosebit: clişeul a înregistrat existenţa în aer (foto 77, 77A), la înălţimea clădirii, a unei „forme" stranii, constituită din una din acele categorii de „materie întunecată", pe care Al. Sift nu a văzut-o însă. Îmbinînd relatarea cu aspect fantastic şi conţinutul obiectiv al documentului fotografic, ar rezulta că sub privirea uimită a biologului, s-a produs de fapt o „dematerializare" instantanee! Toţi specialiştii fotografi pe care i-am consultat, separat, au recunoscut că acel „ceva" întunecat aflat în aer nu poate fi o defecţiune a filmului sau de prelucrare a acestuia; diferenţele de nuanţă din cadrul „petei întunecate", difuzia periferică, precum şi însuşi micul gol din partea stîngă prin care se vede cerul, elimină ipoteza respectivă.

La fel de straniu, dar şi la fel de edificator, se arată a fi un clişeu obţinut în aceeaşi „dumbravă minunată" a Pădurii Hoia-Baciu, cu ani în urmă. În acest caz, surpriza a fost deosebită: filmul a înregistrat prezenţa—mereu invizibilă—a cel puţin două personaje

neştiute! Partea interesantă a evenimentului a început şi aici, încă înainte de a se declanşa expunerea clişeului respectiv. Astfel, după cum relata la timpul respectiv acelaşi hipersensibil biolog Al. Sift, pe cînd se odihnea pe iarbă într-o frumoasă zi de septembrie a anului 1968, acesta a simţit, undeva îndărătul său, repetat, „un anumit fel" de vibraţii, care dispăreau însă atunci cînd întorcea capul în direcţia respectivă. (Acest detaliu poate fi foarte semnificativ pentru cei care investighează modul de funcţionare al senzorilor cerebrali ai persoanelor sensibile la frecvenţele radiaţiilor emise de prezenţe invizibile.) Intrigat de aceste repetări ale senzaţiei neobişnuite pe care o resimţea, Al. Sift a aşezat aparatul de fotografiat în faţa sa şi a soţiei—la mică distanţă—şi apoi l-a declanşat cu temporizarea necesară revenirii sale rapide lîngă soţie. Într-adevăr, pelicula fotografică şi-a făcut datoria, înregistrînd o spectaculară prezenţă ce era invizibilă pentru ochiul uman: în spatele familiei Sift se deplasau „două fiinţe nevăzute" (foto 75, 75A), ale căror corpuri se evidenţiază de această dată numai prin conturul şi sistemul lor osos! Deşi de această dată este mai dificilă distingerea imediată a conturului respectiv, totuşi atenţia este atrasă—în special la personajul al cărui corp a fost surprins integral—atît de reliefarea oaselor lungi de la mîini şi picioare, cît şi de craniul care accentua—prin golurile întunecate ale ochilor—efectul straniu al invizibilităţii părţii carnale; din păcate, la cel de-al doilea „nevăzut", partea superioară a trunchiului a rămas ascunsă parţial de capul biologului, distingîndu-i-se totuşi suficient de bine abdomenul şi picioarele. Publicînd detaliul principal mult mărit în cadrul acestui clişeu (foto 75A), revista londoneză *Flying Saucer Review* a evidenţiat încă un amănunt semnificativ: pelicula fotografică a înregistrat în mod distinct şi centrele energetice din zona ombilicală—de la ambele corpuri nevăzute—loc organic bine cunoscut încă din antichitate ca „izvor al energiei vitale Qi", fapt pus în evidenţă şi prin electrografia modernă. Modul în care clişeul a înregistrat centrele energetice din zona ombilicală ridică totuşi o anumită problemă: mica pată întunecată locală indică o absorbţie intensă (anihilare?) a fotonilor luminii solare sau acolo au fost emişi în mod continuu „fotoni negri"? Acelaşi fenomen fizic de „întunecare" locală se evidenţiază şi la marile goluri ale ochilor precum şi la „înregistrarea" contururilor celor două corpuri. Rezultă de aici că cele două fiinţe invizibile au o „fiziologie energetică" specifică, emiţînd radiaţii diferite faţă de organismele noastre constituite din „materie obişnuită" vizibilă...

Aşadar, pe Pămîntul locuit de oameni apar şi astronauţi care, vizitînd din cînd în cînd planeta noastră, „ştiu" să treacă după dorinţă din starea materială obişnuită pentru noi, într-o altă structură invizibilă ce îşi menţine „programul funcţional" în cadrul unei „dematerializări" parţiale! Dar mai mult decît atît, astfel cum se cunoaşte încă din vechime şi cum mulţi oameni de ştiinţă contemporani s-au convins în mod doct—de exemplu, cei reuniţi în „Colegiul invizibil"—în jurul nostru ar mai exista şi o altă „lume terestră"; această „lume paralelă"—care este şi ea invizibilă—demonstrează o coexistenţă perfectă, fiind dominată de alte legi fizice specifice şi de alte principii ontologice... Se pare totuşi că „a sosit vremea" să aflăm că aceste lumi aparent paralele sînt, de fapt, una şi aceeaşi, avînd doar manifestări alternante, bazate pe legităţi universale eonice...

(adaptare după volumul „Straniile inteligenţe invizibile". Institutul European Iaşi, 1993.)

16. „CUTIA PANDOREI" — PATRUZECI DE ANI DE CERCETĂRI ASUPRA UNOR FENOMENE DE MATERIALIZARE —

Adrian Pătruţ

01. INTRODUCERE

La începutul anilor '50, viitorul biolog Alexandru Sift a observat, la marginea Pădurii Hoia-Baciu din apropiere de Cluj-Napoca, structuri ciudate, slab vizibile şi cu aspect nebulos, pe care alţi observatori le-ar fi putut ignora sau considera simple fenomene naturale, poate mai puţin obişnuite. Ulterior, încercînd să fotografieze aceste structuri, Al. Sift a constatat cu uimire că numărul structurilor surprinse de emulsia fotografică este mult mai ridicat decît al celor observate vizual. A urmat o lungă perioadă de cercetări solitare, în care numărul obsevaţiilor vizuale şi, îndeosebi, al reuşitelor fotografice a crescut remarcabil.

Observaţiile şi cercetările lui Alexandru Sift (1953-1993) au fost însoţite şi continuate de o echipă de cercetare condusă de Florin Gheorghiţă (1974-1976), de grupul CETI coordonat de Csaba Borbáth, secondat de Péter Leb (1974-1981) şi mai ales de echipele de investigare conduse de Adrian Pătruţ (1975–în prezent), a căror componenţă s-a modificat de mai multe ori de-a lungul anilor. La acestea se adaugă cercetări, mai mult sau mai puţin ocazionale, ale unor investigatori: Ciprian Oltean şi Ştefan Szabó (din 1991), Géza Bukaresti (din 1991), Alin Salanţiu (din 1994) etc.

Unul dintre obiectivele principale ale Societăţii Române de Parapsihologie (înfiinţată în 1991) este continuarea cercetărilor asupra acestor evenimente particulare, care au fost denumite manifestări bioplasmatice.

Studiul manifestărilor bioplasmatice, mediatizate mai ales sub denumirea improprie „Fenomenele de la Pădurea (Hoia-)Baciu", nu s-a limitat la varietatea spectaculoasă a structurilor, extinzîndu-se şi asupra substratului acestora.

În continuare, sînt prezentate succint cîteva dintre rezultatele obţinute.

02. BIOPLASMA

Numeroase observaţii şi cercetări au evidenţiat un substrat psihoplastic, eliberat de sisteme vii, care a fost denumit plasmă de către Sift (1960) şi apoi bioplasmă de către Pătruţ (1977). S-a urmărit, în mod particular, procesul de eliberare de bioplasmă din organisme, respectiv existenţa bioplasmei în stare liberă şi efectele sale fizice, chimice şi biologice (Sift,1977; Pătruţ, 1977, 1983, 1991).

02.1. Eliberarea de bioplasmă

Cercetările clujene sugerează că sistemele vii eliberează bioplasmă în mediul ambiant, prin trei tipuri de procese:

i) un proces cvasicontinuu de eliberare lentă, care nu afectează starea de sănătate;
ii) procese ocazionale de eliberare accelerată, care afectează starea de sănătate;
iii) procese dramatice de eliberare masivă, care determină sau sînt determinate de moartea fizică.

Regiunea investigată, bogată în vegetaţie, se caracterizează printr-un număr relativ ridicat de procese ocazionale şi dramatice, care au făcut obiectul unor analize atente. Cazurile în care eliberarea de bioplasmă poate fi observată vizual, sub forma unui fum diafan negru sau alb, sînt extrem de rare. În schimb, imaginile fotografice au evidenţiat frecvent eliberări masive de bioplasmă, neobservate cu ochiul liber.

Eliberările accelerate de bioplasmă au adesea consecinţe importante asupra stării de sănătate şi vitalitate a plantelor afectate, care prezintă întîrzieri în dezvoltare, sensibilitate la diferite boli şi longevitate scăzută. În cazurile dramatice, cu eliberare masivă de bioplasmă, plantele se usucă şi mor în decurs de cîteva săptămîni.

Imaginile fotografice, asociate doar rareori cu observaţii vizuale, au evidenţiat existenţa mai multor varietăţi de bioplasmă eliberată de sisteme vii: albă, neagră, gri şi, foarte rar, colorată. Clasificarea bioplasmei după culoare este formală, deoarece unele observaţii arată posibilitatea transformării cvasiinstantanee a unei varietăţi în alta (Sift, 1977; Pătruţ, 1977, 1983, 1991).

În foto 10-12 este prezentat un proces de eliberare de bioplasmă în stadiu invizibil din vegetaţie, surprins pe o serie de clişee consecutive. Foto 8, 8A, 9, şi 13-16 prezintă procese similare.

02.2. Bioplasma în stare liberă

Bioplasma eliberată de sisteme vii urmează o evoluţie independentă complexă în stare liberă.

Pe distanţe mici, bioplasma în stare liberă se deplasează sub formă de tuburi, spirale sau chiar pîrîuri bioplasmatice. Uneori, un fel de conducte invizibile fac legătura între coroanele copacilor. Pe distanţe mai mari, bioplasma se deplasează pe cale aeriană, sub formă de sfere, prisme, ciuperci sau alte forme de transport, datorate probabil unor procese de autoorganizare şi autostructurare bioplasmatică. Aeroformele de transport se descompun adesea deasupra zonelor active, ejectînd bioplasmă.

Ajunsă la nivelul solului, bioplasma, care se aglomerează uneori în cantităţi importante, poate fi evidenţiată fotografic, respectiv prin alte efecte fizice, de exemplu: emisii radioactive, deviaţii magnetice etc.

Pentru sistematizarea observaţiilor, consistenţa aparentă a bioplasmei în stare liberă a fost denumită grad de condensare şi notată cu indici (Pătruţ, 1977, 1983, 1991), după cum urmează:

— indice 0: stadiu invizibil, nefotografiabil,care poate fi evidenţiat doar prin efecte fizice (emisii radioactive, cîmpuri magnetice etc.);
— indice 1: stadiu invizibil, fotografiabil, asociat adesea cu efecte fizice;
— indice 2: stadiu vizibil, fotografiabil, asociat uneori cu efecte fizice.

O serie de imagini fotografice realizate în centrele active au evidenţiat prezenţa în mediul ambiant a bioplasmei în stare liberă. Astfel, foto 17, 17A, 19, 19A, 21, 22 şi 67 înfăţişează bioplasma albă şi neagră în stare liberă, iar foto 18 şi 20 sînt imagini martor.

Dar, imaginile precedente prezintă doar aspectul exerior, superficial al bioplasmei. În încercarea de a face un pas mai departe în studiul bioplasmei, prin evidenţierea aspectului său intim, s-au aplicat „capcane cu film" în principalul centru activ de la Pădurea Hoia-Baciu.

Metoda „capcanelor cu film", introdusă de Al. Sift (1973), a fost dezvoltată în 8 variante diferite. În varianta cea mai simplă, „capcana" este compusă dintr-un clişeu de film normal alb-negru sau film X, aşezat între două lamele de sticlă, care se împachetează în 5 coli de hîrtie neagră şi se sigilează. „Capcane cu film" astfel pregătite au fost lăsate 5-10 zile pe sol, uneori sub frunze, în apropiere de liziera pădurii.

La developare, s-a constatat că circa 5% dintre clişee au fost impresionate, obţinîndu-se imagini luminoase ciudate, cu aspect foarte diferit, vezi foto 23-32. În cazul în care s-au folosit clişee de film X, cu ambele feţe fotosensibile, s-a constatat că întotdeauna este impresionată doar faţa superioară, ceea ce exclude posibilitatea ca efectul să se datoreze unor radiaţii telurice. „Capcanele cu film" îngropate în pămînt, la diferite adîncimi, nu au fost impresionate niciodată, ceea ce arată că bioplasma nu pătrunde semnificativ în solul compact. „Capcanele cu film" martor, pregătite la fel şi lăsate în zone fără activitate particulară, au rămas neimpresionate.

Bioplasma în stare liberă este un substrat plastic, foarte sensibil la acţiuni informaţionale, care o structurează, generînd astfel marea varietate a structurilor bioplasmatice.

02.3. Efecte fizice, chimice şi biologice ale bioplasmei

Cercetări îndelungate au permis evidenţierea unor procese şi efecte fizice şi chimice asociate cu prezenţa bioplasmei în stare liberă, organizată sau nu în structuri definite. Menţionăm în acest sens: emisii radioactive de tip β şi/sau γ, deviaţii magnetice, ionizarea atmosferei, creşteri locale de temperatură („vînt cald"), scăderi locale de temperatură („vînt rece"), interferenţe cu emisii de unde hertziene, descărcarea bateriilor, impresionarea emulsiei fotografice, voalarea totală a unor clişee expuse sau chiar a unor filme neexpuse, manifestări sonore diverse. Aceste efecte sînt mai mult sau mai puţin frecvente, ceea ce sugerează că ele ar reprezenta mai degrabă epifenomene, însoţitoare posibile, dar nu şi obligatorii, ale bioplasmei în stare liberă.

Efectele biologice cauzate de contactul unor organisme cu bioplasma în stare liberă sînt asociate cu varietatea, gradul de condensare şi timpul de contact. Astfel, efectele cele mai intense sînt provocate de bioplasma albă, respectiv de bioplasma cu grad de condensare ridicat.

În cazul contactului cu vegetaţia, principalele efecte negative sînt: deshidratări, necroze şi carbonizări ale părţilor lemnoase, deshidratări, îngălbeniri şi înroşiri timpurii ale părţilor verzi, întîrzieri în dezvoltarea generală şi sezonieră. Efectele pozitive, de exemplu creşterea numărului de cloroplaste şi a conţinutului în clorofilă al părţilor verzi sau grăbirea dezvoltării generale şi sezoniere, sînt mult mai rare.

Într-un număr suficient de cazuri, persoanele aflate în zonele active au prezentat stări de oboseală accentuată sau epuizare fizică, stări de greaţă şi vomă, tulburări neurovegetative sau chiar arsuri uşoare ale epidermei (Sift, 1977; Pătruţ, 1977, 1983, 1991).

02.4. Considerente generale asupra bioplasmei

Cercetările efectuate sugerează că sistemele vii se caracterizează prin capacitatea de a-şi organiza un sistem bioplasmatic, calitativ acelaşi la toate vieţuitoarele, definitoriu pentru existenţa vieţii şi răspunzător de starea de sănătate şi vitalitate a organismului. În timpul vieţii, sistemele vii sînt probabil angajate într-un proces lent cvasicontinuu, de tipul acumulare de bioplasmă—eliberare de bioplasmă. În cazul eliberărilor masive de bioplasmă, dezorganizarea parţială a sistemului bioplasmatic afectează probabil starea de sănătate iar dezorganizarea ireversibilă determină moartea fizică (Pătruţ, 1983, 1991).

Se poate stabili o legătură directă între bioplasmă şi controversata ectoplasmă, substratul materializărilor din seance-urile anilor 1860-1960. Considerăm că ectoplasma este o bioplasmă exteriorizată de subiecţi în seance-uri. Protocoalele seance-urilor menţionează că ectoplasma, exteriorizată uneori în cantităţi importante, revine cu necesitate în regiunea corpului subiectului după încetarea manifestărilor. Acest proces reversibil, care protejează sistemul bioplasmatic, este posibil deoarece subiectul

controlează acţiunea, cel puţin la nivel inconştient. În cazul general însă, de tipul celor ce au făcut obiectul observaţiilor noastre, procesul este spontan şi eliberarea de bioplasmă ireversibilă.

Termenul bioplasmă, adică „substanţa vieţii" (din gr. *bios* „viaţă" + gr. *plasma* „substanţă"), nu este nou. El a fost introdus de Grişcenko (1966) şi dezvoltat de alţi cercetători din fosta URSS, în frunte cu Iniuşin, în încercarea de a explica unele fenomene specifice sistemelor vii. În concepţia Grişcenko-Iniuşin (G-I), bioplasma este considerată o plasmă rece, cu entropie joasă, structurată de sisteme vii prin procese celulare, în care se realizează un grad înalt de organizare a particulelor neutre şi, îndeosebi, cu sarcină electrică (o plasmă protonică stabilă şi una excitonică labilă) şi se dezvoltă unde electromagnetice, acustice etc. (Iniuşin, Cekurov, 1975). În esenţă, bioplasma ar reprezenta doar o plasmă biologică fizică, responsabilă de unele fenomene fizice, chimice şi biologice mai puţin cunoscute, dar care respectă cadrul teoriilor ştiinţifice acceptate.

Dar, cercetările noastre încearcă să demonstreze existenţa unei alt fel de bioplasme, poate transfizice, a unui sistem bioplasmatic comun şi calitativ acelaşi la toate vieţuitoarele, precum şi posibilitatea manifestării bioplasmei în stare liberă şi a unor proprietăţi particulare ce decurg din această nouă calitate. Considerăm că bioplasma fizică G-I ar fi o însoţitoare posibilă a bioplasmei propriu-zise. Bioplasma fizică G-I ar putea reprezenta un epifenomen al unor procese de transformări reciproce bioplasmă↔substanţă, facilitînd interacţiuni de tipul bioplasmă– corp fizic, bioplasmă liberă–sistem bioplasmatic al unor organisme şi bioplasmă liberă–mediu ambiant.

Apreciem că unele efecte spectaculoase, de tipul celor deja prezentate, produse de interacţiunea bioplasmei în stare liberă cu aparate de măsură sau sisteme vii, pot fi explicate satisfăcător prin procese fizice şi chimice cunoscute, care se desfăşoară în componenta fizică a bioplasmei, vezi tabelul 1 (Pătruţ, 1991).

Ar fi însă o mare imprudenţă să se considere că toate efectele observate, ca urmare a manifestării bioplasmei în stare liberă, pot fi reduse la fenomene fizice şi chimice ce se desfăşoară în componentă fizică a bioplasmei. Menţionăm, în acest sens, mai ales interacţiunea bioplasmei invizibile cu emulsia fotografică şi structurarea bioplasmei în forme cu aspect diferit.

03. STRUCTURILE BIOPLASMATICE

Majoritatea observaţiilor clujene se referă la structuri bioplasmatice, a căror varietate este deconcertantă.

Structurile bioplasmatice (formele bioplasmatice) sînt sisteme paranormale condensate din bioplasmă. Astfel, ele reprezintă materializări ce au ca substrat bioplasma în stare liberă şi ar putea fi denumite bioplastii.

Diferenţierea bioplasmă–structură bioplasmatică nu este întotdeauna foarte clară. Bioplasma exteriorizată poate fi considerată, cel puţin în gradele de condensare 1 şi 2, un fel de structură iniţială, sensibilă la acţiuni informaţionale, care o pot structura în continuare în forme caracteristice. Dar, convenţional, vom înţelege prin structuri bioplasmatice formele bine definite, deja modelate din bioplasmă, chiar şi atunci cînd evoluţia şi transformarea lor este rapidă.

03.1. Aspecte observaţionale, fotografice şi metodologice

Structurile bioplasmatice au fost surprinse frecvent pe emulsia fotografică, evidenţiate uneori prin efecte fizice, chimice sau biologice şi, mult mai rar, observate cu ochiul liber.

Tabelul 1. Efecte observate în cadrul manifestării bioplasmei în stare liberă şi fenomene fizico-chimice propuse pentru explicare

Efect observat	Fenomen fizic sau chimic propus
radioactivitate γ	emisie de fotoni de energie mare (din domeniile X, γ)
radioactivitate β	emisie de electroni
bioplasmă albă vizibilă	emisie şi/sau reflexie de fotoni din domeniul vizibil
bioplasmă colorată vizibilă	emisie şi/sau reflexie de fotoni din domeniul vizibil, cu lungimi de undă determinate
interferenţe cu emisii radio, înregistrări instrumentale	emisie de fotoni de energie joasă (din domeniul undelor radio, TV)
creşteri locale de temperatură (fenomenul „vînt cald")	emisie de fotoni din domeniile IR, microunde, alte emisii termice
înroşiri ale epidermei	emisie de fotoni din domeniul UV
manifestări sonore	emisie de unde acustice
anxietate, cefalee, dureri abdominale, convulsii	emisie de infrasunete
scăderi locale de temperatură (fenomenul „vînt rece")	absorbţie de energie calorică
descărcări de baterii (ale unor instrumente de măsură, aparate radio etc.)	absorbţie de energie chimică
deshidratări, necroze, arsuri ale vegetaţiei	reacţii cu transfer de electroni cu sistemele vii, cu formare de cantităţi reduse de peroxid de hidrogen (H_2O_2)
aberaţii magnetice, devierea acului busolei	cîmpuri magnetice relativ intense
ionizarea atmosferei, încărcarea electroscopului	cîmpuri electrostatice intense

03.1. Aspecte observaţionale, fotografice şi metodologice

Structurile bioplasmatice au fost surprinse frecvent pe emulsia fotografică, evidenţiate uneori prin efecte fizice, chimice sau biologice şi, mult mai rar, observate cu ochiul liber.

Ca şi în cazul bioplasmei în stare liberă, se poate defini un grad de condensare al structurilor bioplasmatice, notat cu indici (Pătruţ, 1977, 1983, 1992), după cum urmează:

— indice 0: structură invizibilă şi nefotografiabilă (stadiu ipotetic);
— indice 1: structură invizibilă, dar fotografiabilă;
Aspectul structurii pe fotografie se specifică suplimentar:
— indice 1A: structura are doar contur definit;
— indice 1B: structura are aparenţă nebuloasă;
— indice 1C: structura are aparenţă consistentă (dar nu lasă umbră);
— indice 2: structură vizibilă şi fotografiabilă;
Aspectul vizual al structurii se specifică suplimentar:
— indice 2A: structura are aparenţă nebuloasă;
— indice 2B: structura are aparenţă gelatinoasă sau semisolidă;
— indice 2C: structura are aparenţă de corp solid.

După estimările noastre, numărul structurilor invizibile, dar fotografiabile şi bine conturate (indice 1B, 1C), depăşeşte cu cel puţin 3 ordine de mărime pe cel al structurilor vizibile (indice 2A, 2B, 2C) (raport $\geq 10^3$:1). Dacă se iau în considerare şi structurile invizibile în conturare şi în curs de localizare (indice 1A), valoarea raportului ar mai putea creşte cu 2 ordine de mărime (raport $\geq 10^5$:1).

Structurile bioplasmatice au fost evidenţiate şi cercetate prin: fotografiere, măsurători fizice şi observaţii vizuale.

Cu relativ puţine excepţii, structurile bioplasmatice impresionează emulsia fotografică, fără a fi însă vizibile cu ochiul liber, datorită consistenţei reduse. Astfel, metoda de obiectivare cea mai folosită este, poate surprinzător, fotografierea aleatoare („fotografierea oarbă"), mai ales în centrele şi punctele active din zona Pădurea Hoia-Baciu. Pe această cale, s-au obţinut în medie cîteva imagini semnificative la cîteva sute de cadre expuse.

Într-un număr suficient de cazuri, s-au efectuat şi măsurători fizice în zona Pădurea Hoia-Baciu, în principal măsurători de radioactivitate, determinări magnetice simple şi determinări de infrasunete. S-au evidenţiat numeroase anomalii fizice, adică deviaţii magnetice şi/sau emisii radioactive, respectiv emisii de infrasunete, care variază de la secunde la minute.

În cazul în care s-au asociat măsurători fizice şi fotografiere, s-au constatat următoarele trei posibilităţi, în ordinea descrescătoare a frecvenţei:

— anomalii fizice fără structuri bioplasmatice pe imagini;
— imagini cu structuri bioplasmatice fără semnalări de anomalii fizice;
— anomalii fizice cu structuri bioplasmatice pe imagini.

Cercetările sugerează că anomaliile fizice, în esenţă emisii radioactive, deviaţii magnetice de durată relativ scurtă şi emisii de infrasunete, reprezintă epifenomene fizice, posibile dar nu şi obligatorii, care însoţesc unele structuri bioplasmatice, mai ales aeroforme invizibile în deplasare. Astfel, atunci cînd s-a fotografiat în momentele în care aparatele au indicat anomalii fizice temporare, procentajul reuşitelor fotografice a crescut considerabil.

Într-un număr limitat de cazuri, structurile bioplasmatice au o consistenţă suficientă pentru a fi vizibile cu ochiul liber. Observaţiile vizuale menţionează mai ales aeroforme în deplasare, de obicei de consistenţa unui fum sau cu aspect ceţos. Au fost observate şi apariţii cu aspectul unei persoane obişnuite, care au dispărut brusc. Fotografierea structurilor vizibile a confirmat întotdeauna caracterul lor obiectiv.

Înregistrarea pe emulsie fotografică a bioplasmei în stare liberă şi a structurilor bioplasmatice în stadiu invizibil ridică probleme excepţionale.

Căutarea agentului responsabil de impresionarea filmului în cazul fotografierii structurilor bioplasmatice albe invizibile, de exemplu foto 64, este foarte dificilă. Dacă se elimină radiaţiile nucleare, care nu pot genera imagini focalizabile de tipul celor obţinute, se poate afirma că nu există diferenţe semnificative între transparenţa obiectivului fotografic şi ochiul uman. Obiectivul fotografic prezintă o transparenţă suplimentară doar în intervale restrînse din domeniile IR (infraroşu) apropiat şi UV (ultraviolet) apropiat. Dar, s-au obţinut imagini similare şi atunci cînd s-au folosit filtre care elimină aceste domenii. Dacă nu se face apel la o radiaţie necunoscută, fotonii vizibili rămîn singurul candidat la impresionarea emulsiei fotografice, cu atît mai mult cu cît se obţin imagini focalizabile. Însă, în această ipoteză, este inexplicabil de ce, în majoritatea cazurilor, ochiul uman nu percepe structuri bioplasmatice albe care impresionează puternic emulsia fotografică. De asemenea, nu poate fi vorba despre structuri cu timp de existenţă redus, sub limita de percepţie vizuală ($t < 10^{-1}$ s), deoarece astfel de structuri apar adesea pe clişee consecutive, avînd, de obicei, o durată de existenţă ce se măsoară în secunde sau

minute. Pe de altă parte, ipoteza că emulsia fotografică ar fi impresionată de o radiaţie necunoscută, cu energie şi proprietăţi apropiate de cele ale fotonilor vizibili, ce poate genera imagini focalizabile, pare să sfideze, cel puţin aparent, bunul simţ. Şi totuşi, cine sau ce impresionează filmul fotografic? (Pătruţ, 1978, 1983, 1992).

În cazul structurilor bioplasmatice negre invizibile, apare întrebarea de ce filmul rămîne neimpresionat. După aspectul imaginii, cutia surprinsă în foto 67A ar trebui să fie un corp negru care absoarbe fotoni, deoarece porţiunilor întunecate pe pozitiv le corespund porţiuni transparente, neimpresionate, pe negativ. Dar, în momentul fotografierii, în timp ce cutia neagră era invizibilă, porţiunea de gard aflată în spatele ei se vedea foarte bine, ceea ce arată că fotonii reflectaţi de gard ajungeau nestingheriţi la retină şi, prin urmare, trebuiau să străbată şi obiectivul fotografic, ajungînd pe suprafaţa emulsiei. Este dificil de imaginat un mecanism care să împiedice impresionarea filmului de către fotonii reflectaţi din regiunea corespunzătoare cutiei negre. Nu poate fi vorba nici despre structuri absorbante de fotoni cu durată de existenţă de ordinul unor timpi de expunere scurţi, sub limita de percepţie vizuală ($t < 10^{-1}$ s), deoarece s-au fotografiat structuri negre invizibile şi pe clişee consecutive sau cu timp de expunere lung (Pătruţ, 1983,1992).

La fotografierea structurilor bioplasmatice gri invizibile se ridică probleme asemănătoare cu cele din cazul structurilor negre.

Menţionăm că tipul filmului folosit (alb-negru, negativ color, reversibil color, IR) şi sensibilitatea sa nu au influenţă notabilă asupra fotografierii structurilor albe invizibile. Se pare însă că filmele color sînt mai puţin sensibile pentru fotografierea structurilor negre şi gri invizibile.

Fotografia paranormală (psihofotografia, gîndografia), este rezultatul unei acţiuni PK (psihokinetice) direct asupra emulsiei fotografice, care produce o imagine paranormală fără corespondent concret în regiunea fotografiată. Uneori, imaginea paranormală se suprapune peste cea normală aşteptată (extra), alteori i se substituie în totalitate (full-frame), ceea ce presupune un mecanism de blocare parţială sau totală a acţiunii fotonilor asupra emulsiei fotografice.

Cei ce cunosc aceste aspecte ar putea fi tentaţi să stabilească o legătură între imaginile de structuri bioplasmatice invizibile şi fotografiile paranormale de tip extra. Dar, unele structuri bioplasmatice invizibile au fost surprinse pe imagini consecutive luate din unghiuri diferite şi au fost fotografiate, de cîteva ori, simultan sau succesiv cu aparate diferite, ceea ce demonstrează caracterul lor obiectiv. În plus, ele sînt însoţite uneori de fenomene fizice ce pot fi evidenţiate direct, de exemplu emisii radioactive, cîmpuri magnetice sau emisii de infrasunete. Toate aceste elemente demonstrează convingător că bioplasma şi structurile bioplasmatice invizibile au o existenţă concretă şi exclud, în majoritatea cazurilor, interpretarea imaginilor fotografice respective ca imagini extra.

Totuşi, cercetări recente sugerează că unele imagini obţinute în zona Pădurea Hoia-Baciu trebuie considerate fotografii paranormale de tip extra.

În acelaşi sens, s-au obţinut şi imagini neobişnuite, asociate cu o anumită persoană şi un anumit loc din zona activă. Aceste imagini au fost interpretate ca un tip nou de fotografii paranormale şi denumite gîndotopografii, vezi foto 101 şi 102.

03.2. Tipuri de structuri bioplasmatice

După forma aparentă, structurile bioplasmatice pot fi împărţite în două tipuri principale (Pătruţ, 1977, 1983, 1992):

— forme geometrice;

— bioforme.

Analiza imaginilor fotografice evidenţiază însă şi anumite structuri, de obicei neglijate, care nu se încadrează în cele două tipuri principale. Ele impun definirea unui al treilea tip de structuri:

— forme neregulate.

O serie de observaţii vizuale şi imagini fotografice consecutive evidenţiază atît forme relativ stabile, cu timp de existenţă mediu sau lung, cît şi forme efemere, cu timp de existenţă scurt, care se transformă rapid în alte forme, prin procese morfogenetice complexe.

Menţionăm şi faptul că Sift a obţinut categoric cele mai bune imagini fotografice de forme geometrice, cu o preferinţă pentru aeroforme geometrice, în timp ce echipele conduse de Pătruţ au realizat cele mai bune imagini de bioforme, îndeosebi capete umanoide, iar grupul CETI cele mai interesante imagini de (aero)forme neregulate. Acest aspect foarte interesant sugerează că prezenţa unor anumite persoane sau grupuri de persoane poate favoriza, într-un grad limitat, manifestarea preferenţială a unui anumit tip de structuri bioplasmatice.

Formele geometrice. Formele geometrice sînt structuri bioplasmatice cu aspect geometric evident. Geometria joacă un rol important în manifestările bioplasmatice. Numeroase structuri au formă geometrică iar altele provin din forme geometrice prin transformări succesive.

Cele mai răspîndite forme geometrice sînt: prisme (mai ales paralelipipedice), sfere, hemisfere, piramide, cilindri, cruci, ciuperci. Se poate stabili o legătură cu simbolistica astral-mentală şi cu aspectul formelor-gînd din literatura esoterică.

În funcţie de poziţia în spaţiu, se întîlnesc: forme geometrice la nivelul solului şi aeroforme geometrice. Formele la nivelul solului sînt frecvent staţionare, în timp ce aeroformele sînt mobile, aflîndu-se în zbor orizontal sau vertical, cu momente de staţionare, mai ales deasupra centrelor active.

Potrivit observaţiilor vizuale, cele mai răspîndite ar fi aşa-numitele aeroforme cu aspectul literei V, în diferite variante, cu dimensiuni ce variază între 0,5–40 m. V-urile sînt forme tipice de zbor orizontal, care au şi rolul de transportor de bioplasmă, vezi fig. g (Sift 1977; Pătruţ, 1977, 1983, 1992).

Formele geometrice, îndeosebi invizibile, au fost surprinse de mai multe ori pe emulsia fotografică. Imaginile fotografice arată că, de fapt, cele mai frecvente sînt sferele sau globurile invizibile, albe sau negre, prezente atît în aer cît şi în apropierea solului sau chiar pe sol (Pătruţ, 1977, 1983; Gheorghiţă, 1993). Cîteva imagini de forme geometrice sînt prezentate în foto 33–60, cu detalii în foto 37A, 44A–48A, 51A, 54A–56A, 58A, 59A, 62A, 67A şi 68A.

De remarcat faptul că unele aeroforme geometrice, mai ales invizibile cu ochiul liber, au aspect evident ufologic, de tip pre-OZN, cvasi-OZN sau chiar OZN.

Bioformele. Bioformele sînt structuri bioplasmatice care reproduc, mai mult sau mai puţin distorsionat, elemente caracteristice sistemelor vii. Prin abundenţă şi varietate, bioformele aduc o notă de spectaculozitate aparte în cadrul manifestărilor bioplasmatice.

Într-o clasificare simplă, după aspectul formei, se diferenţiază: forme protoantropoide, forme umane, forme animale şi forme mixte (Sift, 1977, 1978; Pătruţ, 1977, 1978, 1983, 1992).

Formele protoantropoide sînt structuri care fac legătura între formele geometrice şi cele umane.

Formele umane sînt structuri cu caracter uman pronunţat. În cadrul lor se întîlnesc mai ales capete umanoide şi umanoizi.

Capetele umanoide sînt structuri bioplasmatice neanimate, răspîndite pe iarbă, în coroanele copacilor sau plutind în apropierea solului. Apar în toate gradele de condensare,

de la 1A la 2C. Abundenţa capetelor invizibile este remarcabilă, ele reprezentînd peste 95% din totalul structurilor bioplasmatice. Aspectul lor variază de la grotesc la normal. Foto 72 prezintă un exemplu caracteristic de cap grotesc, iar foto 73 şi 73A un exemplu de capete normale.

Fig. g. Aeroforme de tip V (desen de Al. Sift)

Uneori, capetele umanoide sînt asemănătoare cu ectoplastiile din séance-uri, îndeosebi cu producţiile estetice de tip ideoplastic. Raportul dintre numărul capetelor masculine şi feminine este surprinzător de ridicat, circa 50:1 în zonele active din jurul municipiului Cluj-Napoca (Pătruţ, 1977, 1983, 1992). Un exemplu remarcabil de cap masculin perfect, aflat la nivelul solului, este prezentat în foto 74, 74A şi 74B.

Umanoizii sînt forme cvasiumane sau umane complete. Şi ei se supun unei legi a bioformelor, potrivit căreia numărul formelor groteşti scade vertiginos cu creşterea gradului de condensare. Astfel, dacă umanoizii invizibili (indice 1A–1C) au înfăţişări foarte variate, uneori chiar ciudate, vezi foto 75 şi 75A, umanoizii vizibili (indice 2C) pot fi confundaţi adesea cu o persoană normală, vezi foto 76, 76A, 76B, 77, şi 77A. Se poate afirma că apariţiile de tip uman, aşa cum sînt prezentate în lucrările de parapsihologie, constituie un caz particular al umanoizilor.

În majoritatea cazurilor, chipul umanoizilor este necunoscut pentru observatori. Totuşi, în cîteva cazuri, s-au observat umanoizi cu înfăţişarea unei persoane defuncte cunoscute.

Iată un caz tipic de observaţie de umanoizi (Sift; 1977):

« La data de 17.07.1970, în jurul orei 16,30, Alexandru Sift şi Viorica Cîmpean (viitoarea sa soţie) se aflau la marginea Pădurii Făget, o zonă activă din apropiere de Cluj-Napoca. La circa 30 m distanţă, un bărbat şi o femeie, ambii tineri, făceau balansuri spate la spate. Deodată, femeia a dispărut brusc. Peste cîteva secunde, Al. Sift a declanşat aparatul de fotografiat, surprinzînd momentul în care a dispărut şi bărbatul. Deoarece pămîntul era moale, după o vreme ploioasă, pe sol au rămas întipărite urme de picioare desculţe. »

Imaginea asociată cu această observaţie este prezentată în foto 76, 76A şi 76B.

De altfel, în unele cazuri, deosebirea dintre umanoizi-apariţii şi persoane normale este remarcată doar în momentul în care apariţia dispare brusc, vezi foto 77 şi 77A.

Formele animale sînt structuri cu aspect animal, care se întîlnesc în toate gradele de condensare.

Formele mixte constituie structuri intermediare, la care elementul uman este însoţit de elemente neumane, îndeosebi de tip animal.

Formele neregulate. Acest tip foarte ciudat de structuri bioplasmatice cuprinde aeroforme neregulate, cu aspect şi dimensiuni foarte diferite. Pe imaginile fotografice, ele apar transparente sau translucide şi sînt întotdeauna invizibile cu ochiul liber (indice 1A sau 1B).

Uneori, aceste forme au doar un contur mai mult sau mai puţin consistent. Alteori, ele conţin elemente interioare şi prezintă unele asemănări cu o celulă vie (cu nucleu şi/sau vacuole) privită la microscop. Imaginile fotografice consecutive evidenţiază că aeroformele neregulate, care sînt foarte mobile, îşi modifică semnificativ aspectul de la un cadru la altul. Dimensiunile lor variază între cîţiva centimetri şi sute de metri.

Foto 78 înfăţişează structuri de trecere între aeroformele geometrice şi cele neregulate, în timp ce foto 79–82 prezintă evoluţiile unor aeroforme neregulate caracteristice.

03.3. Originea structurilor bioplasmatice

Identificarea autorului structurilor bioplasmatice constituie o problemă incitantă. Anumite structuri, mai ales forme umanoide în evoluţie şi transformare rapidă, ar putea fi generate de acţiuni inconştiente ale persoanelor prezente în zona activă, care modelează bioplasma în stare liberă. Faptul că persoane comune pot deveni brusc subiecţi de materializare, cu rezultate la nivelul celor mai bune reuşite din séance-uri, s-ar explica prin abundenţa de bioplasmă din regiunea corpului lor fizic, acţiune ce caracterizează subiecţii de materializare consacraţi şi îi solicită la maximum.

Dar, cercetările noastre sugerează că ne aflăm în faţa unui fenomen mult mai complex şi de mari proporţii. Structurarea unor aeroforme de mari dimensiuni, cu evoluţii complicate, sau prezenţa uneori simultană a unui număr ridicat de forme diferite pe suprafeţe relativ reduse, ce dispun de cantităţi mari de bioplasmă, depăşeşte cu mult capacitatea celor mai puternici subiecţi cunoscuţi şi nu poate fi rezultatul acţiunii unui grup, oricît de numeros, de persoane prezente în zonele active sau chiar la o oarecare distanţă de ele. Pentru explicarea acestor aspecte, ar putea fi necesar să se ia în considerare şi posibilitatea intervenţiei unui factor exterior, probabil a unei realităţi de ordin superior, despre care, în stadiul actual al cunoştinţelor, nu se poate spune prea mult (Pătruţ, 1983, 1992).

03.4. Mecanismul de producere a structurilor bioplasmatice

Toate cercetările sugerează că structurile bioplasmatice se formează prin procese de structurare şi condensare a bioplasmei în stare liberă, iar descompunerea lor urmează procese inverse de destructurare şi decondensare. Aceste procese sînt echivalente cu cele denumite impropriu materializare şi dematerializare (Pătruţ, 1997, 1983, 1992).

04. ASPECTE SPECIALE

În acest paragraf sînt prezentate unele aspecte speciale asociate cu manifestările bioplasmatice.

04.1. Problema evidențelor

Cercetările asupra manifestărilor bioplasmatice au la bază 40 ani de investigaţii pe teren din zonele active din jurul municipiului Cluj-Napoca. Aşa-numitele evidenţe în favoarea realităţii manifestărilor şi a caracterului lor obiectiv constau în unele înregistrări şi măsurători de efecte fizice, cu echipament şi aparatură relativ simplă, în efecte biologice cauzate de manifestări şi, mai ales, în imagini fotografice.

Folosirea imaginilor fotografice ca probe în favoarea unor fenomene paranormale este controversată. Astfel, imaginile fotografice nu sînt considerate dovezi decisive, ci doar probe orientative, susceptibile însă de fraudă şi interpretări eronate. Evident, aceste observaţii sînt valabile şi în cazul imaginilor de manifestări bioplasmatice. De aceea, doresc să fac anumite precizări.

Numărul total al cadrelor fotografiate în zonele active de la Cluj-Napoca, în scop de cercetare, este de circa 80.000 (60.000 realizate de Sift, 15.000 de echipele conduse de Pătruţ şi 5.000 de diferite alte persoane). Dintre acestea, circa 20% (16.000 de fotografii) înfăţişează structuri bioplasmatice ce pot fi distinse de cei familiarizaţi cu astfel de imagini şi în jur de 1,5% (1.200 fotografii) prezintă structuri suficient de conturate şi clare pentru a fi remarcate de orice privitor atent. Cele 80.000 fotografii, realizate de cîteva zeci de persoane, sînt oarecum echivalente, cu excepţii notabile, totuşi, în privinţa procentajului imaginilor semnificative. O serie de alte persoane sau grupuri care au venit special la Cluj-Napoca, pentru a fotografia în zonele active, au obţinut rezultate similare. Analiza fotografiilor din colecţiile particulare ale unor persoane ce nu au cunoştinţă despre manifestări, dar care au fotografiat în zonele active, a condus la aceleaşi rezultate.

Fotografiile cele mai numeroase şi cele mai semnificative sînt realizate în perioada anilor 1968–1980. Toate cercetările s-au desfăşurat în cadru particular, de către persoane entuziaste, cu posibilităţi materiale limitate, fiind, dacă nu interzise, cel puţin urmărite şi descurajate sistematic de autorităţile vremii. Uneori, chiar şi procurarea filmelor fotografice, deficitare pe piaţă, a reprezentat o problemă. Prelucrarea negativelor şi a imaginilor pozitive nu a beneficiat de un cadru adecvat. Doar Al. Sift a dispus de un laborator foto modest, în timp ce ceilalţi investigatori au fost nevoiţi uneori să facă apel la serviciile laboratoarelor foto relativ slab dotate ale unităţilor comerciale specializate.

În astfel de condiţii, a vorbi despre o eventuală contrafacere a unui număr atît de mare de imagini fotografice, în acei ani dificili de lipsuri şi privări, este de neconceput pentru oricine cunoaşte cît de cît situaţia socială din România perioadei respective. Pe de altă parte, contrafacerea cîtorva mii de cadre fotografice, pentru a se obţine imagini în natură cu structuri neobişnuite şi complexe, adesea intercalate printre plantele din peisaj, de tipul imaginilor clujene, ar reprezenta o sarcină dificilă chiar şi pentru un laborator specializat în trucaje fotografice din ţări dezvoltate, care beneficiază de posibilităţile tehnice de azi, îndeosebi prelucrare computerizată.

Pe de altă parte, investigatorii manifestărilor bioplasmatice nu au urmărit, şi nici nu ar fi putut urmări în acei ani, interese publicitare sau materiale. Pînă la evenimentele din Decembrie 1989, nu au putut fi strecurate decît puţine informaţii fragmentare în comunicări în cerc restrîns şi în cîteva articole de presă. Poate şi datorită preocupărilor sale, Al. Sift şi-a pierdut în 1975 postul de biolog în cadrul Centrului de cercetări biologice Cluj-Napoca, fiind transferat într-o regiune rurală. Refuzînd să părăsească Clujul şi să se prezinte la noul post, el a devenit şomer, fără ajutor material din partea statului, s-a îmbolnăvit şi a trăit pînă la sfîrşitul zilelor, în condiţii mai mult decît penibile, din pensia de boală a soţiei sale.

04.2. Răspîndirea manifestărilor bioplasmatice

Cercetările prezente s-au desfăşurat în cîteva zone active din perimetrul şi împrejurimile municipiului Cluj-Napoca, şi anume: Pădurea Hoia-Baciu, Pădurea Făget,

Grădina Botanică, Cimitirul Central. Dintre acestea, zona Pădurea Hoia-Baciu este de departe cea mai activă şi, ca atare, cea mai mult studiată. Pădurea Hoia-Baciu, în zona căreia Alexandru Sift şi ceilalţi investigatori şi-au concentrat cercetările, are o suprafaţă de 2,95 km^2 şi se află la o distanţă medie de 5,6 km de centrul municipiului Cluj-Napoca, în direcţia vest. Manifestările sînt mai intense şi mai frecvente în apropierea lizierei pădurii.

Observaţiile sugerează că manifestările bioplasmatice sînt prezente în zonele active tot timpul, cel puţin la un nivel de fond scăzut sau moderat. În general, activitatea, adică intensitatea şi frecvenţa manifestărilor, scade în condiţii de precipitaţii şi/sau frig şi creşte, posibil dar nu şi obligatoriu, pe vreme caldă şi uscată. Dar, şi în zilele cu condiţii meteorologice similare, activitatea în aceeaşi zonă este foarte diferită. Se poate doar afirma că, în condiţii meteorologice favorabile, există zile foarte active, de exemplu 2–5 zile active pe lună în perioade calde şi uscate în zona Pădurea Hoia-Baciu.

Efectul persoanelor prezente se resimte semnificativ doar în zilele active, prin creşterea sau scăderea activităţii în proximitatea lor. De asemenea, s-a observat că, deşi structurile fotografiate se încadrează în tipologia prezentată, diferitele echipe de investigare şi chiar diferitele persoane fotografiază preferenţial anumite tipuri de structuri sau anumite structuri bioplasmatice.

Cîteva cercetări paralele şi analiza a numeroase imagini fotografice din alte regiuni ale României sugerează că manifestările bioplasmatice sînt fenomene spontane, prezente, cel puţin potenţial, pretutindeni în mediul ambiant. Zonele active, în cadrul cărora se disting centre active şi puncte active, se caracterizează prin frecvenţa manifestărilor bioplasmatice şi, mai ales, prin abundenţa structurilor cu grad de condensare ridicat.

Din cîte cunoaştem, imagini repetate ale unor structuri invizibile cu ochiul liber, îndeosebi aeroforme geometrice şi neregulate, asemănătoare cu cele clujene, au mai fost obţinute şi în alte ţări: în zone de deşert, dar şi în zonele locuite din California (SUA) (James, 1958; Constable, 1977) şi în zonele litorale Arenzano, Genoa, La Spezia (Italia) (Boccone, 1980). Dar, cercetările din aceste zone au ignorat substratul manifestărilor, orientîndu-se aproape exclusiv asupra structurilor, interpretate prea incitant, ca făpturi nebuloase eterice („critters") sau organisme plasmatice inteligente din spaţiu („plasmoids").

05. CONCLUZII

Cercetările efectuate timp de peste 40 ani, în apropierea oraşului Cluj-Napoca din România, au evidenţiat existenţa unor manifestări bioplasmatice care cuprind: eliberarea de bioplasmă în mediul ambiant de către sisteme vii, existenţa şi evoluţia independentă a bioplasmei în stare liberă, respectiv modelarea şi condensarea sa în structuri bioplasmatice.

În marea majoritate a cazurilor, bioplasma, structurată sau nu, aflată în varietate albă, neagră, gri sau chiar colorată, este invizibilă cu ochiul liber, dar interacţionează cu emulsia fotografică şi determină efecte fizice, chimice şi biologice, ce au făcut obiectul unor investigaţii atente. Într-un număr limitat de cazuri, bioplasma are un grad de condensare suficient pentru observaţii vizuale, de obicei colective.

Unele structuri bioplasmatice prezintă asemănări evidente cu materializările ectoplasmatice din seânce-uri iar altele sînt de tip apariţie. Astfel, manifestările bioplasmatice susţin realitatea de facto a controversatelor materializări din seânce-uri, chiar dacă unele dintre acestea au fost poate trucate. Pe de altă parte, cercetarea structurilor bioplasmatice susţine caracterul obiectiv al aparităţilor şi infirmă categoric

ipotezele psihologice, care le reduc la simple imagini halucinatorii sau pseudohalucinatorii, fie ele interne sau induse prin ESP (percepţie extrasenzorială).

Manifestările bioplasmatice reprezintă cazul general al fenomenelor de materializare. Cercetările clujene, la care se adaugă observaţii asemănăntoare în alte regiuni din România şi din alte ţări, sugerează că fenomenele zise de materializare sînt mult mai numeroase decît se crede în general.

În opinia noastră, cercetările clujene asupra manifestărilor bioplasmatice sînt, cel puţin potenţial, cel mai important proiect de investigare de teren din istoria cercetării psi. Ele deschid o nouă direcţie de cercetare în domeniul macroparanormal, care sugerează o altă dimensiune pentru psi şi pentru locul său în natură şi contrazic categoric modelul materialist mecanicist al realităţii obiective îmbrăţişat de ştiinţa contemporană.

Într-un recent „Chestionar pentru membrii Asociaţiei de parapsihologie" (1993) se menţionează:

« După perioada victoriană, cu séance-uri şi mediumi care produceau manifestări paranormale de tip fizic, aceste fenomene au devenit o raritate...

... În efortul lăudabil de a face din parapsihologie o ştiinţă respectabilă, J. B. Rhine a adus şi a îngrădit cercetarea parapsihologică în laborator, limitînd-o la fenomene ESP şi PK (percepţie extrasenzorială şi psihokinezie) produse în cadru experimental şi evidenţiabile statistic. Această cale de abordare, iniţiată de Rhine, s-a bucurat de apreciere generală. Totuşi, în ultimul timp, s-au exprimat anumite păreri care afirmă că prin continuarea acestor cercetări nu se poate aştepta un progres semnificativ şi se solicită reluarea studiilor în domeniul macroparanormal... »

Apreciem că studiul manifestărilor bioplasmatice şi al altor fenomene PK macroparanormale constituie o cale necesară pentru progresul cercetării psi şi pentru dezvoltarea unui nou model al realităţii obiective.

Şi atunci se pune firească întrebare: „Sîntem oare dispuşi să (re)deschidem Cutia Pandorei?"

REFERINŢE BIBLIOGRAFICE

Boccone, L. (1980). „La realtà nascosta", Ivaldi, Genoa.

James, T. (1958). „They Live in the Sky", New Age Publishing, Chicago.

Constable, T. J. (1976). „The Cosmic Pulse of Life", Merlin Press, Tustin, Ca.

Gheorghiţă, F. (1993). „Straniile inteligenţe invizibile", Institutul European Iaşi.

Iniuşin, V. M.; Cekurov, P. K. (1975). „Biostimulaţiia luhom lasera i bioplasma". Alma Ata.

Pătruţ, A. (1977). „Manifestările bioplasmatice — o dovadă în favoarea realităţii unui pod psiho-fizic" (manuscris).

Pătruţ, A. (1978). „Noi cercetări asupra manifestărilor bioplasmatice" (manuscris).

Pătruţ, A. (1983). „Manifestările bioplasmatice de la Cluj-Napoca" (manuscris).

Pătruţ, A. (1991). „De la normal la paranormal", vol.1, Ed. Dacia, Cluj-Napoca

Pătruţ, A. (1992). „De la normal la paranormal", vol.2, Ed. Sincron, Cluj-Napoca.

Sift, A. (1977). „Apariţiile de la Cluj-Napoca" (raport către autor).

Sift, A. (1978). „Noi date asupra apariţiilor clujene" (raport către autor).

— · —

NOTĂ: Acest studiu este varianta în limba română, uşor modificată a unui material despre „Fenomenele de la Pădurea Hoia-Baciu" (în limba engleză) , redactat în anul 1994, transmis unor reprezentanţi marcanţi ai Asociaţiei de parapsihologie (Parapsychological Association), forumul mondial care coordonează destinele parapsihologiei, şi susţinut cu ocazia unor întîlniri internaţionale *(Adrian Pătruţ)*.

E. ARHIVA SIFT

Capitolul E se referă la celebra arhivă Sift, o colecţie de imagini unică pe plan mondial şi, îndeosebi, la succesiunea de întîmplări neverosimile care a condus la distrugerea sa. Un set excepţional de imagini fotografice inedite, care a scăpat de la distrugere printr-un alt şir de evenimente ciudate, este prezentat sub denumirea „Testamentul fotografic al lui Alexandru Sift".

17. „CENZURA TRANSCENDENTĂ"

Adrian Pătruţ

Relaţiile mele cu Alexandru Sift au fost foarte strînse în perioada octombrie 1975–mai 1979, cu întîlniri şi discuţii de 2–3 ori pe săptămînă, cu deplasări împreună la Pădurea Hoia-Baciu şi cu acces neîngrădit la, încă de pe atunci, celebra arhivă Sift. În acest interval, Al. Sift a redactat pentru mine sute de pagini, în care şi-a prezentat cercetările singulare, însoţite de interpretări proprii, şi mi-a pregătit cîteva sute de fotografii de pe filmele negative din arhiva sa pe care le-am considerat mai reprezentative. Mai mult chiar, Al. Sift m-a autorizat în scris să public rezultatele cercetărilor sale, împreună cu imaginile fotografice, lăsîndu-mi libertatea de a le prezenta aşa cum consider eu de cuviinţă.

Dar, din păcate, spre sîrşitul anilor '70, viaţa a devenit din ce în ce mai puţin îndurătoare cu Al. Sift. Problemele materiale cu care se confrunta de multă vreme au devenit şi mai acute, după ce şi-a pierdut locul de muncă, ajungînd practic şomer. Starea sănătăţii sale, care nu fusese niciodată excelentă, s-a înrăutăţit progresiv. Cercetările insolite, cărora, asemenea alchimistului medieval, le-a împrumutat sufletul său, nu erau înţelese şi apreciate, deranjînd prea multă lume în România acelor ani.

Toate aceste poveri l-au marcat profund pe omul Alexandru Sift, care avea o sensibilitate particulară şi un echilibru mai labil, asemenea tuturor subiecţilor care se consideră mediumi. La începutul anului 1979, el a suferit o puternică depresie, îndoindu-se chiar de sensul cercetărilor sale, care nu i-au adus decît neplăceri şi suferinţe. Apoi, a ajuns să se considere un fel de iniţiat, în faţa căruia o altă lume şi-a deschis tainic porţile. De aici şi pînă la ideea că este pedepsit, fiindcă a comunicat şi altora secrete care îi erau destinate doar lui, nu a mai fost decît un pas. Într-un moment de criză, a ars chiar unele fotografii, nu foarte importante, păstrîndu-le însă pe cele valoroase, împreună cu toate filmele negative şi însemnările. Am trăit într-un fel alături de el aceste episoade delicate, simţind că momentul în care drumurile noastre trebuiau să se despartă era tot mai aproape. Şi acel moment a venit într-o zi mohorîtă din mai 1979, cînd Al. Sift mi-a comunicat intenţia de a pune punct colaborării noastre, deoarece dorea să îşi poarte în continuare crucea singur. Ne-am despărţit în termeni cordiali, cu urări de succes pe mai

departe. Întreaga poveste este ceva mai complexă şi are conotaţii esoterice. Dar, probabil că nu este nici locul şi nici momentul potrivit pentru a le prezenta.

Cert este că, încetul cu încetul, Al. Sift s-a izolat la propriul său domiciliu, adîncindu-se poate în meditaţii despre sensul existenţei. L-am mai întîlnit doar întîmplător: de două ori la Pădurea Hoia-Baciu şi de două ori pe stradă. Scurtele discuţii convenţionale au evitat cu grijă subiectul interzis. Dar, fiindcă familia Sift locuia la numai cîţiva zeci de metri de locul meu de muncă din acei ani, am avut ocazia să discut adesea cu Viorica Sift, care se ocupa de aprovizionarea casei cu strictul necesar din puţinii bani de care dispunea. Îmi repeta mereu că „Sanyi" este bolnav, că stă închis în casă şi nu doreşte să primească pe nimeni. Timp de cîţiva ani, mi-a comunicat că „Sanyi" mai merge la pădure unde face fotografii şi anumite experienţe, însă ceva mai rar.

La începutul anului 1993, inginerul Florin Gheorghiţă, stabilit la Iaşi, mi-a trimis un pachet cu ultimele sale două volume, care conţin şi imagini relizate de Al. Sift. Deşi autoexilul lui Al. Sift îi era cunoscut, m-a rugat să încerc să îl caut şi să îi transmit personal cărţile respective. Astfel, am ajuns tocmai în ajunul Anului Nou 1994, în faţa umilei case a soţilor Sift de pe strada Gorunului 30. Am constatat că atît poarta dinspre stradă cît şi uşa de la casă erau închise cu lanţ şi lacăt şi am bănuit că s-a produs ceva ireparabil.

Am căutat-o imediat pe Magareta Sift, mama lui „Sanyi", cu care făcusem cunoştinţă în urmă cu aproape 20 ani. Ea mi-a confirmat tristul şi crudul adevăr: soţii Alexandru şi Viorica Sift au părăsit această lume în ziua de 2 octombrie 1993. Nu am rezistat ispitei de a o întreba ce s-a întîmplat cu celebra arhivă Sift. Mi-a răspuns că după fiul ei nu a rămas nimic deosebit. Totuşi, cu ocazia unei noi discuţii, purtate spre sfîrşitul lunii ianuarie, mi-a dat numărul de telefon al sorei lui Viorica Sift, care s-a ocupat mai mult de îngrijirea soţilor Sift în ultimii ani şi care trebuia să ştie mai bine ce s-a întîmplat cu lucrurile din casa lor.

În seara zilei de 26 ianuarie 1994, am luat legătura telefonic cu doamna respectivă, m-am prezentat, am relatat în cîteva cuvinte relaţia mea cu Al. Sift şi importanţa arhivei sale, unică nu doar în ţară, ci şi în lume. Am aflat că doamna se numeşte Edit Kesmárki şi că i-a ajutat mult pe soţii Sift. Ea a făcut ordine în casă după decesul lor. Mi-a comunicat că în casă au rămas 16 cutii mari de carton, care conţineau, într-o ordine perfectă, însemnările lui Al. Sift despre cercetările şi experienţele sale, imagini fotografice pozitive şi toate filmele negative expuse de-a lungul anilor, care, după estimările mele, trebuiau să conţină cel puţin 60.000 cadre. Deşi m-am arătat dispus să ofer o sumă considerabilă pentru arhiva Sift, Edit Kesmárki a declarat că mi-o cedează fără pretenţii, dacă aceasta ar putea contribui într-un fel la recunoaşterea importanţei cercetărilor lui Al. Sift. Dar, mi-a comunicat că va trebui să aştept pînă după 15 februarie, deoarece este foarte ocupată cu serviciul şi mai ales cu pregătirea examenului pentru obţinerea carnetului de conducere auto, programat în ziua respectivă.

Într-o discuţie de familie, am aflat că Edit Kesmárki lucrează la S.A. „Mucart", cunoscuta intreprindere clujeană de cartoane şi confecţii, unde a fost mulţi ani colegă de serviciu cu soţia mea şi că, înainte de căsătorie, se numea Borza. Am făcut imediat nişte conexiuni, realizînd că Edit Kesmárki trebuie să fie una şi aceeaşi persoană cu Edit Marta Borza, cea care, în iunie 1976, obţinuse întîmplător, în perimetrul staţiunii Buşteni, două imagini de excepţie cu forme geometrice invizibile. Eu primisem aceste imagini de la Al. Sift şi le-am publicat în mai multe lucrări, vezi foto 52, 67 şi 67A.

În urma unei noi discuţii telefonice, m-am întîlnit cu Edit Kesmárki duminică 29 ianuarie, la intrarea în Cimitirul Central. M-a condus la mormîntul soţilor Sift, unde am depus cîte o floare şi am constatat cu surprindere că vechea piatră de mormînt a familiei Borza, care străjuia mormîntul, crăpase în două, probabil în urmă cu cîteva zile. Am

purtat o discuţie foarte agreabilă cu Edit Kesmárki, a cărei mamă fusese un medium celebru în Clujul anilor '40–'50. Cunoşteam foarte bine problema controversată a rătăcirii şi pierderii evidenţelor concrete în favoarea unor fenomene paranormale (probe, mostre, fotografii, filme etc.), de care, în treacăt fie spus, nu am fost scutit nici eu şi nici echipele de investigare pe care le-am condus. De aceea, mi-am exprimat temerea că pînă la 15 februarie s-ar putea întîmpla ceva neobişnuit şi cu arhiva Sift. Edit Kesmárki m-a asigurat că arhiva se află în siguranţă, închisă în casă de aproape 4 luni şi nimeni nu s-ar putea gîndi să intre în locuinţa mizeră a unor oameni care au fost foarte săraci.

Aflasem de mult timp că atelierul de tîmplărie care se învecina cu „bojdeuca" soţilor Sift intenţiona să obţină demolarea acesteia, pentru a se extinde. De aceea, am luat legătura cu inginera ce coordona activitatea atelierului, care mi-a confirmat că s-a reînnoit la Primărie cererea de extindere, dar este puţin probabil ca lucrările să înceapă curînd. Am menţionat că în casa în care au locuit soţii Sift au rămas lucruri importante, cu valoare exclusiv ştiinţifică, a căror pierdere ar fi irecuperabilă. M-a privit cu suspiciune, îndoindu-se că soţii Sift, doi oameni atît de modeşti şi foarte săraci, ar fi obţinut rezultate care să intereseze pe cineva. Totuşi, mi-a luat cartea de vizită, promiţîndu-mi că îmi va telefona imediat dacă va afla ceva concret în legătură cu demolarea.

Cu trecerea zilelor, temerile mele că se va întîmpla ceva cu arhiva Sift s-au amplificat şi le-am împărtăşit chiar cîtorva persoane mai apropiate. Cunoscînd frenezia demolărilor din anii anteriori, mă temeam că fosta locuinţă a soţilor Sift, atît de mică şi fragilă, ar putea fi demolată pe neaşteptate în doar cîteva ore. De aceea, am mers aproape zilnic pe strada Gorunului, pentru a mă convinge că fragila casă Sift se mai află la locul ei.

Potrivit înţelegerii, la 15 februarie am sunat-o la telefon pe Edit Kesmárki. Era fericită pentru reuşita la examen şi se pregătea să sărbătorească evenimentul cu prieteni şi colegi. Am revenit peste două zile, cînd am aflat că urmează să plece în week-end, undeva la ţară. Totuşi, am reuşit să fixăm o întîlnire pentru luni 21 februarie, ora 14,30, în faţa casei Sift. La controlul efectuat sîmbătă după-amiază, casa era intactă, cu lacătele la locul lor.

A sosit şi ziua de luni 21 februarie 1994. La ora 14,32, pe o vreme închisă, am ajuns împreună cu soţia mea la casa Sift. În faţa porţii, Edit gesticula foarte agitată, în faţa unei plăci de beton desprinse din gardul dinspre stradă. În curte, două persoane de la atelierul de tîmplărie priveau cu uimire lacătul de la intrare spart şi uşa de la casă deschisă. O altă persoană, despre care nimeni nu ştie nici astăzi cine era şi pe cine reprezenta, fotografia gardul deteriorat, curtea, uşa deschisă şi casa. Evident şocată, Edit Kesmárki a ridicat de jos o păpuşă ce îi aparţinuse sorei sale şi o întorcea pe toate părţile. În casă, deşi lucrurile erau răvăşite, părea să nu lipsească nimic. Cu o singură excepţie: cele 16 cutii de carton cu întreaga arhivă Sift. Am început să strig şi eu la Edit: „Vedeţi doamnă, v-am spus că o să se întîmple ceva dacă nu ne grăbim!" Dar ea repeta mereu: „Cine ar fi crezut una ca asta? Ce nevoie au avut de lucrurile lor, nu au ce face cu ele!"

Am aflat imediat de la vecini că, în urmă cu o zi, deci duminică 20 februarie, în jurul orei 13,30 , două căruţe s-au oprit în faţa casei Sift. Din ele au coborît cîţiva ţigani, care au spart gardul şi au intrat în casă. Au ieşit după cîteva minute, cu mai multe cutii de carton pe care le-au încărcat în căruţe şi au plecat. Vecinii şi chiar paznicul de la atelierul de tîmplărie au asistat pasivi la întreaga scenă, amuzîndu-se chiar că ţiganii au furat sărăcia din casa soţilor Sift.

Totuşi, în casă au mai rămas cîteva lucruri, pe care ţiganii le-ar fi putut valorifica într-un fel: nişte haine, inclusiv o haină de blană veche, cîteva vase, cratiţe, jucării, o vioară şi chiar un microscop de laborator. Dar, aşa cum a constatat ulterior şi Edit Kesmárki, după ce a verificat lucrurile rămase, pe ţigani nu i-au interesat decît... însemnările, filmele negative şi imaginile fotografice din arhiva Sift!

Se făcuse deja ora 14,50. M-am convins că arhiva Sift fusese furată şi am pierdut orice speranţă de a o mai regăsi. Eram însă conştient că jocul trebuie să continue pînă la capăt. Deci, ce puteau face nişte ţigani cu arhiva Sift? Trebuiau să o valorifice într-un fel, că doar nu au depus degeaba atîta efort să o fure. Şi cum nu era să mă caute pe mine sau pe altcineva interesat să o răscumpere cu bani mulţi, s-au gîndit probabil să o valorifice superior la un centru de colectare a deşeurilor de hîrtie. Ne-am interesat la vecini şi am aflat adresele aproximative a două astfel de centre, ce s-ar afla la o distanţă de cîteva străzi. Se pare că informaţiile nu au fost corecte, deoarece locatarii din preajma adreselor indicate nu aveau cunoştinţă despre aşa ceva. Totuşi, nişte copii care alergau prin preajmă ne-au îndrumat pe strada Mărăşeşti.

La ora 15,03, am ajuns, împreună cu soţia mea, în faţa porţii de pe strada Mărăşeşti 33, unde se află următorul anunţ: „Punct de colectare materiale recuperabile". Am bătut la poarta încuiată, apoi ne-am urcat pe gard şi am strigat, pînă ce o familie în vîrstă a ieşit în curte, speriată de gălăgia pe care o făceam. Cocoţaţi pe gard, le-am explicat că sîntem în căutarea unor documente importante, care au fost furate de ţigani. S-au speriat, crezînd probabil că sîntem de la poliţie, şi ne-au răspuns că nu ştiu nimic despre aşa ceva, rugîndu-ne să plecăm. Totuşi, văzînd insistenţele noastre şi realizînd că nu vor scăpa uşor de noi, ne-au deshis poarta şi am intrat în curte. Acolo erau doar puţine resturi de cutii de carton de la ambalaje alimentare, care zăceau în noroiul format în urma ploii din timpul nopţii. În mijlocul curţii, pe noroi, se vedea o fotografie. Am ridicat-o şi am încremenit: era singura mea fotografie cu Alexandru Sift la Pădurea Hoia-Baciu, realizată de soţia sa în octombrie 1978, din care aveam şi eu acasă două copii, vezi foto 1. Am început să căutăm cu febrilitate prin noroi, între şi sub resturile de cutii de carton. Imediat, am găsit un plic de hîrtie fotografică pe care era scris: „Fotografii primite de la Adrian Pătruţ". În plic erau chiar fotografiile pe care i le dădusem pe vremuri lui Alexandru Sift, printre care „capul copiat" (foto 74, 74A şi 74B) şi „omul fără umbră" (foto 84 şi 85). Ceva mai departe, am găsit un alt plic de hîrtie fotografică ud, pe care se mai putea descifra numărul 355 încercuit şi o însemnare. Plicul conţinea un set excepţional de imagini fotografice inedite umede, cîteva deja lipite între ele şi cu miros de mucegai, vezi foto 88–100, 87(A)–99A şi 86(B)–87(B). Am mai găsit cîteva plicuri, unele goale în interior, altele doar cu cîteva imagini obţinute la Pădurea Hoia-Baciu şi mai multe fotografii de familie şi cu pisici. Aceasta este tot ceea ce am reuşit să recuperez din arhiva Sift.

Am aflat de la proprietarii casei, care erau în continuare îngrijoraţi, că de colectarea şi predarea materialelor se ocupă de fapt nepotul lor Cristian Georges, prin firma sa „Gegires" SRL. Pe la prînz, Cristian Georges a încărcat deşeurile de hîrtie din curte în camionul cu numărul 15–CJ–1769 şi a plecat să le predea la S.A. „Mucart" pentru măcinare. Am notat numărul de telefon, pentru a discuta mai tîrziu cu Cristian şi am comandat un taxi.

La orele 15,30 , am ajuns la S.A. „Mucart" pe urmele arhivei Sift, pentru a căuta printre munţii de maculatură predată pentru măcinare şi defribare la hidrapulper, unde este transformată într-o pastă omogenă, ce se prelucrează în continuare pentru obţinerea de mucava. Maculatura se depozitează în locuri special amenajate din curtea întreprinderii, unde aşteaptă la rînd, zile şi uneori săptămîni, pentru a fi măcinată. Cunoşteam, din descrierile lui Edit Kesmárki, aspectul celor 16 cutii de carton cu arhiva Sift şi bănuiam că, dacă ele mai există, ar trebui să se găsească undeva mai aproape de suprafaţă, fiind descărcate de curînd. Soţia mea, care a lucrat 10 ani la S.A. „Mucart" şi se simţea acasă, a preluat comanda operaţiunilor. S-a urcat pe stivele de maculatură, a căror înălţime varia între 2–4 metri, a căutat la suprafaţă, a răscolit puţin în interior, a desfăcut chiar cîteva cutii, dar nu a găsit nimic din arhiva Sift. Dacă era să verificăm sistematic întreaga maculatură depozitată în curte, am fi avut nevoie de cîteva zile.

În paralel cu căutările prin grămezile de maculatură, trebuia să avem în vedere şi posibilitatea de care ne temeam, şi anume ca arhiva Sift să fi ajuns la măcinat, fără a aştepta la rînd, aşa cum se obişnuieşte. Hidrapulperul fusese încărcat cu maculatură de schimbul doi, cu puţin înainte de ora 15. Procesul de măcinare şi defibrare a durat circa o oră, după care pasta a fost condusă la secţia de mucava şi hidrapulperul s-a deschis pentru evacuarea deşeurilor ce nu au putut fi prelucrate. La orele 16,10, căutînd printre deşeurile de la ultima şarjă, am găsit fîşii şi mici bucăţi de fotografii care nu au putut fi defibrate. Privindu-le cu atenţie, mi-am dat seama ele provin din fotografii ale lui Al. Sift, pe care le cunoşteam. Am avut astfel trista dovadă că arhiva Sift, unică în lume şi de o valoare inestimabilă, tocmai fusese măcinată de hidrapulperul de la S.A. „Mucart".

Ca orice utilaj, hidrapulperul are instrucţiuni de lucru riguroase. Acestea prevăd, printre altele, controlul maculaturii înainte de încărcare, pentru a nu conţine corpuri dure care ar putea afecta utilajul, respectiv materiale ce nu pot fi defibrate, de exemplu fotografii şi filme. Dar, în cazul şarjei cu cutiile de carton cu arhiva Sift, acest control nu s-a efectuat. Altfel, fotografiile şi filmele lui Alexandru Sift nu ar fi ajuns la măcinat. Dacă, mereu acelaşi dacă...

În cursul serii, am reuşit să vorbim la telefon cu Cristian Georges, care ne-a prezentat ultimele ore ale arhivei Sift. Astfel, pe la ora 11, doi ţigani, desigur dintre cei care intraseră în casa soţilor Sift, au sosit cu căruţa la punctul de colectare a materialelor de pe strada Mărăşeşti 33. Au descărcat cele 16 cutii de carton, care cîntăreau peste 100 kg, au primit pentru ele 850 lei şi au plecat. La prînz, Cristian a încărcat maculatura din curte în camion şi a pornit spre S.A. „Mucart", unde a ajuns la ora 13,40. Deoarece curtea era ticsită de maculatură, a descărcat camionul exact în faţa uşii hidrapulperului. Apoi, a aşteptat pînă spre ora 15, cînd transportul pe care îl adusese, inclusiv cele 16 cutii de carton, a fost încărcat în hidrapulper pentru măcinare şi defibrare. Ne-a spus că ştie că, în principiu, la maculatură nu se predau fotografii şi filme, care sînt deşeuri ce nu pot fi refolosite. L-am întrebat cum de au mai rămas cîteva fotografii pe jos, în curtea de pe strada Mărăşeşti. A răspuns că, la încărcarea camionului, din cutiile pline au căzut multe plicuri cu fotografii şi filme negative. Le-a ridicat şi le-a pus înapoi în cutii, dar poate au mai rămas cîteva pe jos, pe care le-am găsit noi.

Aceasta este povestea halucinantă a pierderii arhivei Sift. Analizînd succesiunea de evenimente neverosimile, am fost ispitit să le interpretez în termenii unei „cenzuri transcendente". Voi rezuma principalele elemente pentru a susţine această ipoteză.

Astfel, Alexandru Sift şi soţia sa încetează din viaţă la 2 octombrie 1993. Aproape întîmplător, în ultima zi a anului, aflu despre decesul soţilor Sift. Mama şi sora lui Al. Sift afirmă că arhiva Sift nu mai există, probabil de mult timp. Tot întîmplător, peste cîteva săptămîni, mama sa îşi aminteşte numărul de telefon al cumnatei fiului ei. La 26 ianuarie 1994, iau legătura cu cumnata lui Al. Sift, aflu că se numeşte Edit Kesmárki şi că arhiva Sift totuşi există, fiind depozitată în casă în 16 cutii de carton. Edit Kesmárki este dispusă să îmi predea arhiva Sift, dar numai după 15 februarie, deoarece pînă la acea dată e foarte ocupată. În tot acest interval, îmi exprim temerea că se va întîmpla ceva cu arhiva Sift şi merg aproape zilnic să mă conving că locuinţa în care se află depozitată este intactă. În sfîrşit, reuşesc să fixez o întîlnire cu Edit Kesmárki la casa Sift, la data de 21 februarie 1994. Dar, cu mai puţin de 24 ore înainte ca eu să ajung la arhiva Sift, nişte ţigani sparg casa, la... 4 luni şi 18 zile după decesul locatarilor săi. Şi pe ţigani nu îi interesează nimic din casă, în afară de cele 16 cutii de carton cu arhiva Sift, pe care le fură. Oare cine sau ce i-a dirijat? A doua zi dimineaţă, ţiganii vînd cele 16 cutii de carton la un punct de colectare a materialelor recuperabile pentru suma de 850 lei. Peste 4 ore, ajung şi eu la punctul respectiv, dar cutiile fuseseră deja transportate la S.A. „Mucart", spre a fi predate pentru măcinare. Totuşi, în curte, mai găsesc cîteva fotografii, care au căzut întîmplător

din cutii în momentul încărării în camion. Şi ciudat, imaginile scăpate întîmplător pot fi interpretate simbolic, în ordinea găsirii lor, astfel: mai întîi, singura mea fotografie cu Al. Sift din 1978, care se afla în mijlocul curţii şi care părea să spună: „Te aşteptam să vii!"; apoi, un plic cu fotografii pe care i le dădusem lui Al. Sift în anii '70, adică: „Poţi să îţi iei fotografiile înapoi, nu mai are (sau nu mai am) nevoie de ele!"; în sfîrşit, un plic cu un set excepţional de imagini inedite, deci: „Meriţi totuşi o mică recompensă pentru strădania depusă şi fiindcă ţi-ai jucat bine rolul!"

La S.A. „Mucart", maculatura aşteaptă, după descărcare, zile şi chiar săptămîni la rînd, pentru a ajunge la măcinare. Dar, în acea zi, spaţiile de depozitare din curtea întreprinderii sînt pline şi, ca din întîmplare, camionul care transportă arhiva Sift descarcă tocmai în faţa uşii hidrapulperului, utilajul care macină şi defibrează maculatura. La ora 14, Edit Kesmárki iese din schimb de la S.A. „Mucart" şi pleacă spre casa Sift, la întîlnirea cu mine, trecînd, fără să îşi dea seama, chiar pe lîngă cutiile de carton cu arhiva Sift, descărcate în faţa hidrapulperului. Deşi fotografiile şi filmele negative, care reprezentau de altfel esenţa arhivei Sift, nu sînt acceptate la maculatură, persoanele autorizate în acest sens nu controlează cutiile de carton furate din casa Sift. Astfel, la ora 15, cu circa 30 minute înainte să ajung la S.A. „Mucart", cutiile de carton cu arhiva Sift sînt încărcate în hidrapulper pentru măcinare. La ora 16, procesul tehnologic se încheie şi deşeurile sînt golite din utilaj. Printre ele, găsesc mici bucăţi de fotografii zdrobite din arhiva Sift.

În seara aceleiaşi zile fatale de 21 februarie 1994, am comunicat telefonic mai multor persoane din ţară şi chiar din străinătate că arhiva Sift, fără egal pe plan mondial, a fost distrusă în condiţii ce depăşesc limitele raţiunii. Am adăugat chiar: „Săracul Sift, dacă ar şti că munca lui de o viaţă a fost furată de ţigani, care au vîndut-o pentru preţul a două sticle de bere, şi a sfîrşit măcinată la Mucart, ar mai muri o dată!" Unul dintre interlocutori a fost însă de părere că „după moarte, Sift şi-a luat cu el arhiva în mormînt". Atunci şi apoi mai tîrziu, unele persoane mi-au reproşat că am aşteptat prea mult şi trebuia să fi intrat în casă cu forţa pentru a recupera arhiva Sift. Nu neg faptul că m-am gîndit şi eu la această variantă, mai ales în clipele în care mă plimbam pe lîngă casa Sift încuiată şi cu arhiva înăuntru. Dar, oare ce s-ar fi întîmplat dacă aş fi intrat în casă, într-un fel sau altul, cu cîteva zile mai devreme? Înclin să cred că ţiganii sau poate altcineva ar fi furat arhiva cu cîteva ore înainte. Şi soarta sa ar fi fost aceeaşi. Probabil că în toată această piesă, regizată genial şi diabolic deopotrivă, în care am fost distribuit într-un rol ingrat, am avut cel mult o singură libertate: să aleg momentul exact al reprezentaţiei. Sau poate mă înşel şi „cenzura transcendentă" există doar în imaginaţia mea...

Totuşi, am reuşit sau mi s-a permis să recuperez din arhiva Sift un set excepţional de imagini fotografice rătăcit în noroiul din curtea punctului de colectare a materialelor de pe strada Mărăşeşti 33. El este, după părerea mea, cel mai bun set de imagini fotografice OZN realizate vreodată. Ţinînd cont de condiţiile dramatice şi cu caracter pronunţat simbolic în care acest set a fost recuperat, l-am denumit „Testamentul fotografic al lui Alexandru Sift".

18. „TESTAMENTUL FOTOGRAFIC AL LUI ALEXANDRU SIFT"

Adrian Pătruţ

În ziua de 21 februarie 1994, am recuperat un set senzaţional de imagini inedite de formaţii de aeroforme, scăpat, aparent întîmplător, din arhiva Sift, în timpul încărcării în camionul ce a transportat-o la S.A. „Mucart" pentru măcinare. Setul se afla într-un plic de hîrtie fotografică, umed şi murdar de noroi, pe care se mai putea descifra numărul 355 scris şi încercuit, alături de specificarea „fotografii realizate la 15–25 secunde". Datorită condiţiilor dramatice în care setul de imagini a fost recuperat, l-am denumit „Testamentul fotografic al lui Alexandru Sift".

Setul conţine în total imagini de ansamblu şi detalii de pe 15 cadre fotografice, vezi foto 88–100, 87(A)–99A şi 86(B)–87(B).

Despre condiţiile în care au fost realizate imaginile, dispunem doar de cîteva date, şi anume: toate cele 15 cadre fotografice se află pe acelaşi film negativ, numerotat cu 355 de Al. Sift, şi au fost realizate în două puncte distincte, ambele situate la marginea Pădurii Hoia-Baciu.

În absenţa negativului fotografic, distrus împreună cu arhiva Sift, stabilirea succesiunii cadrelor fotografice şi gruparea lor în serii este o ecuaţie cu puţine date şi multe necunoscute, pe care am încercat să o rezolv pe baza experienţei în cercetarea manifestărilor de la Pădurea Hoia-Baciu. Cu toate acestea, rezolvarea pe care o propun este doar orientativă şi ar putea fi revizuită în urma unei analize a imaginilor pe calculator, cu ajutorul unor programe sofisticate.

Am grupat cele 15 cadre fotografice în trei serii, care cuprind 2, 4 şi 8 cadre, la care se adaugă un cadru izolat. Ordinea reală în care au fost realizate cele trei serii şi imaginea izolată nu este cunoscută. Toate cele 15 cadre prezintă formaţii de structuri aeriene sau, mai exact, aeroforme geometrice albe în deplasare, cu aspect evident de tip OZN. Specificarea de pe plicul în care au fost găsite fotografiile indică probabil că imaginile succesive din aceeaşi serie au fost realizate la intervale de timp de 15-25 secunde. Aproape în fiecare cadru, structurile aeriene îşi modifică nu doar dimensiunile, ci şi aspectul. Chiar şi o analiză superficială arată că modificările respective nu sînt doar aparente, datorită variaţiei distanţei faţă de aparatul de fotografiat, ci şi reale. Aspectul structurilor pe fotografii, modificarea continuă a formei şi dimensiunilor lor, fotografierea la intervale de timp determinate, alături de alte elemente, îmi permit să afirm cu fermitate că ele au fost invizibile cu ochiul liber. Astfel, cadrele fotografice, care au surprins evoluţii excepţionale ale unor aeroforme bioplasmatice albe, pot fi considerate şi imagini de OZN-uri invizibile.

Prima serie de 2 cadre fotografice, realizate la marginea nordică a Pădurii Hoia-Baciu, în Cheile Baciului, undeva pe Valea Lungă, înfăţişează evoluţia a trei aeroforme cu aspect evident de cruce, vezi foto 86(B), 87(A) şi 87(B). Din cele 2 cadre, s-au păstrat doar una, respectiv două imagini–detaliu la măriri diferite.

În primul cadru (foto 86(B)), se observă destul de clar că braţul fiecărei cruci este compus din trei sfere iar braţele se unesc într-o sferă centrală mai mare. Este posibil ca fiecare aeroformă să provină din 13 sfere asociate într-o structură cruciformă.

În cadrul doi (foto 87(A) şi 87(B)), crucea din partea superioară a imaginii este foarte luminoasă şi bine conturată, astfel încît sferele din care s-a format nu mai sînt evidente.

Deşi o singură imagine–detaliu (foto 87(A)) prezintă elemente de peisaj, se poate aprecia că cele trei cruci zburătoare se apropie de aparatul de fotografiat.

Seria a doua, realizată în acelaşi loc ca şi prima serie, cuprinde 4 cadre fotografice, vezi foto 88–91 şi 88A–91A. Cele 3 structuri aeriene în formaţie suferă în fiecare cadru modificări semnificative ale formei, dimensiunilor şi înălţimii aparente faţă de sol, care sînt dificil de interpretat. De aceea, nu doar succesiunea cadrelor este relativ incertă, ci chiar şi apartenenţa lor la aceeaşi serie de imagini.

În primul cadru al seriei (foto 88 şi 88A), se observă, printre plopii din peisaj, o formaţie de 3 aeroforme albe cu aspect aparent de elipsoid. Structura aflată mai sus pe imagine are corpul translucid, acoperit de o calotă sferică, ce seamănă oarecum cu o cupolă mai consistentă. Celelalte două structuri elipsoidale sînt parţial suprapuse, probabil doar aparent.

În cadrul doi (foto 89 şi 89A), aeroformele au aspect aproximativ de hemisferă cu cupolă. Şi în acest caz, aeroforma din partea de sus a imaginii este mult mai luminoasă şi mai consistentă decît celelalte două, ce par compuse din trei sfere albe într-un înveliş transparent.

În cadrul trei (foto 90 şi 90A), modificarea de formă este mai puţin semnificativă. Cele 3 structuri de tip OZN, ale căror dimensiuni aparente au crescut considerabil, au aspect şi mai apropiat de o hemisferă. Structura situată aparent mai sus este în continuare mai consistentă decît celelalte două, compuse din aceleaşi trei sfere albe în înveliş transparent.

În cadrul patru şi ultimul al seriei (foto 91 şi 91A), cele 3 structuri şi-au modificat din nou forma, care se apropie de OZN-ul discoidal clasic. După aspectul de imagine, ele au grade de condensare variate, deci consistenţă diferită, care creşte de la forma centrală la cea din partea de sus a imaginii. În cazul celor două aeroforme situate mai jos pe imagine, se observă şi detalii de structură, compusă acum din cîte două sfere albe într-un înveliş mai mult sau mai puţin transparent. Imaginea completă a cadrului patru este redată în foto 91/0.

Am aşezat imaginile din seria a doua într-o ordine care sugerează apropierea formaţiei de 3 aeroforme de observator. De remarcat, de asemenea, asemănarea pronunţată a aspectului aeroformelor invizibile din cadrele trei şi patru cu cel al mult controversatelor OZN-uri vizibile fotografiate în repetate rînduri de Ed Walters la Gulf Breeze, statul Florida (SUA), începînd cu anul 1987.

A treia serie de imagini este obţinută pe un mic platou, aflat la marginea sudică a Pădurii Hoia-Baciu, care formează un triunghi cu „Poiana rotundă" şi cu principalul centru activ al zonei. Ea înfăţişează în 8 cadre evoluţia unor formaţii de aeroforme albe, fiind cea mai completă şi impresionantă din întregul set, vezi foto 92–99 şi 92A–99A.

În cadrul întîi al seriei (foto 92 şi 92A), se observă, mult deasupra coroanelor copacilor din pădure, 8 aeroforme albe, cu dimensiuni aparente mici. Aeroformele au aspect oarecum discoidal şi se deplasează în formaţie rombică, aflîndu-se probabil la o distanţă apreciabilă de aparatul de fotografiat.

În cadrul doi (foto 93 şi 93A), dimensiunile aparente ale aeroformelor şi înălţimea aparentă faţă de sol au crescut considerabil. Încep să se contureze elemente de structură, mai exact două sfere albe în partea superoară a fiecărei aeroforme.

Imaginile din cadrul trei (foto 94 şi 94A) şi cadrul patru (foto 95 şi 95A) sînt foarte asemănătoare. Dimensiunile celor 8 aeroforme au crescut semnificativ. Fiecare structură este compusă acum din trei sfere albe într-un înveliş transparent şi o calotă sferică, adică o aşa-zisă cupolă sau dom în termeni ufologici cu conotaţii tehnice. Aeroformele continuă să se deplaseze în formaţie rombică, dar s-au apropiat între ele. În cadrul patru, rombul care defineşte formaţia de zbor s-a înclinat spre dreapta.

În cadrul cinci (foto 96 şi 96A), înclinarea spre dreapta a formaţiei rombice s-a accentuat. Diagonala mare a rombului s-a micşorat şi diagonala mică s-a mărit, adică rombul s-a turtit şi s-a lăţit. Conturul aeroformelor cu aspect de OZN, ale căror

dimensiuni aparente au continuat să crească, seamănă cu o coroană regală. Cele trei sfere centrale ale fiecărei structuri sînt în continuare foarte evidente, dar învelişul lor a devenit mult mai transparent. Aşa-zisa cupolă sau dom s-a estompat în totalitate.

În cadrul şase (foto 97 şi 97A), probabil cel mai spectaculos din întregul set, înclinaţia formaţiei rombice este mult atenuată. Fiecare aeroformă conţine doar două sfere albe într-un înveliş foarte transparent, aproape insesizabil. Falsa cupolă, care nu mai era vizibilă pe imagine în cadrul precedent, a devenit foarte luminoasă şi a crescut în dimensiuni, dobîndind aspect de ciupercă, specific structurilor plasmatice.

Cadrul şapte (foto 98 şi 98A) evidenţiază încă o modificare importantă a aspectului celor 8 aeroforme, care au devenit hemisfere semitransparente. Ele şi-au redus sensibil consistenţa, s-au apropiat şi s-au suprapus uşor. În acest cadru, dimensiunile aparente ale aeroformelor sînt maxime, ceea ce sugerează o distanţă minimă faţă de aparatul de fotografiat.

În cadrul opt, ultimul al seriei (foto 99 şi 99A), aeroformele, care, şi-au redus dimensiunile aparente, s-au transformat în sfere semitransparente. Cele 8 sfere sînt suprapuse parţial într-un fel de ghirlandă.

În această serie excepţională, se remarcă mai ales numărul ridicat al structurilor aeriene care compun „formaţia de zbor", modificările continue de formă, ce afectează identic şi simultan fiecare element al formaţiei, care are astfel o simetrie perfectă în fiecare cadru.

Am aranjat şi cadrele acestei serii într-o ordine ce sugerează o apropiere a formaţiei de 8 aeroforme de aparatul de fotografiat, care mi se pare plauzibilă. Nu este însă exclusă în totalitate o ordine inversă, în sensul îndepărtării aeroformelor.

În acelaşi loc este realizat şi cadrul izolat (foto 100), care nu a putut fi inclus într-o serie. El a surprins o formaţie de 3 aeroforme compuse din cîte trei sfere albe într-o hemisferă mare foarte transparentă, dar cu partea superioară mai consistentă. Cele 3 aeroforme sînt foarte asemănătoare cu cele din cadrele doi şi trei din a doua serie de imagini (foto 89, 89A, 90 şi 90A), respectiv cu cadrele trei, patru şi cinci din seria a treia (foto 94–96 şi 94A–96A).

Stabilirea chiar şi cu aproximaţie a datei la care au fost realizate fotografiile prezintă un interes deosebit. Începînd cu anul 1976, Al. Sift a început să îşi noteze negativele cu un număr încercuit, care se regăsea şi pe plicurile cu imagini pozitive. Uneori, numerotarea de pe plic era însoţită şi de alte informaţii: data fotografierii, tipul filmului, diferite observaţii.

În cazul setului prezentat, informaţiile de pe plicul cu imagini pozitive sînt foarte puţine, doar numărul 355 încercuit şi menţiunea „imagini realizate la 15–25 secunde". Alături de el, am găsit alte două plicuri, din păcate fără fotografii în interior, dar pe care se află următoarele date: 353–18 mai 1980, respectiv 360–3 iunie 1980. Aceste informaţii sugerează că imaginile prezentate, aflate pe filmul negativ 355, au fost realizate în intervalul 18 mai–3 iunie 1980, mai probabil în perioada 20–30 mai 1980.

Varianta de fotografiere în serii de cadre consecutive şi la intervale de timp determinate a fost folosită de Al. Sift din anul 1978. În această variantă, el folosea, aproape întotdeauna, teleobiectivul TAIR (f 300 mm), montat pe aparatele ZENIT–3M sau ZENIT–E (cu film normal). Ansamblu era fixat pe un trepied şi declanşat la intervale de timp măsurate cu ceasul de mînă. Dar aspectul imaginilor de ansamblu, cu cîmp relativ mare, arată că, în cazul filmului negativ 355, Al. Sift a lucrat fără teleobiectiv, posibil cu aparatul LIUBITEL–2 (cu film lat). În schimb, aspectul cerului pe fotografii, sugerează că Al. Sift a folosit, ca de obicei, filtre montate pe obiectivul aparatului.

Pe baza acestor date, am cerut unor experţi în fotografie anumite estimări referitoare la structurile aeriene din imaginile obţinute în mai 1980. Cea mai potrivită pentru analiză este seria a treia de imagini, cu evoluţia unei formaţii de 8 aeroforme pe 8 cadre

fotografice consecutive (foto 92–99). Potrivit unor estimări orientative ale specialiştilor, fără măsurători pe imagini sau analize complexe pe calculator, distanţa dintre aeroforme şi aparatul de fotografiat scade de la cîţiva kilometri (în cadrul întîi, foto 92) la sute de metri (în cadrul şapte, foto 98), înălţimea faţă de sol este de ordinul sutelor de metri, iar dimensiunile liniare ale aeroformelor, în continuă modificare, se cifrează la zeci de metri. Ţinînd cont de interavalul de timp dintre cadre, care este de 15–25 secunde, se poate aprecia că viteza de deplasare a aeoformelor scade de la sute de km.h^{-1} (în cadrele iniţiale) la zeci de km.h^{-1} şi chiar mai puţin (în cadrele finale). Aceste estimări pot fi adaptate şi pentru celelalte imagini din setul de fotografii.

Mi-am exprimat convingerea că structurile aeriene fotografiate de Al. Sift în mai 1980 au fost invizibile cu ochiul liber. Chiar şi faptul că imaginile sînt realizate meticulos, la intervale de timp determinate, fără precipitare şi emoţie, susţine această afirmaţie.

Probabil că, privind setul de imagini excepţionale, mulţi se vor întreba ce anume l-a determinat pe Al. Sift să fotografieze tocmai acolo şi atunci. Răspunsul la această întrebare nu este deloc simplu. De obicei, Al. Sift fotografia aleator, chiar şi cu teleobiectivul şi de pe stativ, adică oarecum la întîmplare, mai ales în anumite locuri preferate din zona Pădurea Hoia-Baciu. Dar, în cazul fotografiilor din mai 1980, există elemente particulare, şi anume: imaginile nu sînt realizate în locurile în care Al. Sift obişnuia să fotografieze în serie de pe stativ, intervalul de timp dintre cadre este mult mai scurt decît cel folosit de obicei de Al. Sift în această variantă de fotografiere (15–25 secunde, faţă de 1–5 minute), aeroformele sînt perfect încadrate în toate imaginile, aproape în mijlocul porţiunii de cer fotografiate. Aceste elemente pun în discuţie posibilitatea ca, în acea zi, Al. Sift să nu fi fotografiat tocmai la întîmplare. Sînt convins că el nu a văzut direct aeroformele geometrice de tip OZN, dar cred că este posibil ca el să fi observat ceva cu ochiul liber sau cu binoclul puternic cu care scruta frecvent împrejurimile şi cerul. Acest ceva ar trebui să fie un efect însoţitor al manifestărilor. Iar în cazul aeroformelor invizibile în deplasare, efectele însoţitoare care pot fi percepute senzorial sînt: vibraţii ale aerului şi flash-uri. Aceste efecte secundare, foarte rare de altfel, par totuşi mai probabile în acea zi de mai 1980, cînd numărul şi volumul structurilor aeriene care au survolat zona Pădurii Hoia-Baciu a atins valori excepţionale. Este deci posibil ca atunci Al. Sift să fi observat vibraţii ale aerului într-o anumită porţiune de cer şi/sau cîteva flash-uri, care l-au determinat să efecueze fotografii în serie în acea direcţie.

În opinia mea, setul de imagini de aeroforme de tip OZN invizibil, realizat de Al. Sift în mai 1980, în zona Pădurea Hoia-Baciu, este superior tuturor imaginilor de OZN-uri vizibile sau invizibile, izolate sau seriate, cunoscute pe plan mondial. Întîmplarea sau poate altceva ori altcineva a dorit ca tocmai acest set de imagini excepţionale să fie salvat din arhiva Sift. El încununează activitatea singulară a cercetătorului clujean şi îşi merită cu prisosinţă denumirea propusă: „Testamentul fotografic al lui Alexandru Sift".

Cunosc toate imaginile realizate de Al. Sift în perioada aprilie 1960–mai 1979 şi am copii după cele pe care le-am considerat mai interesante. Însă nu cunosc şi nu cunoaştem nimic despre fotografiile pe care le-a obţinut după această perioadă, cu excepţia setului de imagini din mai 1980 şi a încă puţine imagini pe care am reuşit să le recuperez.

Din două surse demne de încredere, am aflat că un bărbat în vîrstă de 55–60 ani, îmbrăcat în trenci şi cu pălărie, cu binoclu, aparat de fotografiat, teleobiectiv şi rucsac, ce semăna cu Al. Sift, a fost văzut în toamna anului 1992 la Pădurea Hoia-Baciu. Şi cred că, în pofida bolii, a stărilor depresive şi a momentelor de îndoială, Al. Sift nu a renunţat pînă în ultimele zile la marea pasiune sau, dacă doriţi, la marea misiune a vieţii sale.

Oare ce alte imagini de excepţie a mai obţinut Alexandru Sift din anul 1979 şi pînă la sfîrşitul vieţii sale zbuciumate? Din păcate, nu vom şti niciodată!

F. CONEXIUNI

Capitolul F este consacrat stabilirii de conexiuni, unele aşteptate, altele surprinzătoare, care încearcă să circumscrie „Fenomenele de la Pădurea Hoia-Baciu", aparent singulare, într-un cadru mai general.

Astfel, inginerul Dan Corneliu Brăneanu, făcînd referiri la aşezarea protoneolitică de la Gura Baciului, localizată practic la marginea nordică a Pădurii Hoia-Baciu, pledează în favoarea ipotezei potrivit căreia centrele istorice străvechi sînt situate adesea, desigur nu întîmplător, în zone cu manifestări paranormale şi observaţii ufologice.

Următoarele patru contribuţii sînt semnate de cercetătorul Adrian Pătruţ.

Astfel, sînt evidenţiate aspecte comune ale unor manifestări clujene şi unor fenomene controversate (apariţii, materializări în seance-uri) şi se subliniază faptul că „Fenomenele de la Pădurea Hoia-Baciu" sînt fenomene macroparanormale spontane.

Adrian Pătruţ consideră că toate OZN-urile, fie ele „tari", „moi" sau invizibile, ar fi doar un caz particular al aeroformelor bioplasmatice geometrice. Acest punct de vedere constituie un motiv pentru a-şi afirma aversiunea cunoscută faţă de ipotezele care susţin caracterul tehnologic şi originea extraterestră a OZN-urilor.

În continuare, sînt discutate asemănările dintre unele structuri observate şi/sau fotografiate în zona Pădurea Hoia-Baciu şi anumite „forme-gînd" prezentate în literatura esoterică, ce exprimă aşa-numita simbolistică astral-mentală.

În fine, Adrian Pătruţ subliniază faptul că „Fenomenele de la Pădurea Hoia-Baciu" nu se limitează la zona activă respectivă. Sînt menţionate observaţii similare şi mai ales imagini fotografice izolate de acelaşi tip, obţinute în alte zone active din interiorul şi împrejurimile municipiului Cluj-Napoca, din diferite regiuni ale României şi din alte ţări. Sînt prezentate cercetările sistematice din SUA şi Italia, care au evidenţiat manifestări asemănătoare, chiar dacă rezultatele nu sînt la fel de spectaculoase, complexe şi complete precum cele clujene.

19. PĂDUREA HOIA-BACIU: O ZONĂ DE EXCEPŢIE ÎN TRIUNGHIUL ISTORIE–PARAPSIHOLOGIE–UFOLOGIE

Dan Corneliu Brăneanu

Mă număr printre cei atraşi de fenomenele stranii din zona aşa-numitei Păduri Baciu din apropiere de Cluj-Napoca, semnalate de către biologul Alexandru Sift, inginerul Florin Gheorghiţă, chimistul Adrian Pătruţ sau medicul Cantemir Rişcuţia.

Cu ocazia unei deplasări la Cluj-Napoca, am vizitat, în ziua de duminică 20 iunie 1976, zona Pădurea Baciu. Neînsoţit de un cunoscător al locurilor şi fără a dispune de informaţii concrete despre topografia locală sau despre eventualele puncte calde, am

parcurs terenul călăuzit doar de instinct. Au trecut de atunci mulţi ani şi nu aş mai putea reface traseul străbătut, ce poate fi însă reconstituit pe baza numeroaselor fotografii pe care le-am realizat.

Aşa cum am aflat ulterior, celor care se aventurează cu intenţii evidente în Pădurea Baciu li se pot întîmpla uneori lucruri ciudate, de obicei mai puţin plăcute. În acest sens, pot să mă declar mulţumit de faptul că, în dimineaţa ce a urmat excursiei solitare, m-am trezit, într-un hotel din Cluj-Napoca, avînd doar dureri atroce în partea dreaptă a corpului, pe care nu le-am mai avut pînă atunci. Probabil că a fost numai o mustrare, deoarece durerile au dispărut după circa o oră şi nu au mai revenit niciodată. E adevărat că nici eu nu am mai vizitat de atunci Pădurea Baciu. Deci, atenţie tuturor celor care se aventurează cu intenţie în zonă şi tulburâ astfel, în cunoştinţă de cauză, liniştea neobişnuitelor fenomene.

În ideea că manifestările observate pe imaginile fotografice sînt cvasiinstantanee, am executat numeroase fotografii alb-negru cu aparatul pe care îl aveam la mine. Am profitat şi de condiţiile meteorologice ideale: cer senin, vizibilitate foarte bună, temperatură circa 25° C. Momentul şi direcţia de fotografiere au fost lăsate cu totul la inspiraţia de moment sau poate doar la voia întîmplării. Am avut tot timpul impresia că fac ceva inutil, chiar absurd şi consum peliculă fotografică fără nici un rost.

Am obţinut imagini de ansamblu şi de detaliu foarte clare. Analizîndu-le, am avut plăcerea să constat că unele dintre ele conţin elemente ciudate, pe care nu le-am observat în momentul fotografierii, nefiind manifeste în spectrul vizibil. Studiind elementele de pe imagini, am încercat să le încadrez în cîteva tipologii, pe care le voi pezenta în continuare.

Foto 15 evidenţiază o emisie de efluvii de tip „aurora boreală".

În foto 14, se observă o emisie de tip „rampă de lansare înclinată", cu un unghi de 67° faţă de planul copacilor.

Foto 62, realizată în apropierea unei cariere de piatră de la Cheile Baciului, prezintă simultan două motive: un „portativ ceresc", format din cinci bare orizontale, respectiv o „formaţie globulară" complexă. Foto 62A redă un detaliu din marginea dreaptă a imaginii, cu „formaţia globulară" mult mărită.

Chiar şi doar aceste cîteva imagini foarte variate sînt suficiente pentru a sugera marea diversitate a „structurilor plasmatice" din zona Pădurea Baciu, ilustrate mai ales de fotografiile excepţionale ale regretatului Alexandru Sift.

Şansele de a obţine, prin metode ştiinţifice, indicii suplimentare asupra unor astfel de imagini cu structuri ciudate, de tipul celor prezentate, sînt modeste. În schimb, se pot obţine informaţii interesante prin tehnici esoterice, unele dintre ele parapsihologice (de exemplu radiestezie mentală, psihometrie).

Astfel, în decembrie 1987, am profitat de prezenţa la Bucureşti a bulgarului Ivan Yotov, un bun radiestezist, rugîndu-l să determine culoarea reală a structurilor plasmatice pe care le-am fotografiat la Pădurea Baciu şi care apar întunecate pe imaginile alb-negru. Cu ajutorul pendulului, Ivan Yotov a stabilit că structurile plasmatice fotografiate au culoarea verde pozitiv.

Senzitivul Ovidiu Nemţeanu din Iaşi a analizat aceleaşi fotografii fără instrumente auxiliare, prin psihometrie. Atingînd imaginile cu palma stîngă, el a comunicat următoarele impresii:

Foto 15: aglomerare de entităţi primare în mişcare;

Foto 14: spectru întîrziat al amprentei vibratorii a unui eveniment petrecut în urmă cu 741 zile.

Apreciez că folosirea cristalului de cuarţ, ce poate fi eventual considerată tot o radiestezie mentală, ar fi capabilă să ofere alte informaţii utile despre imagini de tipul celor prezentate.

Dar, pentru interpretarea informaţiilor obţinute prin tehnici exotice, este necesară corelarea comunicărilor independente ale mai multor subiecţi senzitivi care folosesc metode de lucru diferite. Elementele comune din comunicările a cel puţin trei subiecţi senzitivi ar putea fi luate în considerare cu seriozitate.

Consider că imaginile cu structuri invizibile, de tipul celor care se obţin sistematic în zona Pădurea Baciu, pot fi denumite fotografii astrale.

Referitor la zona Pădurea Baciu şi la fenomenele plasmatice din perimetrul său, aş dori să mai fac următoarele precizări şi să lansez unele ipoteze:

a) Denumirea Pădurea Baciu este fictivă (după cum am aflat în martie 1993). Pădurea respectivă se numeşte Hoia, ceea ce nu este lipsit de importanţă. Un calcul kabbalistic simplu evidenţiază superioritatea numelui corect;

b) Zona Pădurea Hoia-Baciu ar putea conţine un mascon. Mascon este un acronim (din engl. *mass concentration* „concentrare de masă") care desemnează o zonă cu masă concentrată şi densitate specifică neobişnuit de ridicată, capabilă să genereze anomalii fizice (gravitaţionale, magnetice etc.) (În ultimul timp, ing. Marius Rasidescu a încercat să stabilească o legătură între zone cu masconi şi zone cu observaţii ufologice. De altfel, Pădurea Hoia-Baciu este şi sediul unor activităţi ufologice semnificative);

c) Între situri arheologice şi zone stranii de tipul Pădurea Hoia-Baciu (asociate uneori şi cu observaţii ufologice) se pot stabili corelaţii;

d) În apropierea unor aglomerări urbane este posibilă prezenţa unor zone de interes esoteric. Această posibilitate creşte dacă oraşele sînt aşezate după o geometrie-geografie sacră (vezi triunghiul isoscel Cluj-Iaşi-Bucureşti).

Aria de influenţă a Pădurii Hoia-Baciu, adică regiunea de manifestare a fenomenelor plasmatice, se întinde mult dincolo de limitele sale. Ea cuprinde în orice caz şi punctul denumit Gura Baciului, situat în imediata apropiere a marginii de nord a pădurii.

Din punct de vedere geografic, Gura Baciului este punctul de ieşire (în aval) şi intrare (în amont) din/în Valea Suceagului, un afluent al Nadăşului. Această vale retrasă şi ascunsă, pe care se întind Cheile Baciului, se desfăşoară între Dealul Chişegeu (Chesegheu) la nord şi Pădurea Hoia-Baciu la sud.

Acest punct, localizat într-o regiune cu manifestări plasmatice şi de tip ufologic, dacă între ele există o deosebire, are şi o importanţă arheologică excepţională. La Gura Baciului, arheologul Nicolae Vlassa a descoperit urmele celei mai vechi aşezări neolitice din România.

Primele descoperiri de suprafaţă, relativ numeroase, au fost făcute în dreptul carierei de piatră Băştărău, fiind publicate de M. Roska în 1909.

În anul 1960, s-a întreprins un aşa-zis sondaj de salvare, sub conducerea lui N. Vlassa şi I. Ferenczi. Pornind de la patru gropi dreptunghiulare, fără sprijiniri interioare, cu lungimea maximă de 12 m şi adîncimea de 3 m, săpate în 1960, cercetările au continuat în anii 1962, 1968, 1969 şi 1970. Au fost descoperite numeroase relicve, şi anume: obiecte de piatră cioplită şi şlefuită, de os sau de corn, ceramică simplă sau pictată, oase, schelete, scoici, melci etc. Cele mai importante şi interesante sînt poate cele 8 statuete, de fapt capete de piatră cioplită, *fasonate direct în manieră brâncuşiană. Ele au fost descoperite în* stratul I al săpăturii (cel mai adînc), la adîncimi cuprinse între 2,40–2,70 m.

Cea mai cunoscută statuetă datorită mediatizării, dar nu şi cea mai apreciată de N.Vlassa, este prezentată în foto 2. Ea este realizată în calcar, avînd dimensiunile 10,7 x 7,8 x 7,9 cm. Partea stîngă a figurii e complet distrusă, aşa cum Sfinxul din Buşteni are distrusă partea dreaptă. Este oare vorba despre o deteriorare în timp sau despre un act intenţionat al autorului anonim? N. Vlassa a remarcat de la început asemănarea pronunţată

cu cunoscuta statuetă Lady de la Lepenski Vir, vezi foto 4. (Lepenski Vir, o localitate din Iugoslavia, situată pe malul sîrbesc al Dunării, în zona „Porţile de Fier", a fost descoperită în anii '60, fiind cea mai veche aşezare-cetate cunoscută din Europa. Aici, s-au descoperit în stratul I de săpătură 23 sculpturi, în majoritate capete umane). Pe lîngă stilul brâncuşian, capetele de la Gura Baciului şi de la Lepenski Vir au în comun gura în formă de peşte. Aceste figuri, cu trăsături puţin conturate şi gură mică, ne conduc involuntar gîndul spre chipul unor ufonauţi, mai ales al celor implicaţi în misterioasele abducţii. Simple coincidenţe sau mai mult decît atît?

Se remarcă , de asemenea, prezenţa unor găuri în aceste sculpturi. La statueta de la Gura Baciului, prezentată în foto 2, gaura este pe tîmpla dreaptă, la nivelul nărilor. La două statuete de la Lepenski Vir, găurile apar la gît, respectiv în mijlocul frunţii.

Astfel de găuri intrigante apar şi pe o a doua statuetă de la Gura Baciului, cu dimensiunile 25 x 16,2 x 12,7 cm, pe care N. Vlassa o considera cea mai valoroasă, vezi foto 3.

Atingînd fotografiile vestigiilor prezentate, deci folosind psihometria, subiectul E.B. din Bucureşti a obţinut informaţii interesante. Astfel, după E.B., capul de la Gura Baciului din foto 3 este într-adevăr mai vechi şi mai interesant decît cel din foto 2. Vechimea sa este de 117.000 ani, cam la fel cu vîrsta statuetei de la Lepenski Vir. El a fost polizat cu o piatră mai dură, fiind vopsit iniţial în alb (faţa) şi în roşu (părul). Ochii erau negri, după cum sugerează orbitele goale. Din punct de vedere energetic, capul este neutru, fără un mesaj informaţional codificat. El a fost realizat în altă parte, furat şi apoi îngropat la Gura Baciului. Referitor la găurile temporale, E.B. afirmă că în ele erau introduse cornuri de vită cu partea groasă spre interior, ceea ce aminteşte de căştile vikingilor de mai tîrziu, dar şi de statuile considerate vrăjitoreşti. Rămîne ca şi alţi subiecţi senzitivi să confirme sau să infirme afirmaţiile lui E.B.

Oricum, din punct de vedere arheologic, vestigiile de la Gura Baciului aparţin celui mai vechi spaţiu neolitic din România. După N. Vlassa, orizontul cultural de la Gura Baciului este înrudit cu cele de la Protoseskio din Tesalia (Grecia) şi Lepenski Vir, sensul de migrare al culturii fiind de la sud spre nord.

Apare evidentă importanţa deosebită a locului ascuns de la Gura Baciului, situat la circa 100 m de Pădurea Hoia-Baciu, unde se petrec fenomene atît de ciudate. Poate că cercetări viitoare vor evidenţia pentru aşezarea neolitică de la Gura Baciului nu numai noi dimensiuni, ci şi o importanţă mult mai mare decît cea care i se acordă deocamdată.

Eu personal nu sînt convins că săpînd oarecum la întîmplare avem şanse mari de a găsi ceea ce căutăm. S-ar putea ca o colaborare cu subiecţi senzitivi (radiestezişti, psihometri etc.) să conducă la rezultate surprinzătoare.

Este cazul să îl omagiem pe regretatul istoric şi arheolog Nicolae Vlassa pentru cele două descoperiri de excepţie asociate cu numele său: staţiunea neolitică de la Gura Baciului şi tăbliţele de la Tărtăria.

Cercetările efectuate de istorici şi arheologi la Gura Baciului şi cele întreprinse de cercetători ai insolitului, parapsihologi şi ufologi, într-o regiune ce depăşeşte limitele Pădurii Hoia-Baciu, incluzînd şi punctul Gura Baciului, ar trebui poate analizate împreună. Ele susţin ipoteza potrivit căreia centre istorice străvechi, unele de interes religios şi ritual, sînt situate adesea în zone cu manifestări paranormale şi observaţii ufologice.

— • —

NOTĂ: Consider că la acest studiu interesant, care sugerează conexiuni fascinante, se pot face cîteva precizări suplimentare.

Să remarcăm că geografii, geologii şi istoricii nu folosesc întotdeauna toponime identice. De exemplu, N. Vlassa a ales pentru zona cercetată alte toponime culese de la localnici decît cele preferate şi trecute pe hărţi de geografi şi geologi.

Astfel, pentru cursul de apă care a format Cheile Baciului, N.Vlassa a ales denumirea Pîrîul (Firul) Suceagului, deoarece izvorăşte din Păşunea Suceagului, în timp ce geografii şi geologii îl denumesc Lungul sau Valea Lungă, datorită lungimii sale de... 5 km. În mod corespunzător, valea pe care o străbate este denumită Valea Suceagului, respectiv Valea Lungă. Un alt toponim folosit de locuitorii comunei Baciu este Gîtul Baciului sau Băştărău (din magh. *Bacstorok* „gîtul Baciului"), pentru partea din Valea Lungă, cu o lungime de 1,2 km, pe care se află Cheile Baciului. Ieşirea (în aval) din Gîtul Baciului (şi din Cheile Baciului) este denumită şi Gura Baciului, de unde provine numele staţiunii neolitice propus de N.Vlassa.

Dar, faptul cel mai important este acela că, după două decenii de întrerupere, cercetările arheologice de la Gura Baciului au fost reluate. În 1986 s-au efectuat lucrări de salvare iar din 1990 se fac an de an noi săpături, sub conducerea arheologului şi istoricului Gheorghe Lazarovici. În cursul noilor lucrări s-au săpat circa 800 m^2, considerabil mai mult decît cei 45 m^2 săpaţi sub conducerea lui N.Vlassa. Inventarul arheologic a sporit sensibil şi noile cercetări arheologice, care vor continua şi în anii viitori, sugerează că la Gura Baciului a existat o aşezare neolitică importantă.

Şi încă un amănunt interesant. La data redactării acestei lucrări, un colectiv de la Muzeul Naţional de Istorie a Transilvaniei, cu Gheorghe Lazarovici şi Zoia Maxim-Kálmár autori principali, pregăteşte pentru tipar un volum intitulat „Gura Baciului". Este probabil ca cele două lucrări monografice, dedicate „Fenomenelor de la Pădurea Hoia-Baciu" şi aşezării neolitice de la Gura Baciului, să apară aproape simultan. Este oare vorba doar despre o simplă coincidenţă? *(Adrian Pătruţ)*.

20. „FENOMENELE DE LA PĂDUREA HOIA-BACIU" CA FENOMENE PARANORMALE

Adrian Pătruţ

Analizînd „Fenomenele de la Pădurea Hoia-Baciu", pe care le-am denumit manifestări bioplasmatice, am propus, deja în urmă cu aproape două decenii, o interpretare de tip paranormal. Toate cercetările ulterioare asupra evenimentelor din zonă au venit în sprijinul acestei interpretări.

Trebuie menţionat faptul că, referindu-se la fenomenele paranormale în general, o serie de susţinători ai acestora afirmă cu convingere că ele ar fi de fapt normale. Ei apreciază probabil că toate fenomenele care există obiectiv trebuie considerate normale. Dar, o astfel de interpretare a termenilor normal-paranormal în contextul dilemei dihotomice existent-inexistent, propusă cîndva de ştiinţă, este în prezent depăşită. Într-o accepţiune curentă, cu care sîntem perfect de acord, termenul paranormal se referă la fenomene care nu numai că nu sînt explicate, dar nici nu sînt explicabile de către ştiinţă. Altfel spus, fenomenele paranormale sînt cele care violează principiile restrictive fundamentale ale ştiinţei.

În această accepţiune tranşantă, dacă nu chiar radicală, manifestările bioplasmatice pot fi considerate fenomene paranormale cu grad de exotism înalt, care violează ab initio prima şi cea mai importantă paradigmă a ştiinţei şi a modelului materialist mecanicist fizicalist pe care este fundamentată, şi anume reducerea realităţii obiective în totalitate la realitatea fizică. O consecinţă majoră a acestei concluzii importante este faptul că studierea „Fenomenelor de la Pădurea Hoia-Baciu" exclusiv prin mijloace specifice cercetării ştiinţifice e cu totul insuficientă.

În continuare, vom încerca să stabilim conexiuni între manifestările bioplasmatice şi unele fenomene cunoscute şi studiate de cercetarea paranormală.

Disciplina care se ocupă de studiul fenomenelor denumite paranormale, parapsihologice sau psi este parapsihologia. În ultimii 60 de ani, mai ales sub influenţa marcantă a lui Joseph Banks Rhine, care a avut ambiţia de a transforma cercetarea acestor fenomene într-o ştiinţă experimentală, parapsihologia (denumită anterior cercetare psihică şi apoi metapsihică) a devenit foarte restrictivă. Cercetarea s-a canalizat aproape exclusiv pe evenimente şi manifestări de mică amploare, ce se pretează studiilor cantitativ-statistice în laborator. Au fost neglijate şi chiar ignorate fenomenele macroparanormale sau macro-PK (macropsihokinetice), caracterizate prin manifestări de amploare, cu efecte fizice observabile direct. Mai mult chiar, sub influenţa curentului psihologic, mulţi parapsihologi au negat însăşi existenţa sau cel puţin existenţa obiectivă a unor fenomene macroparanormale, de exemplu materializările din séance-uri şi apariţiile.

Manifestările bioplasmatice readuc în actualitate tocmai aceste fenomene macroparanormale contestate, oferind, aşa cum vom vedea, argumente concludente în favoarea existenţei lor obiective.

Începuturile cercetării paranormale organizate, care s-a constituit ca disciplină în anul 1882, sub denumirea cercetare psihică, a avut drept prim obiectiv studierea unor fenomene spontane intrigante şi tulburătoare, denumite iniţial fantasme (phantasms) sau fantome (phantoms) iar ulterior apariţii (apparitions).

Într-o definiţie foarte generală, apariţia reprezintă o experienţă vizuală spontană, în care este observată o persoană, un animal, un obiect etc., care, în realitate (este vorba despre original), nu se află în domeniul senzorial al observatorului. Denumirea apariţie, promovată de Gabriel Delanne (1911) şi mai ales de George N. M. Tyrrell (1942), provine din termenul filosofic ce defineşte ceva, nu neapărat în starea sa reală, ci aşa cum este perceput. Denumirea se referă deopotrivă la observaţie, la fenomen şi la ceea ce este observat.

După natura lor, adică după ceea ce reproduc, apariţiile se împart în mai multe tipuri, dintre care cele mai cunoscute sînt apariţiile de tip uman. Cercetătorii preocupaţi de fenomen au studiat aproape exclusiv aceste apariţii cu aspect uman, considerate adesea sinonime cu apariţiile în totalitate.

În funcţie de persoana reprodusă, apariţiile de tip uman (apariţii de oameni), se împart în trei subtipuri: apariţii ale celor vii, apariţii de criză (apariţii ale celor muribunzi) şi apariţii ale celor defuncţi (apariţii post-mortem).

Această clasificare este tributară concepţiei potrivit căreia moartea reprezintă un moment crucial, care întrerupe existenţa terestră (şi deschide eventual o nouă existenţă într-o altă realitate). Analiza diferitelor cazuri nu a evidenţiat diferenţe notabile între cele trei subtipuri. Este evident că apariţiile nu sînt ale celor vii, muribunzi sau defuncţi, ci reprezintă copii ale originalelor, care reproduc, mai mult sau mai puţin fidel, trăsăturile unor persoane vii, muribunde sau defuncte în momentul observaţiei.

Problema principală a disputelor dintre cercetătorii apariţiilor este caracterul lor obiectiv. Prima ipoteză, agreată şi susţinută mai ales de reprezentanţii curentului psihologic, reduce apariţiile la imagini subiective psihologice halucinatorii, induse

telepatic sau generate accidental de halucinaţii interne ale observatorului. A doua ipoteză susţine că apariţiile sînt fenomene obiective, adică structuri concrete cu existenţă temporară în spaţiul-timp fizic, generate probabil prin procese de materializare.

Analizînd cazurile de apariţii, Hornell Hart a definit două grupe de proprietăţi, aşa-numite materiale şi semimateriale sau, după alţi autori, fizice şi nefizice.

Dintre proprietăţile materiale (fizice) ale apariţiilor remarcăm: sînt descrise frecvent ca solide, palpabile şi însufleţite; se adresează uneori prin voce, care pare normală; sînt observate uneori de mai multe persoane simultan; acoperă obiectele din spatele lor în mod natural; pot fi percepute nu doar vizual, ci şi auditiv şi tactil; sînt văzute în perspectivă normală, fie că stau sau umblă; sînt reflectate în oglindă şi sînt acoperite de alte obiecte.

Proprietăţile semimateriale (nefizice) ale apariţiilor sînt următoarele: apar şi dispar brusc şi neaşteptat; uneori par nebuloase şi translucide; uneori alunecă sau plutesc; nu sînt observate întotdeauna de toate persoanele prezente; pot străbate pereţi sau uşi închise; pot transmite mesaje fără cuvinte sau gesturi.

Cele mai spectaculoase structuri bioplasmatice sînt probabil umanoizii, care reprezintă bioforme complete cu aspect uman sau umanoid. Cercetările au evidenţiat atît umanoizi în stadiu invizibil, dar fotografiabil, cu grad de condensare scăzut (consistenţă redusă), cît şi umanoizi vizibili, cu grad de condensare ridicat (consistenţă ridicată).

Numărul umanoizilor observaţi vizual în zonele active din spaţiul Cluj-Napoca, îndeosebi în zona Pădurea Hoia-Baciu, este de ordinul zecilor. Aceştia prezintă proprietăţile caracteristice ale apariţiilor.

În majoritatea cazurilor, umanoizii vizibili observaţi pot fi confundaţi cu uşurinţă cu un om obişnuit. Doar dispariţia lor, mai mult sau mai puţin bruscă, evidenţiază faptul că este vorba despre umanozi-apariţii. De obicei, chipul reprodus de umanoizi nu este cunoscut de observatori. Totuşi, în cîteva cazuri, chipul umanoizilor-apariţii a fost identificat cu persoane defuncte cunoscute, chiar dacă s-au semnalat şi unele deosebiri faţă de originalul decedat.

De asemenea, s-au observat vizual şi umanoizi-apariţii mai puţin consistenţi, cu aspect nebulos sau gelatinos. Diferenţa între umanoizii vizibili perfecţi şi cei mai puţin consistenţi se datorează diferenţelor de grad de condensare, care explică de fapt şi deosebirile dintre proprietăţile aşa-numite materiale (fizice) şi cele nemateriale (nefizice) ale apariţiilor.

Dacă cercetările clujene asupra umanoizilor consistenţi s-ar fi limitat la observaţii vizuale, ele nu ar fi făcut decît să completeze cazuistica mondială a apariţiilor. Dar, umanoizii-apariţii din zonele active clujene au fost şi fotografiaţi de mai multe ori. Subliniem faptul că, pînă în prezent, literatura de specialitate nu menţionează fotografii evidente de apariţii.

Majoritatea imaginilor clujene de acest tip prezintă umanoizi-apariţii care seamănă foarte bine cu persoane obişnuite, astfel încît afirmaţia că ele ar înfăţişa de fapt altceva nu este susţinută decît de relatările observatorilor. Însă, în trei cazuri, umanoizii fotografiaţi prezintă transformări care nu sînt posibile la persoanele fizice obişnuite. Două dintre aceste imagini au surprins procesul de dispariţie al umanoizilor, cu caracteristici particulare, vezi foto 76, 76A, 76B şi 77, 77A.

Şi cum aparatul de fotografiat nu poate evidenţia pe film imagini subiective halucinatorii sau pseudohalucinatorii, se poate afirma că aceste fotografii clujene de umanoizi-apariţii constituie dovezi importante în favoarea caracterului concret şi a existenţei obiective a apariţiilor în totalitate.

De remarcat faptul că în zona Pădurea Hoia-Baciu au fost observate vizual şi bioforme animale, care reproduc aspectul unui animal (pisică, rîs, cîine, dropie) şi sînt identice cu apariţiile de tip animal.

În încercarea de a stabili conexiuni cu fenomene cunoscute, Alexandru Sift a folosit uneori pentru „Fenomenele de la Pădurea Hoia-Baciu" denumirile „apariţii clujene" sau „apariţii plasmatice". Dar, este evident că numai un număr redus de manifestări bioplasmatice pot fi considerate apariţii propriu-zise, care reprezintă (observaţii vizuale de) structuri paranormale ce reproduc sisteme vii sau nevii normale. În schimb, apariţiile în totalitate pot fi considerate doar un caz particular al structurilor bioplasmatice cu grad de condensare ridicat, îndeosebi al bioformelor.

Materializările din séance-uri, pentru care preferăm denumirea ectoplasmie, sînt un fenomen macroparanormal şi mai controversat decît apariţiile. Deşi asemănătoare cu apariţiile, mai ales prin aspect şi unele caracteristici ale structurilor paranormale condensate, ectoplasmia prezintă şi deosebiri notabile faţă de acestea. Astfel, dacă apariţiile sînt manifestări spontane, fără subiect cunoscut şi fără substrat cunoscut, ectoplasmia se desfăşoară în cadru experimental (în séance-uri), cu subiect cunoscut şi substrat cunoscut.

Şedinţa experimentală (séance-ul) se desfăsoară într-o încăpere închisă , aflată de obicei în întuneric sau slab luminată cu un bec de gaz ori cu lumină roşie. Subiectul stă aşezat pe un scaun în mijlocul asistenţei sau mai frecvent într-un cabinet, care este un mic spaţiu delimitat de o perdea într-un colţ al încăperii. La începutul experinţei, subiectul aflat de obicei în stare de transă, exteriorizează din regiunea corpului său o substanţă particulară invizibilă sau vizibilă (ectoplasmă), care se condensează şi se structurează în sisteme paranormale (ectoplastii), ce evoluează o anumită perioadă de timp. În final, ectoplastiile se descompun şi ectoplasma revine în corpul subiectului.

Astfel, ectoplasmia cuprinde două aspecte majore: ectoplasma şi ectoplastiile, adică substratul şi structurile paranormale condensate din substrat.

Denumirea ectoplasmă (ectoplasmie), adică substanţă exteriorizată (din gr. *ektos* „în exterior" + *plasma* „substanţă") a fost propusă de savantul francez Charles Richet (1894).

Ectoplasma este un substrat exteriorizat temporar de subiect (uneori şi de asistenţi) în séance-uri. Exteriorizarea sa se produce în stadiu invizibil sau vizibil, prin întreaga suprafaţă a corpului subiectului, dar mai ales pe gură şi alte orificii naturale, prin extremităţile degetelor şi mameloane. Aspectul şi proprietăţile ectoplasmei sînt foarte variate. Ectoplasma se manifestă în stadiu invizibil (nefotografiabil sau fotografiabil) sau vizibil, dar îşi poate modifica într-o clipă consistenţa. În stadiu vizibil, ea are aspect nebulos sau păstos şi este de culoare albă, neagră sau gri. Ectoplasma este foarte mobilă, extrem de sensibilă la lumină şi răspîndeşte un miros de ozon.

Ectoplastiile sînt sisteme paranormale structurate din ectoplasmă, care reproduc sisteme normale vii şi nevii sau sînt simple creaţii ale imaginaţiei subiectului.

Ectoplasma este un substrat psihosensibil şi psihoplastic, care se organizează uşor şi rapid în ectoplastii, materializînd gîndurile şi ideile subiectului (uneori şi pe cele ale asistenţei), îndeosebi cele inconştiente. Totuşi, diferenţierea ectoplasmei nestructurate şi a ectoplastiilor structurate este doar formală. Convenţional, nebulozităţile, adică structurile definite vag şi în continuă transformare, sînt considerate ectoplasmă, în timp ce formele bine definite, cu semnificaţie clară şi stabilitate variabilă, sînt considerate ectoplastii.

Ectoplastiile pot fi clasificate după mai multe criterii distincte.

Astfel, în funcţie de gradul de condensare (consistenţă), se disting: ectoplastii invizibile (nefotografiabile sau fotografiabile) şi ectoplastii vizibile (nebuloase, transparente, translucide sau opace).

În funcţie de spaţialitate, se diferenţiază: ectoplastii bidimensionale (plane, plate) şi ectoplastii tridimensionale (în volum, spaţiale). Structurile plane sînt un produs estetic al subiectului sau doar o etapă iniţială a unei materializări în volum. Uneori, ele exprimă o capacitate slăbită a subiectului.

După aspectul animat, se disting: ectoplastii neanimate şi ectoplastii animate. Unele ectoplastii, mai ales cele incomplete, sînt neanimate, constituind simple măşti sau manechine. Dar, majoritatea ectoplastiilor sînt aparent animate, prezentînd elemente caracteristice ale sistemelor normale vii pe care le copiază.

Clasificarea după formă este dificilă, pe de o parte datorită instabilităţii ectoplastiilor, aflate adesea în evoluţie şi transformare, iar pe de altă parte, deoarece posibilitatea de modelare paranormală pare nelimitată. Totuşi, o încercare de clasificare a formelor mai răspîndite, relativ stabile în timp, conduce la cîteva tipuri reprezentative: ectoplastii umane incomplete, ectoplastii umane complete şi ectoplastii de animale.

Formele umane incomplete, mai ales mîinile şi capetele, animate sau neanimate, sînt relativ frecvente, fiind produse de majoritatea subiecţilor de materializare.

Formele umane complete, cu cap şi corp, de obicei animate, sînt probabil cele mai emoţionante manifestări ectoplasmatice. Asemenea capetelor umane, formele complete reproduc frecvent trăsăturile unor persoane defuncte cunoscute, de obicei rude şi prieteni decedaţi ai persoanelor prezente la séance. Formele complete, denumite şi materializări întregi, fantome sau entităţi, sînt totuşi rare, fiind produse doar de subiecţi foarte puternici.

În fine, formele animale, mult mai rare, reprezintă materializări de animale din specii existente sau imaginare.

Timpul de existenţă al unei ectoplastii este variabil, fiind cuprins între cîteva secunde şi cîteva ore, cu o medie de cîteva minute.După acest interval, ectoplastia se descompune în ectoplasmă, care se transformă imediat într-o altă ectoplastie sau revine în corpul subiectului.

Subiecţii de materializare au început să activeze în anii 1860, au devenit o raritate prin anii 1920–1930, pentru a dispare în totalitate după 1960. Declinul mişcării spiritiste ar putea explica, cel puţin parţial, acest aspect. Astfel, ectoplasmia este considerată un fenomen care ţine de domeniul trecutului.

Multe séance-uri s-au desfăşurat în condiţii speciale de control, iar ectoplasma şi ectoplastiile au fost fotografiate, uneori cu mai multe aparate simultan, dar sînt menţionate şi suficiente încercări de trucare a manifestărilor de către subiecţi. Unele dintre aceste încercări frauduloase au fost descoperite imediat, ca urmare a controalelor severe, iar altele au rămas nedescoperite, fiind mărturisite ulterior chiar de către subiecţi. *Încercările frauduloase, împreună cu caracterul exotic pronunţat al manifestărilor* şi influenţa curentului psihologic care tinde să nege sau măcar să minimalizeze fenomenele obiective, i-au determinat pe numeroşi parapsihologi, mai ales contemporani, să respingă în totalitate ectoplasmia şi să afirme că ectoplasma şi ectoplastiile ar fi doar materiale obişnuite (vată, tifon, muselină etc.) şi decupaje ilustrate, disimulate cu măiestrie de subiecţi, care au profitat de neglijenţa şi naivitatea cercetătorilor creduli.

Această prezentare a manifestărilor ectoplasmatice, cum ar mai putea fi denumită ectoplasmia, evidenţiază asemănări pronunţate cu elemente definitorii ale manifestărilor bioplasmatice.

Şi manifestările bioplasmatice cuprind două aspecte majore: bioplasma şi structurile bioplasmatice, adică substratul şi sistemele paranormale condensate de substrat. Astfel, se pot stabili legături evidente, de tipul: ectoplasmie (manifestări ectoplasmatice)—manifestări bioplasmatice, ectoplasmă–bioplasmă, ectoplastii (structuri ectoplasmatice)—structuri bioplasmatice. Vom încerca să detaliem unele asemănări, fără a omite însă deosebirile existente.

Bioplasma în stare liberă şi ectoplasma exteriorizată au multe proprietăţi comune. Ambele se manifestă în grade de condensare diferite, ce corespund stadiilor invizibil (nefotografiabil sau fotografiabil) şi vizibil, îşi pot schimba rapid consistenţa, au culoare

albă, neagră sau gri (rar şi alte culori) şi pot fi modelate cu uşurinţă în sisteme paranormale.

Dar, ectoplasma este exteriorizată de subiecţi de materializare (iar uneori şi de asistenţi) în séance-uri, printr-o acţiune voluntară şi eforturi penibile, în timp de bioplasma este eliberată spontan de sisteme vii (plante, animale, oameni), îndeosebi în zone active. Dacă ectoplasma este sensibilă la lumină, cu atît mai mult cu cît subiectul este mai sensibil, bioplasma pare insensibilă la lumină. La sfîrşitul manifestărilor, ectoplasma exteriorizată revine în corpul subiectului, în schimb bioplasma în stare liberă nu revine în sistemele vii din care a provenit. Ectoplasma este semnalată mai ales în stadiu vizibil, în timp ce bioplasma este evidenţiată mai ales în stadiu invizibil fotografiabil.

Toate acestea sugerează că ectoplasma este de fapt o bioplasmă exteriorizată în séance-uri.

La rîndul lor, ectoplastiile, care sînt structuri ectoplasmatice, respectiv structurile bioplasmatice, în special bioformele ce reproduc elemente caracteristice ale unor sisteme vii, au suficiente proprietăţi comune. Ele se manifestă în grade de condensare diferite, corespunzînd stadiilor deja cunoscute, îşi pot schimba consistenţa, apar şi dispar uneori fulgerător, alteori în decurs de secunde sau minute, au o existenţă limitată în timp şi se transformă în alte structuri sau în substrat. Ectoplastiile şi bioformele pot fi bi- sau tridimensionale, neanimate sau animate. După aspect, cele mai frecvente bioplastii şi ectoplastii sînt: formele umane incomplete sau complete şi formele animale.

Cele mai numeroase bioplastii sînt capetele umanoide neanimate, plane sau spaţiale, aflate în stadiu invizibil, vezi foto 74, 74A, 74B, adesea foarte asemănătoare cu capetele vizibile materializate de subiecţii puternici în séance-uri. Umanozii în stadiu vizibil şi animaţi, similari cu apariţiile, observaţi mai ales în zona activă Pădurea Hoia-Baciu, pot fi comparaţi şi cu ectoplastiile umane complete din séance-uri.

Dacă ectoplastiile sînt produse de gînduri şi idei, mai ales inconştiente, ale subiectului de materializare, structurile bioplasmatice sînt manifestări de mare amploare, aflate în număr ridicat şi cu dimensiuni adesea importante, vezi aeroformele geometrice şi cele neregulate, care nu pot fi în nici un caz generate de persoane sau grupuri de persoane prezente în zonele active sau în apropiere, chiar dacă o interacţiune cu conştiinţa lor este uneori probabilă. Totuşi, într-un număr limitat de cazuri, structuri invizibile şi de dimensiuni reduse, condensate în imediata apropiere a persoanelor prezente în zone active, ar putea fi doar creaţii exclusiv ale inconştientului acestora, care modelează în bioplasma în stare liberă, aflată la dispoziţie din abundenţă.

Astfel, cercetările clujene, în special cele din zona Pădurea Hoia-Baciu, readuc în actualitate şi controversatele materializări din séance-uri sau ectoplasmia. Observaţiile vizuale şi mai ales imaginile fotografice ale unor structuri bioplamatice asemănătoare cu ectoplastiile vin să demonstreze că, în pofida numeroaselor fraude descoperite sau nedescoperite, existenţa obiectivă a materializărilor din séance-uri nu mai trebuie contestată.

În opinia noastră, ectoplastiile pot fi considerate structuri bioplasmatice, în principal bioforme materializate în séance-uri.

Astfel, ectoplasmia sau manifestările ectoplasmatice în totalitate ar fi doar un caz particular de manifestări bioplasmatice, produse de subiecţi de materializare în séance-uri.

Datele prezentate permit formularea unei concluzii finale, şi anume: „Fenomenele de la Pădurea Hoia-Baciu" sau manifestările bioplasmatice pot fi considerate fenomene macroparanormale (spontane). Unele dintre ele prezintă asemănări cu fenomene tradiţionale controversate (apariţii, materializări în séance-uri), dar manifestările în totalitate nu pot fi reduse, în nici un caz, la fenomenele paranormale cunoscute. Prin

abundenţă, amploare şi varietate, „Fenomenele de la Pădurea Hoia-Baciu" depăşesc nu numai cunoştinţele, ci şi aşteptările celor mai entuziaşti cercetători ai paranormalului.

21. OZN-URI „TARI", „MOI" ŞI INVIZIBILE DEASUPRA PĂDURII HOIA-BACIU

Adrian Pătruţ

În anul 1947, presa americană a lansat termenul farfurie zburătoare (flying saucer), în comentariile asupra celebrei observaţii a industriaşului Kenneth Arnold (24.06.1947), ce deschide convenţional istoria modernă a unui fenomen ale cărui manifestări constituie o sfidare, poate fără precedent, pentru mintea şi, mai ales, pentru raţiunea umană.

În anul 1952, căpitanul Edwin Ruppelt, numit în fruntea unui proiect militar de investigare, a introdus termenul mai pretenţios Obiect Zburător Neidentificat (Unidentified Flying Object), de la care provine acronimul OZN (UFO), pentru a defini orice obiect aerian pe care un observator nu îl poate identifica.

Morris Jessup (1953) a propus termenul ufologie (ufology), pentru disciplina ce se ocupă de studiul OZN-urilor, prin eforturile entuziaste ale unor cercetători care au fost denumiţi ufologi.

Cercetătorii OZN au început studiul sistematic al fenomenului OZN, descoperind manifestări din ce în ce mai neaşteptate şi neobişnuite. Creşterea numărului rapoartelor, care menţionau comportamente şi proprietăţi ce nu se potrivesc deloc cu ideea unor nave zburătoare, l-a determinat pe John Keel (1971) să definească două tipuri OZN:

— OZN-uri „tari" („hard" UFOs);

— OZN-uri „moi" („soft" UFOs).

OZN-urile „tari" sînt cele clasice, aparent consistente, dense, solide, cu aspect frecvent metalic, care lasă impresia unor maşini zburătoare.

OZN-urile „moi" sînt mai puţin consistente, mai puţin dense, uneori translucide sau chiar transparente. Ele apar şi dispar brusc, îşi pot modifica forma şi dimensiunile în zbor, se unesc uneori într-o singură structură sau se dizolvă în structuri mai mici.

Pentru majoritatea ufologilor, legătura dintre OZN-urile „tari" şi „moi" nu este clară, astfel încît unii le consideră chiar fenomene distincte, fără o conexiune directă.

Situaţia s-a complicat şi mai mult prin obţinerea unor imagini fotografice de OZN-uri invizibile cu ochiul liber, ignorate şi în prezent de cercetarea ufologică.

Astfel, începînd cu anul 1957, neo-zeelandezul Trevor James Constable a obţinut în zone de deşert din California (SUA) imagini ale unor aeroforme invizibile cu ochiul liber, interpretate prea incitant ca OZN-uri biologice, un fel de organisme primare eterice, pe care le-a denumit „făpturi" („critters").

Observaţiile şi cercetările clujene asupra unor manifestări insolite, îndeosebi în zona Pădurea Hoia-Baciu, sînt probabil cele mai importante pe plan mondial pentru evidenţierea legăturii dintre aşa-zisele OZN-uri invizibile, „moi" şi „tari".

Astfel, deasupra Pădurii Hoia-Baciu şi în împrejurimi, s-au semnalat mai multe cazuri ufologice clasice de OZN-uri „tari". Cea mai cunoscută este observaţia lui Emil Barnea (18.08.1968), care a obţinut şi o serie de imagini fotografice excelente, considerate printre cele mai reuşite din lume, vezi foto 5–7, 5A–7A (cazul Barnea este prezentat în paragraful 1).

De asemenea, în zona Pădurea Hoia-Baciu, au fost observate zeci de structuri aeriene sau aeroforme zburătoare mai puţin consistente, adesea translucide sau transparente. Cele mai frecvente aeroforme de acest tip au aspect de prismă (V), sferă (glob, balon) şi ciupercă. Însumate, observaţiile aeroformelor respective prezintă toate caracteristicile OZN-urilor „moi": apariţii şi dispariţii bruşte, modificări de formă şi dimensiuni, uniri şi divizări ale structurilor, ejectări de structuri mai mici. Uneori, aceste OZN-uri „moi" au aterizat, mai ales în apropierea unei margini sudice a Pădurii Hoia-Baciu, lăsînd pe sol urme particulare, care nu sînt generate prin presiune mecanică. Cele mai cunoscute şi mediatizate cazuri sînt: observarea de către Alexandru Sift a unei aeroforme prismatice (cu aspect de V) gri translucide, care a aterizat într-un tufiş, fiind căutată apoi de martor cu un băţ ce a devenit invizibil, împreună cu antebraţul său (iulie 1953) (cazul este prezentat în paragraful 6), respectiv observarea de către soţii Sift a unui balon-pară de mari dimensiuni, aşteptat pe sol de umanoizi cu bot canin, ce a ejectat deasupra pădurii trei baloane mai mari şi nouă mai mici, după care întreg ansamblul a devenit invizibil (20.07.1968) (cazul este prezentat în paragraful 10).

Dar, ceea ce caracterizează zona Pădurea Hoia-Baciu, din punct de vedere ufologic, este mai ales colecţia unică de imagini fotografice care au surprins evoluţia unor aeroforme cu aspect de OZN, invizibile cu ochiul liber.

Primele imagini de acest fel au fost obţinute de Alexandru Sift, la 16.09.1973 (ora 12,30). Observator foarte bun, el a remarcat un flash deasupra pădurii şi apoi uşoare vibraţii ale aerului, în coborîre spre Lunca Someşului Mic. Al. Sift a avut timp să obţină două imagini, vezi foto 33 şi 34. Primul cadru (foto 33), realizat în direcţia nord-vest, prezintă un glob aparent luminos, invizibil cu ochiul liber. Globul invizibil are o coadă lungă, ca de cometă şi două aripioare laterale, pe care ufologii prea entuziaşti le-ar interpreta probabil ca jeturi generate de sistemul de propulsie. Al doilea cadru (foto 34), realizat în direcţia vest-sud-vest, a surprins globul aproape de sol, cu coada micşorată semnificativ şi fără aripioare laterale. Transparenţa globului, prin care se poate distinge peisajul din spatele său, sugerează o consistenţă redusă.

Primăvara anului 1974 a fost sezonul discurilor negre cu centru luminos, vezi foto 43–45.

Al. Sift a obţinut prima imagine de acest tip (foto 43), la 10.03.1974 (ora 17), în perimetrul cartierului Grigorescu din oraş, în apropiere de marginea Pădurii Hoia-est. Undeva pe cer, printre firele reţelei electrice, apare un disc negru cu centru luminos, invizibil cu ochiul liber.

Peste aproape o lună, la 08.04.1974 (ora 12,30), Al. Sift, aflat în acelaşi loc, a surprins pe peliculă un alt disc negru cu centru luminos, foarte asemănător cu cel precedent (foto 44). Un detaliu spectaculos mult mărit (foto 44A) arată că discul negru este înconjurat de un halou întunecat iar centrul luminos are aspectul cifrei 4.

După doar 18 zile, la 26.04.1974 (ora 18,30), Al. Sift a fotografiat un nou disc negru cu centru luminos, de asemenea invizibil, chiar deasupra părţii sudice a Pădurii Hoia-Baciu (foto 45). Detaliul mult mărit (foto 45A) evidenţiază un halou neomogen în jurul discului negru.

Dimensiunile şi poziţia exactă a acestor aeroforme geometrice sînt dificil de stabilit. Putem estima totuşi că diametrul liniar al celor trei discuri negre cu centru luminos este de ordinul metrilor iar înălţimea la care evoluează de cel puţin cîţiva zeci de metri deasupra solului.

De remarcat că denumirea disc negru cu centru luminos exprimă doar aspectul aparent al aeroformei pe imaginea fotografică. Într-o încercare de interpretare a stucturii, susţinută de Florin Gheorghiţă, ea este considerată glob luminos cu halou întunecat, vezi

foto 43, 45 şi 45A, respectiv patru globuri luminoase cu halou întunecat în cazul ilustrat de foto 44 şi 44A.

La 16.09.1977 (ora 18,30), în timp ce se afla la marginea sudică a Pădurii Hoia-Baciu, Al. Sift a obţinut o imagine remarcabilă, vezi foto 63. Fotografia prezintă o structură complexă invizibilă cu ochiul liber, compusă din două sfere albe luminoase în interiorul unui elipsoid semitransparent. Dacă ansamblul se află pe terenul arat, aşa cum sugerează partea inferioară uşor turtită a elipsoidului şi cele două dungi luminoase de pe sol, diametrul său poate fi estimat la 28–30 m. De notat simetria structurii şi haloul întunecat din jurul său. Este posibil ca întreaga structură să reprezinte un ansamblu de aeroforme care au aterizat. Imaginea este realizată spre Lunca Someşului Mic, în direcţia est-sud-est.

Un set senzaţional de imagini seriate de formaţii de aeroforme zburătoare a fost salvat din celebra arhivă a lui Al. Sift distrusă după dispariţia acestuia. Setul conţine imagini de pe 15 cadre fotografice, vezi foto 88–100, 87(A)–99A, 86(B)–87(B) şi 91/0, despre care s-au păstrat doar puţine date (imaginile sînt analizate în detaliu în paragraful 18).

Potrivit cercetărilor întreprinse, imaginile au fost realizate de Al. Sift în două locuri distincte, aflate undeva la marginea nordică, respectiv la marginea sudică a Pădurii Hoia-Baciu, în perioada 20–30.05.1980.

Am grupat cele 15 cadre fotografice în trei serii de imagini şi un cadru izolat. Se poate afirma, aproape cu certitudine, că aeroformele albe de tip OZN evidenţiate pe imagini, care îşi modifică aspectul în fiecare cadru, uneori spectaculos, au fost invizibile cu ochiul liber.

Prima serie de imagini prezintă în 2 cadre fotografice (foto 86(B), 87(A) şi 87(B)) evoluţia unei formaţii de 3 aeroforme geometrice cu aspect de cruce.

Seria a doua de imagini evidenţiază în 4 cadre fotografice (foto 88–91, 91/0 şi 88A–91A) o formaţie de 3 aeroforme geometrice în continuă transformare.

Seria a treia de imagini este cea mai completă şi valoroasă. Ea prezintă în 8 cadre fotografice (foto 92–99 şi 92A–99A) evoluţia foarte interesantă a unei formaţii de 8 aeroforme geometrice, care se metamorfozează de la o imagine la alta.

În fine, cadrul izolat (foto 100) înfăţişează o formaţie de 3 aeroforme geometrice, aflate deasupra pădurii.

În unele cadre, aspectul aeroformelor de tip OZN invizibil este foarte apropiat de forme caracteristice ale unor OZN-uri „tari". Se remarcă mai ales asemănarea unor forme invizibile cu OZN-uri fotografiate de Ed Walters la Gulf Breeze (SUA), începînd cu anul 1987.

În opinia noastră, fotografiile realizate de Al. Sift în mai 1980, în zona Pădurea Hoia-Baciu, reprezintă cel mai valoros set de imagini din întreaga istorie a cercetării ufologice.

Aceste ultime imagini, obţinute de regretatul Al. Sift, readuc în discuţie bine cunoscutul „balon–OZN" care, la 19.09.1968, a staţionat deasupra Clujului timp de aproape 4 ore (15,30–19,15), la o altitudine estimată la 8.000–10.000 m, în pofida vîntului puternic. Strania apariţie a fost urmărită cu ochiul liber, cu binoclul, teodolitul sau luneta de peste 100.000 locuitori, fiind fotografiată şi filmată de numeroase persoane. Ea avea aspect de poliedru, un fel de „balon conic" cum a fost denumită, cu un diametru al bazei estimat între 69–86 m (în funcţie de altitudine).

Cazul a fost cercetat in extenso de inginerul Florin Gheorghiţă, care a analizat mai ales imaginea obţinută de fotoreporterul Rudolf Wagner cu un teleobiectiv, vezi foto 39. În interpretarea lui F. Gheorghiţă, imaginea „relevă un conţinut cu totul neaşteptat: în

interiorul învelişului (de material) plastic se aflau două obiecte luminoase, avînd fiecare formă evidentă de... « farfurie zburătoare »".

Considerăm că această interpretare pur tehnologică trebuie revizuită astăzi, după ce cunoaştem cîte ceva despre „Fenomenele de la Pădurea Hoia-Baciu". Asemănarea dintre poliedrul aerian, denumit şi „balonul conic" din septembrie 1968, vizibil cu ochiul liber, şi unele aeroforme invizibile cu ochiul liber, fotografiate în mai 1980, este frapantă. Ea sugerează că şi „balonul conic" poate fi considerat o aeroformă bioplasmatică albă cu structură complexă, care îşi modifică sensibil aspectul şi consistenţa în timp, aşa cum arată unele observaţii cu instrumente optice şi, mai ales, imaginile fotografice obţinute la momente diferite, vezi pentru comparaţie foto 38 şi 39.

Fotografia lui R. Wagner a surprins doar un moment particular al manifestării, în care structura ansamblului seamănă aparent cu interpretarea pe care i-a dat-o Florin Gheorghiţă. Probabil că „balonul conic" a fost un OZN cu consistenţă între „moale" şi „tare" (indice 2B/2C). Nu credem însă că se poate vorbi despre un înveliş de material plastic ce camuflează două farfurii zburătoare metalice, ci doar despre un ansamblu bioplasmatic complex. Dar evident, în anul 1968, nimeni nu avea cunoştinţă despre aşa ceva.

Din păcate, unii cercetători au discreditat gratuit acest caz important, afirmînd absolut nejustificat şi în contradicţie cu toate datele observaţionale, că OZN-ul observat la 19.09.1968 ar fi fost un balon de observaţie sau un satelit de supraveghere, care s-a rătăcit cîteva ore deasupra Clujului..., desigur modificîndu-şi forma şi staţionînd la mare altitudine, fără a ţine seama de vîntul puternic cu o viteză de circa 80 $km.h^{-1}$ la înălţimea respectivă!

Recent, la 01.08.1994 (ora 13,30), Géza Bukaresti, care vine periodic de la Tîrgu-Mureş pentru a fotografia în zona Pădurea Hoia-Baciu, a obţinut o imagine remarcabilă, vezi foto 59 (imaginea este analizată în paragraful 12). Imaginea, realizată în apropierea lizierei sudice a pădurii, prezintă o aeroformă cu aspect aparent de OZN, invizibilă cu ochiul liber. Detaliul mărit (foto 59A) evidenţiază o structură neomogenă, cu regiuni de consistenţă diferită, în nuanţe de alb, gri şi negru (pe imaginea alb-negru). În partea inferioară a aeroformei se observă 3 sfere negre mici, provenite din structura centrală, probabil datorită consistenţei sale mai scăzute.

În fine, se cuvine să menţionăm o imagine clujeană cu un OZN invizibil, obţinută anterior celor din zona Pădurea Hoia-Baciu. La 16.03.1969 (ora 11), Alexandru Sift a observat, de la fereastra laboratorului său de la Centrul de cercetări biologice, o pată foarte albastră pe cerul senin albastru, de o nuanţă mai deschisă. Pata se deplasa încet deasupra oraşului, în direcţia vest, spre Pădurea Hoia-Baciu. Al. Sift a realizat imediat o fotografie. Imaginea, developată în aceeaşi seară, prezintă o aeroformă biconcavă, cu aspect caracteristic de OZN, invizibilă cu ochiul liber, înconjurată de un mare halou cenuşiu transparent, vezi foto 49. De remarcat că, a doua zi, Al. Sift a descoperit, în principalul centru activ de la Pădurea Hoia-Baciu, o urmă perfect circulară, cu diametrul de 20 m. Urma respectivă, aflată puţin în afara pădurii, nu părea generată de o presiune semnificativă. Firele de iarbă din interiorul său erau mult mai închise la culoare decît cele din exterior, avînd o nuanţă maro închis. În următorii 3 ani, în interiorul cercului respectiv, iarba a crescut mult mai mică şi mai rară, cu întîrzieri în dezvoltare. Al. Sift considera că urma respectivă, care nu existase în acel loc în urmă cu două zile, a fost provocată de aeroforma OZN fotografiată, care ar fi aterizat la Pădurea Hoia-Baciu. Dar, rămîne desigur şi posibilitatea, imposibil de demonstrat sau de infirmat, ca urma circulară să fi fost generată de o altă aeroformă asemănătoare.

Numărul neobişnuit de mare de observaţii şi imagini fotografice de OZN-uri „tari", „moi" şi invizibile, obţinute pe o suprafaţă de doar cîţiva kilometri pătraţi, în zona

Pădurea Hoia-Baciu, demonstrează că cele trei categorii nu reprezintă fenomene distincte, ci aparţin aceluiaşi tip de manifestări.

Pe de altă parte, observaţiile şi imaginile de aeroforme de la Pădurea Hoia-Baciu se încadrează perfect atît în tipologia ufologică, cît şi în cea mult mai complexă a manifestărilor bioplasmatice. Acest fapt sugerează că OZN-urile în totalitate reprezintă doar un caz particular al manifestărilor bioplasmatice, în esenţă al apariţiilor. În accepţiunea noastră, OZN-urile ca atare fac parte din formele bioplasmatice geometrice.

Definirea şi delimitarea OZN-urilor în literatura de specialitate este suficient de nebuloasă şi confuză. Într-o variantă simplă, ufologii consideră că toate structurile aeriene (sau cele care se pot deplasa şi pe cale aeriană) sînt OZN-uri. În această accepţiune, toate aeroformele „tari", „moi" şi invizibile pot fi considerate OZN-uri ce diferă prin gradul de condensare (gradul de materializare). Astfel, structurile „tari" au un grad de condensare maxim, cele „moi" sînt cu grad de condensare intermediar, iar cele invizibile au grad de condensare scăzut.

De asemenea, convenţional, ar putea fi considerate OZN-uri doar structurile aeriene „tari", iar cele „moi" şi invizibile un fel de tip pre-OZN sau cvasi-OZN, mai puţin materializate şi poate ceva mai simple. Dar o astfel de delimitare nu pare concludentă şi necesară, deoarece cercetările clujene arată că structurile OZN îşi pot modifica rapid nu numai forma, ci şi gradul de condensare, trecînd din stadiu invizibil în „moale" sau „tare" şi invers.

Astfel, cercetările şi imaginile din zona Pădurea Hoia-Baciu sugerează că pînă şi termenii pur descriptivi, ca: formă, aeroformă, structură, folosiţi de noi în absenţa unor termeni şi mai neutri, sînt relativi şi improprii în descrierea manifestărilor de tipul celor prezentate. În acest context, termenii angajaţi, de preferinţă tehnico-inginereşti, de exemplu: obiect, corp, vehicul, navă, maşină de zbor, folosiţi cu uluitoare nonşalanţă de majoritatea ufologilor contemporani, sînt absolut inacceptabili şi trebuie abandonaţi.

În cazul manifestărilor bioplasmatice cercetate în zona Pădurea Hoia-Baciu, raportul dintre numărul structurilor invizibile şi vizibile este 10^3–10^5 (între 1.000:1 şi 100.000:1). Acest raport trebuie să fie valabil şi în cazul OZN-urilor, ca aeroforme geometrice ce aparţin manifestărilor bioplasmatice.

Experienţa noastră în domeniu ne permite să estimăm că, în zona Pădurea Hoia-Baciu, numărul aeroformelor de tip OZN, pre-OZN sau cvasi-OZN, care pot fi în principiu fotografiate, este cel puţin de ordinul cîtorva mii pe an.

Pînă în prezent, ufologia mondială s-a ocupat practic exclusiv de OZN-urile vizibile „tari" şi, mai rar, „moi". Imaginile de la Pădurea Hoia-Baciu evidenţiază că cercetarea ufologică a scăpat din vedere un aspect esenţial al fenomenului, şi anume OZN-urile invizibile cu ochiul liber (dar fotografiabile), al căror număr ar putea fi cu 3–4 ordine de mărime mai ridicat decît al celor vizibil.

În fine, observaţiile şi imaginile de la Pădurea Hoia-Baciu demonstrează încă o dată caracterul naiv şi chiar primitiv al ipotezei extraterestre clasice, denumită pitoresc „piuliţe şi şuruburi (extraterestre)" ((ET) nuts and bolts), care susţine originea extraterestră şi caracterul tehnologic al OZN-urilor. OZN-urile sînt ceva mult mai complicat şi dificil de înţeles decît simple nave extraterestre decupate din paginile literaturii science-fiction. Considerăm că despre OZN-uri se poate afirma doar că ele reprezintă manifestări ale unei realităţi de ordin superior, învesmîntate în haine amăgitoare croite de propriile noastre minţi. Atît şi nimic mai mult.

22. „FENOMENELE DE LA PĂDUREA HOIA-BACIU" ŞI „FORMELE-GÎND"

Adrian Pătruţ

Problema existenţei unei lumi invizibile, insesizabilă de către persoanele obişnuite, dar accesibilă subiecţilor clarvăzători (senzitivi), îşi are probabil originea în timpuri străvechi. Ea este o caracteristică definitorie mai ales a doctrinelor şi curentelor esoerice orientale, care propun imagini surprinzător de complexe ale realităţii obiective în totalitate, ce ar fi compusă dintr-un număr de planuri şi subplanuri (domenii şi subdomenii) care se întrepătrund.

Teoria planurilor (de vibraţie) a fost preluată, adaptată şi distilată în secolul 19 de Societatea tesofică, urmată apoi de alte societăţi, şcoli şi curente esoterice occidentale, care au dezvoltat-o în noi cosmologii.

Astfel, potrivit lucrărilor mult-controversatei Helena Petrovna Blavatsky, fondatoarea Societăţii teosofice, Universul este ierarhizat în 7 planuri de vibraţie (fizic, astral, mental, buddhic, nirvanic, paranirvanic, mahaparanirvanic), formate fiecare din 7 subplanuri. Toate cele 7 planuri, care se întrepătrund, ar fi în principiu de natură materială. Materia din care sînt compuse devine din grosieră, densă şi cu vibraţii joase, din ce în ce mai subtilă şi cu vibraţii tot mai înalte, pe măsură ce se trece de la planurile inferioare la cele superioare. Omul obişnuit percepe doar o parte a planului fizic, şi anume cele 3 subplanuri fizice cu vibraţii scăzute, care formează lumea vizibilă (lumea sensibilă). Celelalte planuri şi subplanuri, cu vibraţii mai ridicate, care formează lumea invizibilă (lumea suprasensibilă), sînt accesibile doar celor ce s-au născut ori au devenit, printr-un antrenament spiritual adecvat, clarvăzători.

O prezentare a diferitelor planuri şi subplanuri sau a corpurilor omului corespunzător acestora, aşa cum sînt ele descrise de teoriile esoterice, ar depăşi subiectul prezentului paragraf. În acest sens, o prezentare a primelor trei planuri de vibraţie este suficientă.

Planul fizic, format din 3 subplanuri fizice (solid, lichid, gazos) şi 4 subplanuri eterice (eter chimic, eter vital, eter lumină, eter reflector), ar fi constituit din materie fizică şi eterică, ce se supune legilor cunoscute ale fizicii (în special subplanurile fizice).

Planul astral (planul kamic), imediat superior, ar fi constituit din materie astrală, mai subtilă decît cea fizică şi capabilă să vibreze sub influenţa trăirilor afective ce modelează în ea forme. Dorinţele, pasiunile şi sentimentele devin forme în planul astral (forme-dorinţă).

Planul mental, format din 4 subplanuri mentale inferioare cu formă (rūpa) şi 3 subplanuri mentale superioare fără formă (arūpa), ar fi constituit din materie mentală, atît de subtilă încît vibrează numai sub influenţa gîndurilor. Gîndurile devin forme şi fiinţe în planul mental, evident în subplanurile cu formă (forme-gînd).

Întrucît, de obicei, omul gîndeşte şi simte în acelaşi timp, formele sînt create simultan pe plan mental şi astral. Ele nu sînt binevoitoare sau răuvoitoare în sine şi nu au personalitate proprie. Se comportă asemenea unui acumulator, durata şi efectele lor fiind proporţionale cu intensitatea cu care au fost gîndite. Ele sînt considerate „forme-gînd" (thought-forms), după denumirea introdusă de Charles Webster Leadbeater şi Annie Besant în cunoscuta carte „Thought-forms" (Formele-gînd) (1901). Formele-gînd, în concepţia lui Leadbeater şi Besant, sînt asemănătoare cu tulpas, denumirea tibetană pentru structurile şi făpturile create prin concentrare mentală.

După Leadbeater şi Besant, formele-gînd pot fi împărţite în trei mari categorii:

i) Gînduri care iau înfăţişarea persoanei care gîndeşte. Atunci cînd un om se gîndeşte la un loc sau la o persoană îndepărtată, el poate crea o formă cu propria sa înfăţişare. Dacă forma are suficientă „forţă", ea se densifică şi poate fi percepută ca o „apariţie".

ii) Gînduri care iau înfăţişarea unui obiect material sau a unei fiinţe vii. Ele sînt create de gîndurile concrete ale unei persoane, luînd înfăţişarea fiinţei sau obiectului la care se gîndeşte. Şi aceste forme se pot densifica dacă au „forţă" suficientă.

iii) Gînduri care iau propria lor formă. Spre deosebire de categoriile anterioare, în care sînt copiate doar forme şi structuri obişnuite ale lumii materiale, aceste forme-gînd sînt caracteristice lumii mentale (astral-mentale). Ele formează aşa numita simbolistică mentală (astral-mentală).

Nu este momentul să ne pronunţăm asupra validităţii teoriei planurilor. Remarcăm doar că ideea în sine merită să fie analizată cu atenţie, chiar dacă unele detalii ale teoriei sînt doar speculaţii filosofice metafizice. Dar, pentru persoanele cu anumite cunoştinţe esoterice, care privesc cu atenţie imaginile fotografice obţinute în zona Pădurea Hoia-Baciu, o comparaţie cu formele-gînd este ispititoare.

Astfel, unele structuri bioplasmatice care reproduc sisteme materiale concrete, fie ele vii, defuncte sau neanimate, mai ales bioforme de tip „apariţie" sau altele, pot fi asociate cu formele-gînd din primele două categorii.

Însă cea mai interesantă este desigur comparaţia dintre unele forme-gînd propriu-zise din a treia categorie.

În fig. h–k sînt prezentate cîteva forme-gînd caracteristice.

Probabil nu întîmplător, sferele zburătoare sînt cele mai frecvente structuri invizibile fotografiate la Pădurea Hoia-Baciu (vezi foto 40, 41, 46, 46A, 53, 55, 55A, 69, 70). Potrivit simbolisticii astral-mentale, sfera este o expresie a Logos-ului (din gr. *logos* „cuvînt"), adică a Conştiinţei Supreme, Divinităţii Creatoare sau a Cuvîntului Primordial ce s-ar afla la baza existenţei (vezi fig. h).

Potrivit aceleiaşi simbolistici, cele trei cruci zburătoare fotografiate de Alexandru Sift la Pădurea Hoia-Baciu în 1980, (vezi foto 86(B), 87(A), 87(B)) ar reprezenta un gînd ajutător (vezi fig. i)

Structuri cu aspect de pălărie Bonaparte, provenite din transformări ale aeroformelor V, au fost observate vizual de Alexandru Sift de mai multe ori. Forma-gînd corespunzătoare reprezintă un alt gînd ajutător (fig. j).

Asemănarea dintre aeroforma ciudată, cu aspect de indicator rutier, surprinsă deasupra Pădurii Hoia-Baciu în 1981, (vezi foto 47, 47A) şi forma-gînd care simbolizează aspiraţia intelectuală (vezi fig. k) este concludentă.

Dar şi alte forme bioplasmatice geometrice, observate vizual şi mai ales fotografiate, au corespondent în lumea simbolică a formelor-gînd.

Comparaţia dintre manifestările bioplasmatice, formele-gînd şi planurile de vibraţie poate fi împinsă mai departe.

În mod obişnuit, imaginile fotografice nu sînt capabile să redea formele-gînd subtile, percepute de clarvăzători foarte dotaţi. Structurile bioplasmatice în stadiu invizibil, dar fotografiabil, surprinse de nenumărate ori pe imaginile obţinute în zona Pădurea Hoia-Baciu, ar putea fi considerate forme-gînd densificate considerabil pentru a interacţiona cu emulsia fotografică. Dacă se caută o analogie cu planurile de vibraţie, se poate aprecia că structurile se densifică suficient pentru a pătrunde temporar în

Fig. h. Logos-ul atotcuprinzător

Fig. j. Gînd ajutător

Fig. i. Gînd ajutător

Fig. k. Aspiraţia intelectuală

subplanurile eterice. Astfel, bioplasma invizibilă, dar fotografiabilă, ar fi asemănătoare cu materia subplanurilor eterice, în esenţă cu eterul chimic şi eterul vital.

În cazurile foarte rare, în care „forţa" formei-gînd este excepţională, densificarea structurii bioplasmatice ar continua pînă în subplanurile fizice, cînd poate fi observată vizual de persoanele prezente.

Potrivit doctrinelor esoterice, rolul magicianului este de a însufleţi formele-gînd şi de a le proiecta în minţile unor persoane, pentru a obţine efectele dorite. În cazul „Fenomenelor de la Pădurea Hoia-Baciu" se ridică obsesiv întrebarea: „Cine este magicianul sau, poate, cine sînt magicienii?".

23. RĂSPÎNDIREA FENOMENELOR DE TIP PĂDUREA HOIA-BACIU

Adrian Pătruţ

Denumirea „Fenomenele de la Pădurea Hoia-Baciu" este improprie, deoarece manifestările respective nu se limitează la această zonă.

De aceea, alte denumiri, care au la bază cel puţin un aspect caracteristic al evenimentelor insolite, sînt mai adecvate. Sîft le-a denumit uneori apariţii plasmatice,

ceea ce exprimă concepţia sa despre tipul manifestărilor (apariţii) şi substratul lor (plasmă). Considerînd denumirea folosită de Sift prea restrictivă, am propus denumirea foarte generală manifestări bioplasmatice, care menţionează doar substratul evenimentelor (bioplasmă).

Investigaţiile noastre sugerează că „Fenomenele de la Pădurea Hoia-Baciu" sînt prezente, cel puţin potenţial şi probabil chiar manifest, la un nivel de activitate scăzut, pretutindeni în mediul ambiant. Activitatea defineşte frecvenţa şi mai ales intensitatea manifestărilor. În scopul localizării regiunilor active, am introdus termenul zonă activă, pentru a defini o regiune în care frecvenţa şi intensitatea manifestărilor este semnificativă. În cadrul unei zone active există centre active şi puncte active. Cele trei regiuni se diferenţiază prin limite convenţionale ale suprafeţei lor: peste 10 ha (zonă activă), 0,5–10 ha (centru activ), sub 0,5 ha (punct activ).

Răspîndirea manifestărilor în spaţiul Cluj-Napoca. În spaţiul ce cuprinde municipiul Cluj-Napoca şi împrejurimile sale au fost identificate 4 zone active: Pădurea Hoia-Baciu, Pădurea Făget, Grădina Botanică şi Cimitirul Central.

În cele 4 zone, s-au obţinut în mod repetat imagini fotografice semnificative, prezentate în paragrafele precedente, şi s-au efectuat unele observaţii vizuale. Întîmplător sau nu, zonele active, enumerate în ordinea descrescătoare a activităţii, se caracterizează prin vegetaţie bogată. Dintre ele, se detaşează categoria zona Pădurea Hoia-Baciu, cu o activitate excepţională, superioară cu cîteva ordine de mărime faţă de celelalte zone.

Dar prezenţa manifestărilor în spaţiul Cluj-Napoca nu se limitează strict la cele 4 zone active. Astfel, s-au obţinut şi s-au identificat imagini semnificative în multe alte regiuni din interiorul municipiului. Exemplificăm acest fapt printr-o imagine remarcabilă, denumită „Camionul şi paranormalul", obţinută la „Fabrica de cărămidă", vezi foto 71, 71/1 şi 71A–71D.

Se poate astfel considera că întreg spaţiul Cluj-Napoca, adică municipiul şi împrejurimile, constituie un fel de superzonă activă, ale cărei dimensiuni şi limite sînt dificil de precizat.

Răspîndirea manifestărilor în România. Investigaţiile în această direcţie au constat în realizarea de fotografii în multe regiuni din ţară şi, îndeosebi, în analiza multor mii de imagini fotografice din colecţiile particulare ale unor persoane ce nu au cunoştinţă despre astfel de manifestări. S-au obţinut şi s-au identificat cîteva zeci de fotografii semnificative, cu structuri bioplasmatice bine conturate, aflate în stadiu invizibil cu ochiul liber. Aceste imagini izolate sînt realizate în diferite regiuni din ţară: Buşteni (vezi foto 52, 67 şi 67A), Munţii Bucegi, Cernatu, Bucureşti, Tutana, Constanţa, Cugir. Muntele Filii, Muntele Mic, Pietrele Doamnei etc. Mai multe imagini interesante, care au fost analizate de inginerul Florin Gheorghiţă, s-au obţinut în regiunea municipiului Iaşi, unde ar putea exista o zonă activă.

Exemplificăm fotografiile obţinute în România cu o imagine spectaculoasă realizată lîngă Maglavit, în timp ce vizitam, împreună cu o echipă de investigare, locurile în care Petrache Lupu ar fi avut cunoscutele sale viziuni din anul 1935, vezi foto 68 şi 68A.

Răspîndirea manifestărilor pe plan mondial. Revistele dedicate fenomenelor insolite au publicat de mai multe ori imagini izolate obţinute în diferite regiuni ale lumii, care prezintă structuri ciudate ce nu au fost observate cu ochiul liber în momentul fotografierii. Astfel de imagini au fost considerate mai degrabă curiozităţi şi nu au beneficiat de o atenţie particulară.

Totuşi, şi pe plan mondial, aceste manifestări au făcut obiectul cîtorva cercetări sistematice, care, deşi publicate măcar parţial, sînt puţin cunoscute chiar şi de către cercetătorii fenomenelor insolite. Cercetările respective s-au desfăşurat independent în trei ţări: SUA, Italia şi, evident, România. O prezentare, chiar şi sumară, a cercetărilor din cele trei ţări, a zonelor în care s-au desfăşurat şi a evenimentelor evidenţiate permite, pe de o parte, o cunoaştere mai completă a manifestărilor pe care le-am denumit bioplasmatice şi, pe de altă parte, evidenţiază prioritatea şi importanţa cercetărilor clujene.

i) Cercetările din SUA. Cercetările americane sînt publicate în cîteva articole ufologice şi, mai ales, în două volume monografice: Trevor James, „They Live in the Sky", New Age Publishing, Los Angeles, 1958; Trevor James Constable, „The Cosmic Pulse of Life", Merlin Press, Tustin, Ca, 1976 (ed. I), Borderland Sciences Research Foundation, Garberville, Ca., 1990 (ed. a II-a revăzută şi adăugită).

Cercetările, începute în 1957 şi care au continuat pînă în anii '80, au fost realizate de Trevor James Constable, secondat de James Woods. Ele s-au desfăşurat în zone de deşert din California (Mojave, Giant Rock, Muntele Wilson), cu climă uscată, aridă şi vegetaţie foarte săracă.

Rezultatele obţinute constau în relativ puţine imagini fotografice, fără observaţii vizuale şi fără măsurători fizice. Fotografiile au fost realizate aproape exclusiv între zorii zilei şi răsăritul Soarelui, adesea cu o persoană în cadrul fotografiat. S-au folosit filme IR (cu sensibilitate suplimentară în domeniul infraroşu apropiat) şi filtre, condiţii considerate obligatorii de către Constable pentru obţinerea de reuşite fotografice.

S-au obţinut exculsiv imagini de aeroforme invizibile cu ochiul liber, pe care Constable le-a împărţit în două tipuri şi le-a definit astfel:

— OZN-uri biologice („critters"), un fel de macroorganisme atmosferice eterice invizibile;

— OZN-uri tehnologice, considerate vehicule aeriene ale unor civilizaţii poate extraterestre, aflate în stare eterică invizibilă.

Cele două tipuri definite de Constable se regăsesc în imaginile clujene obţinute fără filme IR, reprezentînd aeroforme neregulate şi aeroforme geometrice.

Cercetările americane nu au studiat substratul manifestărilor, care a fost însă speculat din teorii esoterice şi asimilat cu eterul chimic susţinut de teosofie şi de fizica eterică a lui Rudolf Steiner, respectiv cu orgonul lui Wilhelm Reich.

ii) Cercetările din Italia. Investigaţiile italiene au început în anii 1973-1976, fiind susţinute de trei organizaţii ufologice în trei zone diferite: CUN Prato, CORU La Spezia şi GRCU Arenzano. Ele au fost prezentate în articole publicate de revista *Notiziario UFO*. Cercetările cele mai interesante, realizate de GRCU Arenzano şi la care ne vom referi în continuare, sînt publicate într-o carte-album monografică: Luciano Boccone, „La realtà nascosta", Ivaldi, Genoa, 1980.

Cercetările efectuate de GRCU Arenzano, începînd cu anul 1976, s-au desfăşurat în zone litorale de la Marea Ligurică (Arenzano, Genoa), cu climă umedă şi vegetaţie normală.

Rezultatele obţinute constau în multe imagini fotografice, observaţii vizuale foarte rare şi numeroase măsurători de anomalii fizice. Imaginile au fost realizate mai ales în timpul nopţii, preferenţial atunci cînd instrumentele de măsură indicau anomalii fizice tranzitorii (emisii radioactive, deviaţii magnetice, variaţii locale de temperatură, emisii de fotoni IR), prin fotografiere în direcţia semnalului înregistrat. S-au folosit mai ales filme IR, dar şi filme negativ alb-negru şi negativ color.

S-au obţinut aproape exclusiv imagini de structuri aeriene, adică aeroforme geometrice şi aeroforme neregulate, în stadiu invizibil. În mod excepţional, s-au

fotografiat şi structuri cu aspect umanoid. Structurile fotografiate au fost denumite „plasmoids" (Plasmorganismi intelligenti dello Spazio), adică organisme plasmatice inteligente din spaţiu.

Cercetările italiene nu au studiat substratul manifestărilor.

Şi rezultatele italiene se regăsesc integral în cercetările clujene.

iii) Cercetările din România. Investigaţile începute de Alexandru Sift în 1953, în apropiere de Cluj-Napoca, ce continuă şi în prezent, au fost mediatizate parţial în articole din diferite reviste. Ele au beneficiat de o prezentare mai largă, dar nu exclusivă, în două cărţi: Florin Gheorghiţă, „Straniile inteligenţe invizibile", Institutul European Iaşi, 1993; Adrian Pătruţ, „De la normal la paranormal", vol.1, Ed. Dacia Cluj-Napoca, 1991, vol.2, Ed. Sincron, Cluj-Napoca, 1992. Două monografii in extenso, şi anume: Adrian Pătruţ, „Manifestările bioplasmatice – o dovadă în favoarea realităţii unui pod psiho-fizic", 1977 (completată cu „Noi cercetări asupra manifestărilor bioplasmatice", 1978), respectiv Adrian Pătruţ, „Manifestările bioplasmatice de la Cluj-Napoca", 1983, nu au fost publicate, dar au circulat, în varianta în limba engleză, în cercuri restrînse ale unor parapsihologi şi ufologi din Europa şi America.

Cercetările clujene s-au desfăşurat în zone interioare, cu vegetaţie bogată, parţial împădurite, cu climă temperată, aflate în proximitatea unui oraş relativ mare.

Rezultatele obţinute constau în foarte multe imagini fotografice, într-un număr semnificativ de observaţii vizuale şi măsurători de anomalii fizice tranzitorii. Imaginile sînt realizate aproape exclusiv în timpul zilei, la ore diferite, şi prin fotografiere aleatoare. S-au obţinut însă şi cîteva imagini semnificative atunci cînd instrumentele au indicat anomalii fizice. S-au folosit filme negativ alb-negru şi, mai rar, negativ color.

Imaginile fotografice au surprins toate tipurile de structuri: forme geometrice, bioforme şi forme neregulate, atît la nivelul solului cît şi în aer (aeroforme). Aceste structuri, cu consistenţă foarte diferită, au fost evidenţiate în toate gradele de condensare, de la stadiul invizibil la cel vizibil cu ochiul liber.

Cercetările clujene au evidenţiat şi substratul manifestărilor, care a fost denumit plasmă şi apoi bioplasmă. S-a urmărit eliberarea bioplasmei din structurile vii, evoluţia în stare liberă şi structurarea în forme bioplasmatice. Pentru studiul bioplasmei s-au folosit şi „capcane cu film". S-au urmărit efectele acţiunii bioplasmei, în stare liberă sau structurată, asupra sistemelor vii.

Analizînd comparativ cercetările independente din cele trei ţări, se poate afirma categoric că rezultatele clujene sînt cele mai complete, cele mai interesante, cele mai spectaculoase şi cele mai bine teoretizate. Cercetările clujene arată cu claritate că ne aflăm în faţa unor manifestări de o amploare excepţională, aproape necunoscute pe plan mondial, care ridică întrebări majore asupra realităţii obiective în totalitate, a evenimentelor şi fenomenelor potenţiale şi manifeste, respectiv a locului şi rolului nostru în cadrul acestei realităţi.

Problema priorităţii în evidenţierea şi cercetarea acestor manifestări este delicată. Într-adevăr Trevor James Constable, aviator şi scriitor neo-zeelandez stabilit în SUA, este primul care a menţionat existenţa lor în cartea sa din anul 1958 (publicată sub numele Trevor James). Tot el a obţinut , în anul 1957, împreună cu James Woods, primele imagini fotografice repetate ale unor structuri invizibile cu ochiul liber. Dar, cu 4 ani înaintea sa, deci în anul 1953, Alexandru Sift a început, la Cluj-Napoca, studiul manifestărilor bioplasmatice, prin observaţii vizuale repetate şi urmărirea unor efecte biologice. Însă, în România acelor ani, nimeni nu ar fi îndrăznit să încerce măcar să facă publice asemenea manifestări. Să îi recunoaştem deci lui Alexandru Sift meritele şi prioritatea mondială în evidenţierea şi cercetarea manifestărilor bioplasmatice.

0.0. ÎN LOC DE ÎNCHEIERE

Cele 23 paragrafe au sintetizat cercetările şi rezultatele semnificative referitoare la manifestările insolite din zona Pădurea Hoia-Baciu, cu principalele interpretări şi ipoteze, respectiv conexiunile cu alte cîteva cercetări mondiale apropiate, dar de amploare redusă, şi cu alte domenii de cercetare.

Rezultatele obţinute independent de diferite persoane şi echipe de investigare sînt asemănătoare, fiind însoţite de imagini fotografice care evidenţiază aceleaşi tipuri de structuri ciudate, aproape întotdeauna invizibile cu ochiul liber. Aceste rezultate convergente, obţinute în peste patru decenii de cercetări, demonstrează concludent că în zona Pădurea Hoia-Baciu se petrec constant fenomene neobişnuite, pe care le-am denumit manifestări bioplasmatice şi a căror importanţă pentru progresul cunoaşterii şi depăşirea modelului „oficial" simplu şi caduc al realităţii obiective, ar putea fi excepţională.

Deocamdată, cercetările asupra „Fenomenelor de la Pădurea Hoia-Baciu" se desfăşoară cu unele dificultăţi. La această situaţie contribuie mai mulţi factori.

În primul rînd, este vorba despre natura particulară a manifestărilor, care nu se pretează decît cel mult parţial metodelor de investigare specifice cercetării ştiinţifice.

Pe de altă parte, cercetările sînt efectuate doar în cadru particular sau sub egida formală a unei societăţi sau asociaţii cu resurse materiale simbolice. Cercetătorii sînt persoane de diferite profesii şi cu locuri de muncă diferite, care dispun de relativ puţin timp liber, pe care şi-l consacră acestei activităţi.

În fine, dar nu şi în ultimul rînd, mijloacele materiale disponibile sînt cu totul insuficiente. În prezent, lipsesc orice surse de finanţare iar cheltuielile sînt suportate exclusiv de cercetători din veniturile proprii modeste.

Referitor la cercetările din ultimul timp, se impun cîteva precizări.

Scăderea numărului structurilor cu consistenţă (grad de condensare) ridicată, îndeosebi a celor în stadiu vizibil cu ochiul liber, care a început prin 1970 şi s-a accentuat după 1980, se menţine în continuare. Probabil că prezenţa a tot mai multe persoane în zonă şi extinderea oraşului spre vest pînă la marginea zonei şi, pe alocuri chiar în interiorul ei, nu este străină de aspectul menţionat.

Efectele negative asupra vegetaţiei sînt ceva mai puţin importante decît în perioada 1970–1980, chiar dacă, în principalul centru activ, pădurea rămîne „chinuită", cu copaci piperniciţi, foarte contorsionaţi şi cu lemnul extrem de uscat. Urmele particulare cu aspect circular, elipsoidal, serpentiform sau altfel, frecvente în anii '60 şi '70 în iarba de lîngă liziera pădurii, şi care au dispărut practic după 1980, au revenit spectaculos în vara anului 1995.

În aceste condiţii, activitatea de fotografiere s-a intensificat, mai ales de la sfîrşitul anului 1994, folosindu-se preferenţial filme color. S-a introdus şi fotografierea cu aparate POLAROID, cu developare imediată. Se foloseşte tot mai mult aparatură fizică de investigare, pentru determinarea radioactivităţii, deviaţiilor magnetice, emisiilor de infrasunete şi emisiilor de fotoni în domeniul infraroşu.

O serie de cercetări foarte recente sugerează că şi anumite imagini caracteristice, îndeosebi cele care prezintă elemente şi structuri dificil de localizat în peisaj, trebuie

considerate fotografii paranormale. Prin fotografiere cvasisimultană efectuată de către 3–5 persoane cu aparate diferite, s-a constatat că uneori apar elemente şi structuri neobişnuite doar pe cadre expuse de una dintre persoanele care fotografiază. Aceasta înseamnă că elementele şi structurile neobişnuite de pe cadrele respective nu au un corespondent concret, structurat ca atare în mediul ambiant. Probabil că acest aspect este valabil mai ales în cazul unora dintre imaginile obţinute de cercetătorii cu cele mai ridicate procentaje de reuşite fotografice în zona Pădurea Hoia-Baciu, adică Alexandru Sift şi Géza Bukaresti.

Este posibil ca persoanele care obţin astfel de forografii paranormale, cu elemente şi structuri uneori asemănătoare cu elemente şi structuri bioplasmatice concrete vizibile sau invizibile cu ochiul liber, să interacţioneze (să rezoneze) cu un „ceva", evident nestructurat dar prezent în zona activă, pe care îl obiectivează pe film într-o manieră proprie.

Se confirmă astfel faptul că zona Pădurea Hoia-Baciu este şi un amplificator puternic pentru capacitatea paranormală (psi) a persoanelor prezente în interiorul său. Este posibil ca diferitele fenomene fizice evidenţiate în zonă să nu fie străine de acest efect.

Oarecum surprinzător, în ultimul timp, se obţin din ce în ce mai multe fotografii paranormale. În paralel, fenomenele fizice evidenţiate în zonă au crescut considerabil în intensitate, uneori chiar pînă la valori neaşteptate.

Recent, institute şi centre de cercetare din alte ţări (Germania, Franţa) şi-au manifestat interesul faţă de „Fenomenele de la Pădurea Hoia-Baciu", deschizîndu-se posibilitatea unor programe de cercetare în comun. Deocamdată, aceste iniţiative se află încă în fază de proiect.

Probabil că, în viitor, vom realiza mereu noi fotografii, vom evidenţia şi alte structuri, vom face determinări şi măsurători cu aparatură tot mai sofisticată, vom reuşi să obiectivăm mai bine manifestările prin epifenomene fizice şi vom publica rezultatele obţinute în alte cărţi.

Dar, întrebarea centrală a fost, este şi va rămîne: « Ce sînt „Fenomenele de la Pădurea Hoia-Baciu", ce sînt manifestările bioplasmatice? ».

Am arătat că ele ar putea reprezenta manifestări temporare ale unei realităţi de ordin superior în realitatea fizică, ce se servesc de bioplasmă pentru a se structura în forme, prin procese de materializare–dematerializare, învеşmîntîndu-se, cel puţin uneori, în haine şi simboluri extrase din propriile noastre minţi.

Dar, acestea sînt doar afirmaţii-cadru foarte generale, care nu evidenţiază suficient esenţa manifestărilor. Ele nu dezvăluie ce sau cine se ascunde de fapt în spatele măştilor cu aspect neregulat sau geometric, uneori de tip OZN, alteori cu chipuri de făpturi mai mult sau mai puţin asemănătoare nouă, celor vii sau defuncţi.

Şi, poate, nu vom şti niciodată ce sau cine sînt cu adevărat manifestările bioplasmatice, prezentate aproape exclusiv prin prisma cercetărilor de la Pădurea Hoia-Baciu, cele mai importante pe plan mondial. Aşa cum nu vom şti poate ce sau cine sînt apariţiile de defuncţi (aşa-numitele spirite dezîncarnate), apariţiile religioase, apariţiile folclorice, apariţiile ufologice (OZN-urile şi ocupanţii lor), care constituie de fapt cazuri particulare ale manifestărilor bioplasmatice, fiind evidenţiate şi în zona Pădurea Hoia-Baciu. Cred însă că am acumulat destule cunoştinţe pentru a şti ce nu sînt ele de fapt. Şi anume, ele nu sînt nimic din ceea ce noi ne-am putea imagina...

Adrian Pătruţ

*

* *

Adresăm tuturor celor care au observat sau fotografiat manifestări neobişnuite, de tipul celor prezentate în acest volum, rugămintea să ne scrie pe adresa:

Societatea Română de Parapsihologie
dr. Adrian Pătruţ
str. Gh. Doja 4, ap. 32–33
RO–3400 Cluj-Napoca

"Pandora's Box": Forty years of research on materialization phenomena in Romania

Adrian Pătruț

The results of research, begun in 1953, on the bioplasmatic manifestations, in active areas in the neighbourhood of Cluj-Napoca (Romania) are presented.

The manifestations are based upon bioplasma, a plastic substratum released by living systems. The release of bioplasma, its existence in free state and its physical, chemical and biological effects are discussed. The most frequent manifestations are bioplasmatic structures, which constitute paranormal systems condensed from bioplasma. Certain bioplasmatic structures bear a resemblance to the ectoplasmic materializations in seances, while others are of the apparition type.

Bioplasma and bioplasmatic manifestations have been often recorded on photographic film and have been revealed by their physical, chemical and biological effects; more rarely, they were observed visually. Important photographic images are presented (in particular of certain events invisible to the naked eye) and a case is made for the objective existence of these manifestations.

In conclusion it is stated that bioplasmatic manifestations are the general case of the so-called materialization phenomena and that the controversial ectoplasm is in fact a particular case of bioplasma. Research into the bioplasmatic manifestations and of other macro-paranormal phenomena is considered to be necessary for the progress of psi research.

01. Introduction

In the early 1950s, the biologist Alexandru Sift observed structures of a nebulous aspect, in an area near Cluj-Napoca, a city in the north-west of Romania; other observers had probably ignored them or considered them simple natural phenomena, even if more unusual ones. Later on, attempting to photograph these manifestations, Sift was surprised to find that the number of structures appearing in photographic images was much higher than what he had observed with the naked eye. There followed a long period of solitary research, undertaken by Sift, during which the number of visual observations and especially of interesting photographic images increased remarkably.

The research started by Alexandru Sift (1953–1993) was continued by a research team leaded by Florin Gheorghiță (1974–1976), by the CETI team leaded by Csaba Borbáth assisted by Péter Leb (1974–1981), and especially by an investigation team led by Adrian Pătruț (from 1975 on), whose membership changed several times over years. To these can be added research undertaken more or less occasionally by other researchers: Ciprian Oltean and Ştefan Szabó (from 1991), Géza Bukaresti (from 1991), Alin Salanțiu (from 1993), etc. One of the main goals of the Romanian Society for Parapsychology (Societatea Română de Parapsihologie), founded in 1991, is to pursue the research on this peculiar events, that were called bioplasmatic manifestations.

The study of bioplasmatic manifestations, which were presented in the media mostly under the name "The (Hoia-)Baciu Forest Phenomena", was not limited to the variety of structures, but also included their substratum.

These results are briefly presented here.

02. The bioplasma

Sustained observation and research have revealed a psychoplastic substratum, released by living systems, that was called plasma by Sift (in 1960) and then bioplasma by Pătruţ (in 1977). The process by which living systems release bioplasma, the existence of bioplasma in free state and its physical, chemical and biological effects have been investigated in particular detail (Sift, 1977; Pătruţ, 1977,1983 1991).

02.1. The release of bioplasma

The research undertaken in Cluj-Napoca suggests that living systems release bioplasma in the environment through three types of processes:

i) a quasi-continuous process of slow release, that does not affect the health of the emitter;

ii) occasional processes of quick release, that do affect the health of the emitter;

iii) dramatic processes of massive release, that cause or are caused by the physical death of the emitter.

The investigated region, rich in vegetation, is characterised by a relatively high number of occasional and dramatic processes, that have constituted the object of careful research. The cases when the bioplasma release can be observed visually, as a black or a thin smoke, are extremely rare. On the other hand, photographic images have frequently revealed a massive release of bioplasma, invisible to the naked eye.

The accelerated release of bioplasma has often important consequences on the state of health and vitality of the affected plants, that show stunted development, increased susceptibility to diseases and reduced life-span. In the dramatic processes, with massive release of bioplasma, the plants fade and die within a few weeks.

The photographic images, only rarely associated with visual observations, have pointed out the existence of several varieties of bioplasma released by living systems: white, black, grey and, very rarely, coloured.

The classification of bioplasma according to colour is formal, because observation shows the possibility of quasi-instantaneous transformation of one variety into another (Sift, 1977; Pătruţ, 1977, 1983, 1991).

Photos 10–12 present a process of invisible bioplasma release from vegetation, that can be observed on consecutive frames. Photos 8, 8A, 9 and 13–16 show similar processes.

02.2. Free state bioplasma

In free state, the bioplasma released by the living systems undergoes a complex independent evolution.

The free state bioplasma moves over small distances in bioplasmatic streams or even in the shape of tubes and spirals. Sometimes, a kind of invisible pipes connect the crowns of the trees. Over larger distances, the bioplasma moves through the air, under the form of spheres, prisms, mushroom-shapes or some other airforms, probably due to certain processes of self-organisation and self-structuring. These airforms often decompose above the active areas, ejecting bioplasma.

Reaching ground level, the bioplasma, that sometimes crowds in large quantities, can be revealed through photographic images, respectively through other physical effects, such as radioactive emission, magnetic distortion etc.

In order to systematise the observations, the relative consistency of free state bioplasma was named degree of condensation and noted with the following indices (Pătruţ, 1977, 1983, 1991):

– index 0: invisible stage that cannot be photographed, but can be revealed only through physical effects (hypothetical stage);
– index 1: invisible stage that can be photographed, often associated with physical effects;
– index 2: visible stage that can be photographed, sometimes associated with physical effects.

A series of photographic images taken in the active centres of the area showed the presence of free state bioplasma in the environment. Thus, photos 17, 17A, 19, 19A, 21, 22 and 67 show black and white free state bioplasma and photos 18 and 20 are control images.

But the above mentioned images show only the external, superficial aspect of bioplasma. In an attempt to go further in the study of bioplasma, by showing its most inner aspect, "film traps" were placed in the main active centre from the Hoia-Baciu Forest.

The "film trap" method, introduced by Alexandru Sift in 1973, was developed in 8 different variants. In the simplest variant, the trap consists of an ordinary frame of black-and-white or X film, placed between two glass platelets, which are wrapped in five sheets of black paper and sealed. The "film traps" thus prepared were deposited on the ground for 5–10 days, sometimes buried under the leaves, near the edge of the forest.

On developing the films it was noticed that about 5% had been impressed, resulting in strange luminous images of highly varied aspect, see photos 23–32. In the cases when X film was used, with both sides being photosensitive, it was found that it was always only the upper side that was impressed; this excludes the possibility that the film is affected by earth radiation. The "film traps" that had been buried in the ground at various depths were affected in no way, which shows that the bioplasma does not penetrate into the solid ground to any significant depth. The control "film traps", similarly prepared and left in areas with no activity, were in no way impressed.

The free state bioplasma is a plastic substratum, very sensitive to informational actions that structure it, generating a great variety of bioplasmatic structures.

02.3. The physical, chemical and biological effects of bioplasma

Sustained research has pointed out some physical and chemical effects associated with free state bioplasma, either unstructured or structured in definite forms.

Mention can be made of: β and/or γ radioactive emissions, magnetic distortion, the ionisation of the atmosphere, local increase or decrease of temperature ("warm wind" and "cold wind"), interference with the emission hertzian waves, the discharging of batteries, action upon the photographic film, in rare cases including the clouding of exposed or unexposed films, as well as some acoustic effects (Sift, 1977; Pătruţ, 1977, 1983, 1991).

These more or less frequent phenomena are very probably possible but not obligatory epiphenomena, accompanying free state bioplasma.

The biological effects, produced by the contact of free state bioplasma with some living systems, are a function of the variety, degree of condensation and time of contact. Thus, the most intense effects are caused by the white bioplasma, respectively by the bioplasma with a high degree of condensation.

In the case of contact with vegetation, the main negative effects are: dehydration, necrosis and carbonisation of the green parts, stunted general and seasonal development. The positive effects, such as an increase in the number of chloroplasts and in the chlorophyll content of the green parts or the acceleration of the general and seasonal development, occur less frequently.

In a number of cases, the persons that were present in the active areas suffered from increased fatigue or physical exhaustion, states of nausea and vomiting, neurovegetative disturbances or even superficial skin burns (Sift, 1977; Pătruţ, 1977, 1983, 1991).

02.4. General considerations on bioplasma

The research suggests that living systems are characterised by the capacity of organising a bioplasmatic system, qualitatively identical in all living beings. This system is fundamental for the existence of life and is responsible for the health and vitality of the organism. Throughout their lifetime, living systems are probably engaged in a slow, quasi-continuous process of accumulating and releasing bioplasma. In the case of a massive release of bioplasma, the resulting partial disorganisation of the bioplasmatic system affects the health of the emitter, while the irreversible disorganisation brings about its physical death (Pătruţ, 1983, 1991).

A direct connection can be established between bioplasma and the controversial ectoplasm, the substratum of materializations in seances in the 1860–1960 period. We consider that ectoplasm is a bioplasma exteriorized by subjects in seances. The proceedings of the seances mention that, at the end of the manifestations, the ectoplasm, in some cases exteriorized in large quantities, always returns to the area of the subject's body. This reversible process that protects the bioplasmatic system is possible because the subject controls the action, at least unconsciously. But in the general case, which is the object of our observations, the process is spontaneous and the release of bioplasma is irreversible.

The term bioplasma (from the Greek *bios* "life" + *plasma* "substance") is not new. It was introduced by Grishchenko (in 1966) and was further refined by other researchers from the former USSR, especially by Inyushin, in an attempt to explain some phenomena characteristic of living systems. According to the Grishchenko-Inyushin theory, bioplasma (G–I bioplasma) is considered a cold plasma, with low entropy, structured by living systems through cellular processes; a high degree of organisation of neutral and especially electrically charged particles (a stable protonic plasma and a labile excitonic one) is achieved and electromagnetic waves, as well as acoustic waves are generated (Inyushin & Chekurov, 1975). In essence, the G-I bioplasma represents only a biological physical plasma, responsible for some less known physical, chemical and biological phenomena, but which are in line with accepted scientific theories.

The research undertaken in Cluj-Napoca suggests the existence of a different kind of plasma, perhaps a transphysical one, and the existence of a common bioplasmatic system, qualitatively the same in all living beings. This real bioplasma can also appear in free state and it can be structured in definite shapes. The physical G-I bioplasma could be only an adjunct of real bioplasma, representing an epiphenomenon of certain reciprocal interchange processes of the type bioplasma↔substance. It is possible that G-I bioplasma facilitates interactions of the following types: bioplasma–physical body, free state bioplasma–bioplasmatic system of some living beings and free state bioplasma–environment (Pătruţ, 1991).

We consider that certain effects of the type mentioned, produced by the interaction of bioplasma with recording and measuring apparatus and with living systems, can be explained through known physical and chemical processes that develop in the physical component of the bioplasma, see Table 1 (Pătruţ, 1991).

However, it would be unwise to consider that all the above mentioned effects of free state bioplasma can be reduced to physical G-I bioplasma. We have in view especially the interaction of invisible bioplasma with the photographic film and the structuring of bioplasma under different forms (Pătruţ, 1991).

Table 1. Effects observed in free state bioplasma manifestations and the physical-chemical phenomena advanced as explanations

Observed effect	Physical or chemical phenomenon proposed
γ radiation	emission of high energy photons (from the X or γ domain)
β radiation	emission of electrons
visible white bioplasma	emission and/or reflexion of photons from the visible domain
visible white bioplasma	emission and/or reflexion of photons from the visible domain
visible coloured bioplasma	emission and/or reflexion of photons from the visible domain of determined wavelengths
visible black bioplasma	absorption of photons from the visible
interference with radio emissions, instrument recording	emission of low energy photons (from the domain of radio or TV waves)
locale temperature increase ("warm wind" effect)	emission of photons from the IR, microwave and other thermal domains
skin redness	emission of photons from the UV domain
sound effect	emission of acoustic waves
anxiety, headache, abdominal pain, convulsions	emission of infrasounds
local temperature decrease ("cold wind" effect)	absorption of thermal energy
batteries discharged (of measuring instruments,radiosets etc.)	absorption of chemical energy
dehydration, necroses, burns of vegetation	electron transfer reactions with living systems, with formation of small quantities of H_2O_2
magnetic deviation of the compass	relatively intense magnetic field
ionization of the atmosphere, charging of the electroscope	intense electrostatic field

03. Bioplasmatic structures

The great majority of the observation undertaken in Cluj-Napoca refers to bioplasmatic structures of a disconcerting variety. The bioplasmatic structures (bioplasmatic forms, bioplasmatic shapes) are paranormal systems condensed from bioplasma. Thus, they represent materializations with free state bioplasma as substratum; we can also call them bioplastias.

The distinction between (free state) bioplasma and the bioplasmatic structures is not always very clear. Exteriorized bioplasma can be considered. at least in the degrees of condensation of indices 1 and 2, a kind of initial structure, sensitive to informational actions, which can subsequently structure it into characteristic forms. Conventionally, we call bioplasmatic structures the well-defined forms, which are modelled out of bioplasma, even when their evolution and transformation are quick.

Bioplasmatic structures have been frequently recorded on photographic film, have sometimes been revealed through physical, chemical or biological effects, and much more rarely have been observed with the naked eye.

As in the case of free state bioplasma, a degree of condensation of the bioplasmatic structures can be defined. We mark this with the following indices (Pătruţ, 1977, 1983, 1992):

– index 0: invisible structure that cannot be photographed (hypothetical stage);

– index 1: invisible structure that can be photographed;

The appearance of the structure in the photograph is specified further: index 1A– only the contour of the structure is defined: index 1B– the structure has a nebulous appearance; index 1C– the structure has a dense appearance (but it casts no shadow);

– index 2: visible structure that can be photographed;

The appearance of the structure is specified further:
index 2A– the structure has a nebulous appearance; index 2B – the structure has a gelatinous or a semisolid appearance; index 2C – the structure has the appearance of a solid body.

According to our estimates, the number of invisible structures that can be photographed and are well-defined (indices 1B, 1C) exceeds by at least three orders of magnitude the number of visible structures (indices 2A, 2B, 2C) (ratio 10^3:1). If the invisible structures with emerging contour are also taken into consideration (index 1A), the ratio could increase by two orders of magnitude (ratio 10^5:1).

The bioplasmatic structures were revealed and investigated through photography, physical measurement and visual observation.

With relatively few exceptions, the bioplasmatic structures impress the photographic film, albeit they are not visible to the naked eye, due to their reduced consistency. Thus the most frequently used method is, perhaps surprisingly, random photography (blind photography), especially in the active centres and spots of the Hoia-Baciu Forest. This way, on the average, several significant images were obtained for several hundred exposed frames. In a sufficient number of cases, physical measurements were also undertaken in the Hoia-Baciu Forest area, mainly measurements of radioactivity, simple magnetic determinations and infrasound determinations. Numerous physical anomalies were recorded, i.e. magnetic deviations and/or radioactive emissions, respectively infrasound emissions of short duration, usually lasting scores of seconds up to several minutes.

In cases when photography was associated with physical measurements, the following three possibilities were recorded, in decreasing order of frequency:

– images of bioplasmatic structures without physical anomalies recorded;

– physical anomalies without bioplasmatic structures recorded on images;

– physical anomalies with bioplasmatic structures on images.

Research suggests that physical anomalies, basically radioactive emissions, magnetic deviations and infrasound emissions of short duration represent associated physical phenomena possible but not mandatory, which accompany certain physical bioplasmatic structures, especially invisible airforms in movement. Thus, when photographs were taken in moments when apparatus were recording temporary physical anomalies, the percentage of successful photographs rose sharply.

In a limited number of cases, the bioplasmatic structures are sufficiently consistent to be visible to the naked eye. Visual observations in particular mention moving airforms, usually of the consistency of smoke or mist. Apparitions resembling ordinary

persons, which then disappeared suddenly, were also noticed. Photographing the visible structures always confirmed their objective character.

Recording on photographic film the invisible free state bioplasma and the invisible bioplasmatic structures poses special problems.

The search for the agent that acts upon the film in the case of photographing invisible white bioplasmatic structures, e.g. photo 64, is very difficult. If the nuclear radiation that cannot generate focused images are eliminated, it can be considered that there are no significant differences between the transparency of the camera objective and the human eye. The objective presents an additional transparency only at restricted ranges in near IR. and near UV. But similar images were obtained even with filters that eliminate these ranges. If no unknown radiation is considered, visible photons remain the only "suspects" for affecting the film, especially in view of the fact that focused images are obtained. But this does not explain why, in most cases, the human eye cannot perceive white structures that strongly act upon the film. Neither can they be short-lived structures, under the threshold of visual perception ($t<10^{-1}$ s), because such forms often appear on successive frames, which is proof of their sometimes having a lifetime that can be measured in seconds or minutes. On the other hand, the hypothesis that the film could be affected by an unknown "radiation", with energy and other characteristics close to visible photons, and which can generate focused images, seems, at least apparently, to defy common sense. And yet, what acts upon the film? (Pătruţ, 1978, 1983, 1992).

In the case of invisible black bioplasmatic structures, the question is why the film stays unaffected. Judging by the appearance in the image, the box in photo 67A should be a photon absorbing black body, because the unaffected transparent areas on the negative correspond to dark areas on the positive image. But at the instant when the photograph was taken, the parts of the fence that was behind the black box, could be seen clearly, while the black box itself was invisible. This shows that the photons reflected by the fence reached the retina and, consequently, had to pass through the objective as well, reaching the surface of the film. It is difficult to imagine a mechanism that could hinder the affecting of the film by the photons reflected by the area behind the invisible black structure. This cannot be a type of short-lived structure that absorbs photons, between a short exposure time and the visual perception threshold, because similar black structures have also been photographed on consecutive frames or with a long exposure time (Pătruţ, 1978, 1983, 1992).

In the case of photographing invisible grey bioplasmatic structures, the problems encountered are similar to those of photographing invisible black structures.

We mention that the type of photographic film that is used (black and white, negative colour, reversible colour, IR) and its sensitivity do not have a significant influence on the recording of white invisible structures. Apparently, colour film is less sensitive for photographing invisible black and grey structures.

Paranormal photography (psychophotography, thoughtography) is the result of a direct PK action upon the film, that produces a paranormal image without an objective correspondent in the photographed area. Sometimes, the paranormal image overlaps the expected one (extra) and at other times it replaces it totally ("full-frame"). This presupposes a mechanism of partial or total blocking of the action of photons upon the film.

Those who know these aspects could be tempted to establish a connection between the images of invisible bioplasmatic structures and the paranormal images of extra type. But the fact that certain invisible structures have also been, several times, photographed on consecutive frames from different angles or even simultaneously with different cameras, demonstrates their objective existence. Moreover, the images are sometimes accompanied by certain physical phenomena that can be directly detected. All these elements clearly demonstrate that bioplasma and the invisible bioplasmatic structures

have an objective existence; at the same time, this excludes any interpretation of these photographic images as extras.

However, recent research suggests that certain images obtained in the Hoia-Baciu Forest area should be considered paranormal photographs of extra type.

Likewise, several unusual images have been obtained, associated with a certain person and a certain place in the active area. These images have been interpreted as being a new type of paranormal photographs and have been called thoughtotopographs, see photos 101 and 102.

03.2. Types of bioplasmatic structures

According to their shape, bioplasmatic structures can be classified in two main classes (Sift, 1977; Pătruţ, 1977, 1983, 1992):

– geometric forms;

– bioforms.

The analysis of the photographic images has also revealed other structures, which are usually overlooked, that do not fit the two main types. This necessitated the definition of a new type of structures:

– irregular forms.

Numerous visual observations and photographic images on consecutive frames have revealed the existence of relatively stable forms, long- or medium-lived, as well as of ephemeral forms, with a very short time span, that can change into other forms rapidly, through complex morphogenetic processes.

We should also mention the fact that categorically it was Sift who obtained the best photographic images of geometric forms, especially geometric airforms, whereas the teams headed by Pătruţ obtained the best pictures of bioforms, especially humanoid heads, and the CETI team the most intriguing images of irregular airforms. This highly interesting fact suggests that the presence of certain persons or group of persons may enhance to a limited degree, the preferential manifestation of a certain type of bioplasmatic structures.

Geometric forms. Geometric forms are bioplasmatic structures of an evidently geometric aspect. Geometry plays an important role in bioplasmatic manifestations. Many structures have geometric form and others result from geometric structures after successive transformations. The most frequent geometric forms are: prisms (especially parallelipipedic), spheres, hemispheres, pyramids, cylinders, crosses and mushroom-shapes. A direct connection can be established between these shapes and the astral-mental symbolism, as well as with the aspect of the thought-forms of esoteric literature.

According to their position in space, there are: forms at ground level and airforms. The ground level forms are frequently static, while the airforms are mobile, in horizontal or vertical flight, sometimes hovering above the active areas.

Geometric forms have also been observed visually. The most frequent ones are the so-called V airforms, under different variants, with dimensions that vary between 0.5 and 40 meters, see figure g. The Vs are typical shapes for horizontal flight that can also serve as bioplasma carriers (Sift, 1977; Pătruţ, 1977, 1983, 1992).

Geometric forms, especially in invisible state, have often been photographed. Photographic images indicate that in fact the most frequent shapes are: invisible spheres or globes, black or white, present both in the air and close to the ground or even on it (Pătruţ, 1977, 1983; Gheorghiţă, 1993). A number of images of geometric forms are presented in photos 33–60, with details in photos 37A, 44A–48A, 51A, 54A–56A, 58A, 59A, 62A, 67A and 68A.

Mention should be made of the fact that certain geometric airforms, especially those invisible to the naked eye, have a clearly UFO-type aspect, i.e. pre-UFO, quasi-UFO or

even UFO, see photos 5–7, 33–35, 38, 39, 40, 41, 43–49, 52–54, 59 and 88–100, with details in photos 5A–7A, 44A–48A, 54A, 59A, 86(B), 87(A), 87(B) and 88A–99A.

Bioforms. Bioforms are bioplasmatic structures which reproduce elements characteristic of live systems, in a more or less distorted way. Due to their abundance and variety, bioforms are an especially spectacular class of bioplasmatic manifestation.

Classifying them simply by aspect, they can be divided into: protoanthropoid forms, human forms, animal forms and mixed forms (Sift, 1977 1978; Pătruţ, 1977, 1978, 1983, 1992).

The protoanthropoid forms are structures that constitute a link between geometric and human forms.

The human forms are structures with a marked human aspect. Among them, the most frequent ones are the humanoid heads and the humanoids.

The humanoid heads are inanimate bioforms, lying on the grass, in the trees or floating above the ground. They appear in all degrees of condensation, from indices 1A to 2C. The abundance of the invisible heads is remarkable, representing over 95% of all bioplasmatic structures. Their aspect varies from grotesque to normal. Photo 75 shows a characteristic example of a grotesque head and photo 73 and 73A examples of normal heads. The ratio between the number of male and female heads is surprisingly high, around 50:1 in the active areas of Cluj -Napoca.

Sometimes, the humanoid heads resemble the ectoplastias of seances, especially the aesthetic products of ideoplastic type. A remarkable example of a perfect male head at ground level is presented in photos 74, 74A and 74B.

The humanoids are quasi-human or completely human bioforms. They are subject to a rule of bioforms, according to which the number of grotesque shapes decreases quickly with the increase of the degree of condensation. Thus, if the invisible humanoids (indices 1A–1C) have very varied, sometimes quite strange aspects, see photos 75 and 75A, the visible humanoids (index 2C) can often be taken for a normal person, see photos 76, 76A, 76B, 77 and 77A. Apparitions of human type, as presented in the literature, can be considered to be a particular case of humanoids.

In most cases, the face of the humanoids is unknown to the observers. However, in a few cases, humanoids were noticed which had the faces of deceased persons known to the observers.

The following is a typical case of observation of humanoids (Sift, 1977):

> On July 17, 1970, at 4:30 p.m., Alexandru Sift and Viorica Cîmpean (she later married Sift) were in an active area near Cluj-Napoca. Not far from them, at a distance of approximately 30 metres, a young man and a young woman were swinging back and forth, back-to-back. Suddenly the young woman disappeared. In the next few seconds, Al.Sift managed to take a photograph at the very moment when the young man also vanished. As the soil was soft with recent rain, prints of bare feet were noticed on the ground.

The image associated with this observation is presented in photos 76, 76A and 76B.

The animal forms are structures with animal aspect, that can be encountered in all degrees of condensation.

The mixed forms constitute intermediary structures, in which the human element is accompanied by non-human elements, especially of the animal type.

Irregular forms. This type of strange bioplasmatic structures contains irregular airforms of widely diverse aspect and dimensions. On photographic images these appear as transparent or translucid and are always invisible to the naked eye (index 1A or 1B).

Sometimes, these forms have a more or less well defined outline and their inside is almost homogenous, unstructured and of low consistency. At other times, they contain internal elements and present a certain likeness to a living cell (with nucleus and/or

vacuole) under a microscope. Consecutive photographic images reveal that irregular airforms, which are highly mobile, change their aspect significantly from one frame to another. Their size varies from a few centimetres to hundreds of metres.

Photo 78 shows transitional structures between geometric and irregular airforms and photos 79–82 present the evolution of characteristic irregular airforms.

03.3. The origin of bioplasmatic structures

The identification of the producer of the bioplasmatic structures is a very difficult problem. Certain structures, especially the human forms in quick evolution and change, could be produced by the unconscious actions of the persons present in the active area, through modelling the free state bioplasma. The fact that ordinary people can suddenly become subjects of materialisation, with results comparable to the best successes in séances, could be explained by the abundance of available free state bioplasma. Thus, they do not need to exteriorize bioplasma from their physical body, a very exhausting action that characterises the well-known materialisation subjects.

However, our research suggests that we are faced with a more complex and much broader phenomenon. The structuring of some very large airforms, with complicated flight-patterns or the simultaneous presence of a great number of different forms over relatively small areas, possessing large quantities of bioplasma, exceed considerably the capacity of the strongest known subjects. Such structures cannot be the result of the action of a person or of a single group, no matter how numerous, present in the active areas, or even at a certain distance from them.

In order to explain these aspects, it might be necessary to consider the possibility of the action of certain external factors. However, nothing more definite can be said the current stage of our knowledge (Pătruţ, 1983, 1992).

03.4. The mechanism of formation of bioplasmatic structures

Our research strongly suggests that the bioplasmatic structures are formed through a process of structuring and condensation of free state bioplasma, and that their decomposition follows a reverse process of destructuring and decondensation. These processes are equivalent to the ones improperly called materialisation and dematerialization (Pătruţ, 1977, 1983, 1992).

04. Special aspects

In the following, we present a number of special aspects associated with bioplasmatic manifestations.

04.1. Problems of evidence

The research on bioplasmatic manifestations draws on forty years of field investigations in the active areas around Cluj-Napoca. The existing evidence in favour of the reality of the manifestations and of their objective character consists of the following: recordings and measurements of physical effects made with relatively simple equipment and apparatus, biological effects caused by the manifestations, and especially, photographic images.

The use of photographic images as evidence of paranormal phenomena is controversial. The various opportunities for faking images (by double exposure, photographic effects, rephotographed collages etc.), the possibility of using some specially made mock-up, as well as the knowing or unwitting presentation of normal structures as paranormal ones call for the careful researcher to use prudence and caution

in his analysis, interpretation and acceptance of photographic evidence. That is why photographic images are not considered decisive evidence, but only orientative proofs, subject to fraud and to erroneous interpretation.

These observations are also valid for the case of images of bioplasmatic manifestations. Therefore we feel that a few remarks are in order.

The total number of photographic images taken in active areas near Cluj-Napoca is around 80,000 (60,000 taken by Sift, 15,000 by the team led by Pătruț and 5,000 by others). Out of these, about 20 % (16,000 images) present bioplasmatic structures that can be distinguished only by those familiar with such images and about 1.5 % (1,200 images) show sufficiently contoured and clear structures, that can be recognised by any careful observer. The 80,000 pictures, taken by a few scores of persons, are essentially similar with certain notable exceptions, as far as the percentage of the significant images is concerned. Other persons and groups, that have come to Cluj-Napoca especially to photograph in the active areas, have obtained similar results. The analysis of the images in the private collections of persons that do not know anything about the manifestations, but have taken photographs in the active areas, have led to the same results.

The majority of the most significant photographs was produced between 1968–1980. All research has been undertaken as a private project by enthusiastic persons, with strictly limited material backing. This research was, if not forbidden outright, strictly monitored and systematically discouraged by the Communist authorities of that time. In some periods, due to shortages, even to obtain photographic films became a problem. The developing of the films and the processing of the positive images could not be done properly. Only Sift had a modest photographic laboratory, while the other investigators had to use the services of the ill-equipped commercial ones in the city.

Under these conditions of shortage, poverty and hardship, the faking of such a large number of images would seem an unlikely possibility. On the other hand, the faking of several thousand photographic frames, in order to obtain images with a natural background, showing unusual and complex structures, interspersed among the vegetation of the landscape, such as the images of the Cluj-Napoca collection, would tax even the ability of a sophisticated laboratory, in the 1990s, specialising in photographic effects and using exotic techniques, such as computer processing of the images.

The investigation of bioplasmatic manifestations did not seek and could not have sought in the Romania of those years publicity or material gain. Until the "Revolution" of December 1989, information could slip through only fragmentarily and piece-meal, as restricted communication and a few stray published articles.

Possibly also steaming from his activities as a researcher of paranormal phenomena, Sift lost his job as a biologist at the Centre of Biological Research in Cluj-Napoca, in 1975, being transferred to the country-side. As he refused to leave Cluj-Napoca, he became unemployed, with no means of subsistence; his health broke down and he spent the last years of his life in squalor and extreme hardship.

04.2. The frequency of bioplasmatic manifestations

The present research was almost exclusively done in a few active areas in and around the city of Cluj-Napoca, namely: the Hoia-Baciu Forest, the Făget Forest, the Botanical Gardens and the Central Cemetery. Of these, the area of the Hoia-Baciu Forest is by far the most active and as a such the most frequently studied. The Hoia-Baciu Forest, where Alexandru Sift and the other investigators concentrated their research, has a surface of 2.95 km^2 and is situated at a mean distance of 5.6 km from the centre of Cluj-Napoca in a western direction. The most intense and frequent manifestations take place near the edge of the forest.

Observations suggest that bioplasmatic manifestations are present in the active areas all the time, at least as a low or moderate background level. Generally, the activity, i.e. the intensity and the frequency of the manifestations, decreases under conditions of rain and/or cold and, possibly but not mandatory, increases in warm and dry weather. But the activity in the same area is extremely different even on days with similar weather conditions. All we can say is that under favourable weather conditions there are highly active days, for example 2–5 active days per month in dry and warm periods.

The influence of the persons present is felt to a significant degree only on active days by the increase or decrease of the activity in their proximity. Also it was noticed that, although the structures that were photographed conform to the typology presented above, the various investigation teams and even the various persons photograph preferentially certain types of bioplasmatic structures or certain bioplasmatic structures.

A number of parallel research efforts and the analysis of numerous photographic images from other regions of Romania suggest that bioplasmatic manifestations are spontaneous phenomena present everywhere in the environment, at least potentially. The active areas, within which we can distinguish active centres and active spots, are characterised by the frequency of bioplasmatic manifestations and, especially, by the great number of structures with a high degree of condensation.

As far as we know, repeated images of certain invisible structures, especially geometric and irregular airforms, resembling those from Cluj-Napoca, have also been obtained in other countries: in the desert but also in inhabited areas from California, U.S.A. (James, 1958; Constable, 1977) and in the coastal areas of Arenzano, Genoa, La Spezia (Italy) (Boccone, 1980). But the research undertaken in these areas ignored the substratum of the manifestations, concentrating almost exclusively upon the structures, which were interpreted too sensationally, as etheric nebulous creatures ("critters") or as intelligent plasmatic organisms from space ("plasmoids").

05. Conclusions

The present research, undertaken over a period of more than forty years in the neighbourhood of the city of Cluj-Napoca (Romania), has documented the existence of bioplasmatic manifestations that include: the release of bioplasma in the environment by living systems, the independent evolution of bioplasma in free state and its modelling and condensation into bioplasmatic structures.

In most cases, the free state bioplasma, in a white, black, grey or even coloured variety, unstructured or structured in different shapes, is invisible to the naked eye. However, it interacts with the photographic film and generates focused images, respectively it produces physical, chemical and biological effects that have been investigated. In a few cases, the structures are sufficiently condensed to be observed visually.

Some structures bear an evident resemblance to the ectoplasmic materializations in séances, while others are of the apparition type. Thus, bioplasmatic manifestations support the reality of the very controversial materializations in séances, even if some of them have probably been faked. Bioplasmatic manifestations also demonstrate the objective character of the apparitions and categorically invalidate the psychological hypotheses that reduce them to simple hallucinatory or pseudo-hallucinatory images, be they internal or induced by ESP.

The bioplasmatic manifestations represent the general case of the materialisation phenomena. The results of Cluj-Napoca, to which similar data from other regions from Romania and other countries can be added, suggest that the phenomena usually called materializations are much more frequent than it is generally accepted.

In our opinion, the research on bioplasmatic manifestations, begun in Cluj-Napoca, is potentially the most important field investigation project in the history of psi research. It opens a new research direction in the macro-paranormal, which suggests a new dimension of psi and its place in nature, and it gives a vigorous rebuff to the mechanistic materialistic worldview, prevalent in contemporary science.

In a recent "Query for the PA Membership" (1993), it is mentioned that:

"After the Victorian era with séances and mediums producing physical type paranormal events, this type of phenomena have become a rarity... J.B.Rhine, in his laudable effort to make a respectable science out of the parapsychological research, had to confine the study to a laboratory and to limit its scope to experimentally produced ESP and PK, both only statistically detectable. Rhine's approach has found a general approval. Recently, however, suggestions have been made that no significant progress may be expected from continuing the actual research, unless the macro-paranormal is included in the study..."

We consider that the research of bioplasmatic manifestations, as well as of other macro-paranormal phenomena, represents a necessary path for the progress of psi research and for the development of a new worldview.

Having come so far, we ask ourselves: "Are we prepared and are we ready to (re)open « Pandora's Box »?"

References

Boccone, L. (1980). *La realtà nascosta (The Hidden Reality)*, Ivaldi, Genoa.

Constable, T.J. (1976), *The Cosmic Pulse of Life*, Merlin Press, Tustin, Ca.

Gheorghiţă, F. (1993), *Straniile inteligenţe invizibile (Strange Invisible Intelligences)*, Institutul European Iaşi.

James, T. (1958), *They Live in the Sky*, New Age Publishing, Chicago.

Inyushin, V.M. & Chekurov, P.K. (1975). *Biostimulatsiya luchom lasera i bioplasma (Laser Biostimulation and Bioplasma)*, Alma Ata.

Pătruţ, A. (1977). *Manifestările bioplasmatice—o dovadă în favoarea realităţii unui pod psiho-fizic (Bioplasmatic Manifestations: An Evidence of a Psycho-Physical Bridge)*. (Unpublished).

Pătruţ, A. (1978). *Noi cercetări asupra manifestărilor bioplasmatice (New Research on Bioplasmatic Manifestations)*. (Unpublished).

Pătruţ, A. (1983) *Manifestările bioplasmatice de la Cluj-Napoca (The Bioplasmatic Manifestations of Cluj-Napoca)*. (Unpublished).

Pătruţ, A. (1991). *De la normal la paranormal (From Normal to Paranormal)*, Vol.1., Dacia, Cluj-Napoca.

Pătruţ, A. (1992). *De la normal la paranormal (From Normal to Paranormal)*, Vol.2., Sincron, Cluj-Napoca.

Sift, A. (1977). *Aparitiile de la Cluj-Napoca (The Apparitions of Cluj-Napoca)*. (Report in letter to the author).

Sift, A. (1978). *Noi date asupra aparitiilor clujene (New Evidences Concerning the Apparitions of Cluj-Napoca)*. (Report in letter to the author).

DOSAR FOTOGRAFIC

Dosarul fotografic prezintă 149 imagini care ilustrează cele 23 paragrafe.

Dintre cele 149 fotografii, 102 sînt imagini distincte (codificate cu o cifră de la 1 la 102) şi 47 sînt detalii (codificate cu o cifră similară cu cea a imaginii din care este extras detaliul, urmată de litera A, B, sau C (pentru primul, al doilea sau al treilea detaliu)).

Codul fotografiei este urmat (în paranteză rotundă) de data şi locul realizării imaginii, apoi de textul explicativ şi (în paranteză dreaptă) de alte date suplimentare referitoare la condiţiile în care a fost obţinută imaginea. Datele suplimentare sînt simbolizate astfel: A: autor (fotograf); E: experimentator; h: oră; AF: aparat de fotografiat/accesorii (teleobiectiv, filtre); F: film; D: diafragmă; t: timp de expunere; DF: direcţie de fotografiere; ML: mărire liniară faţă de film.

Unele fotografii sînt menţionate în mai multe paragrafe.

Cele 102 imagini distincte şi 47 detalii sînt grupate după cum urmează:

OZN-UL DE LA 18.08.1968	Foto 5–7
BIOPLASMA	Foto 8–32 (şi 67)
Eliberare de bioplasmă	Foto 8–16
Bioplasmă în stare liberă	Foto 17–22 (şi 67)
„Capcane cu film"	Foto 23–32
STRUCTURI BIOPLASMATICE	Foto 33–82
Forme geometrice	Foto 33–71
Aeroforme geometrice	Foto 33–62
Forme geometrice pe sol sau aproape de sol	Foto 63–71
Bioforme	Foto 72–77
Capete umanoide	Foto 72–74
Umanoizi întregi	Foto 75–77
Forme neregulate	Foto 78–82
EFECTE PARTICULARE	Foto 83–85
„TESTAMENTUL FOTOGRAFIC AL LUI ALEXANDRU SIFT"	Foto 86–100
GÎNDOTOPOGRAFII	Foto 101–102

Gruparea fotografiilor şi terminologia folosită în textul explicativ însoţitor este, în principal, în acord cu prezentarea generală din paragraful 16.

Foto 1. (26.10.1978; Pădurea Hoia-Baciu). Alexandru Sift şi Adrian Pătruţ în principalul centru activ de la Pădurea Hoia-Baciu. [A: Viorica Sift; h: 14,30].

Foto 2. Cap antropomorf sculptat, descoperit în staţiunea neolitică de la Gura Baciului.

Foto 3. Cap antropomorf sculptat, descoperit în staţiunea neolitică de la Gura Baciului.

Foto 4. „Lady". Cap antropomorf sculptat, descoperit în marea aşezare neolitică de la Lepenski Vir.

Foto 5. (18.08.1968; Pădurea Hoia-Baciu). Prima fotografie a „farfuriei zburătoare" (indice 2C), obţinută de Emil Barnea. Imagine de ansamblu. [A: Emil Barnea; h: 13,23; AF: FED –2; F: ORWO S NP 17 (DIN); DF: V; ML: 3,4].

Foto 5A. Prima fotografie a „farfuriei zburătoare". Detaliu. [ML: 23].

Foto 6. (idem cu 5). A doua fotografie a „farfuriei zburătoare". Imagine de ansamblu. [A, h, AF, F: idem cu 5: DF: V; ML: 3,4].

Foto 6A. A doua fotografie a „farfuriei zburătoare". Detaliu. [ML: 26].

Foto 7. (idem cu 5). A treia fotografie a „farfuriei zburătoare". Imagine de ansmblu. [A, h, AF, F: idem cu 5; DF: SV; ML: 3,4].

Foto 7A. A treia fotografie a „farfuriei zburătoare". Detaliu. [ML: 47].

Foto 8. (02.08.1972; Pădurea Hoia-Baciu/Cheile Baciului). Globuri de bioplasmă neagră, invizibile cu ochiul liber (indice 1C), izolate sau grupate, eliberate din vegetaţia pădurii. Imagine de ansamblu. [A: Alexandru Sift; h: 10,30; AF: ZENIT–3M; F: ORWO S NP 20 (DIN); D: f/8; t: 1/60 s; DF: SV; ML: 6].

Foto 8A. Globuri bioplasmatice negre. Detaliu. [ML: 15].

Foto 9 (10.06.1970; Cluj-Napoca/Grădina Botanică). Eliberare de bioplasmă neagră din vegetaţie, în stadiu invizibil (indice 1B/1C), cu aspect de fum dens. [A: Alexandru Sift (cu autodeclanşare); h: 11; AF: ZENIT–3M; F: ORWO S NP 20 (DIN); D: f/8; t: 1/125 s ; DF: VNV; ML: 4,5].

Foto 10 (16.08.1978; Pădurea Hoia-Baciu). Cadrul întîi. Eliberare de bioplasmă din vegetaţie, în stadiu invizibil (indice 1C), în cele trei varietăţi principale: neagră (cu aspect de fum dens), albă şi gri (sub formă de globuri, din crengile aflate în partea superioară a imaginii). [A: Alexandru Sift; h: 12,30; AF: ZENIT–E / teleobiectiv TAIR 300 (f 300 mm), filtru verde (2x), filtru portocaliu (2,8x); F: ORWO DK 5 (DIN); D: f/22; t: 10 s; DF: N; ML: 3].

Foto 11 (idem cu 10). Cadrul doi. Peste două minute, emisia de bioplasmă neagră a încetat, cea de bioplasmă gri a rămas constantă, în timp ce emisia de bioplasmă albă s-a intensificat considerabil. [idem cu 10] .

Foto 12 (idem cu 10). Cadrul trei. Peste alte două minute, se mai observă doar o emisie de bioplasmă gri. [idem cu 10].

Foto 13 (idem cu 8). „Furtunuri" bioplasmatice negre, invizibile cu ochiul liber (indice 1C), se înalţă din pădure şi se descompun în globuri. După reconstituirea pe teren, cele două „furtunuri" din partea dreaptă a imaginii au o lungime de circa 120 m .[A, h, AF, F, D, t: idem cu 8; DF: SSV; ML: 9].

Foto 14 (20.06.1976; Pădurea Hoia-Baciu/Cheile Baciului). Eliminare importantă de bioplasmă neagră, cu aspect de „rampă de lansare", invizibilă cu ochiul liber (indice 1C). [A: Dan Corneliu Brăneanu; h: 11,30–12,30; AF: LIUBITEL–2 (6X6); F: ORWO NP 20 (DIN); D: f/5,6; t: 1/250 s; ML: 3].

Foto 15 (idem cu 14). Emisie luminoasă de tip „aurora boreală", invizibilă cu ochiul liber (indice 1B/1C). [A, h, AF, F, D, t: idem cu 14; ML: 1,3].

Foto 16 (14.03.1994; Pădurea Hoia-Baciu). O „emisie" invizibilă cu ochiul liber (indice 1C), dar de culoare neagră şi maro-roşcat pe marginea color, surprinsă într-un punct activ de la marginea pădurii. [A: Ciprian Oltean/Ştefan Szabó; h: 12 ; AF: SKINA SK–102; F: AZOCOLOR 21 (DIN); D, t: expunere automată; DF: E; ML: 2,8].

Foto 17 (10.10.1976; Pădurea Hoia-Baciu). Bioplasmă albă în stare liberă, în stadiul invizibil (indice 1C), aflată pe sol la marginea pădurii. [A: Alexandru Sift; h: 13,30; AF: LIUBITEL–2 (6x6); F: ORWO S NP 20 (DIN); D: f/8; t: 1/100 s; DF: NV; ML: 3].

Foto 17A. În detaliul mărit, se observă mai bine creanga de pe sol acoperită parţial de bioplasmă albă. [ML: 5,5].

Foto 18 (idem cu 17). Peste 30 secunde, la apropierea observatorului-fotograf, bioplasma albă nu mai apare în imagine. Creanga de pe sol este vizibilă acum în întregime. [A, h, AF, F, D, t, DF: idem cu 17; ML: 4,5].

Foto 19 (15.07.1973; Pădurea Hoia-Baciu/Cheile Baciului). Bioplasmă neagră în stare liberă, în stadiu invizibil (indice 1C), sub formă de „bulgări", surprinsă la marginea pădurii. [A: Alexandru Sift; h: 11,30; AF: ZENIT–3M; F: ORWO S NP 20 (DIN); D: f/5,6; t: 1/60 s; DF:VSV; ML: 2,4].

Foto 19A. „Bulgări" de bioplasmă neagră. Detaliu. [ML: 5].

Foto 20 (idem cu 19). Peste 20–30 secunde, „bulgării" de bioplasmă neagră au dispărut din cadru, cu excepţia cîtorva care s-au îndepărtat, „stînjeniţi" probabil de prezenţa observatorului–fotograf. [A, h, AF, F, D, t, DF, ML: idem cu 19].

Foto 21 (13.10.1974; Pădurea Hoia-Baciu): Bioplasmă albă în stare liberă, cu aspect nebulos, invizibilă cu ochiul liber (indice 1B), plutind printre copacii din pădure. [A: Alexandru Sift; h: 15,30; AF: LIUBITEL–2 (6x6) / filtru portocaliu (2,8x); F: ORWO NP 20 (DIN); D: f/22; t: 15 s; DF: N; ML: 3].

Foto 22 (18.09.1983, Pădurea Hoia-Baciu). Bioplasmă albă în stare liberă, cu aspect nebulos, invizibilă cu ochiul liber (indice 1B/1C), „atrasă" de un grup de yoghini aflaţi în meditaţie. [DF: NV; ML: 3].

Foto 23 (19–26.09.1973; Pădurea Hoia-Baciu). „Capcană cu film". Imagine caracteristică foarte interesantă, obţinută pe un clişeu împachetat şi sigilat, care a fost lăsat 7 zile sub frunze uscate, în principalul „centru activ" din pădure. [E: Alexandru Sift; F: ORWO S NP 27 (DIN); ML: 4].

Foto 24 (idem cu 23). „Capcană cu film". Un alt tip de imagine cu elemente structurale neobişnuite. [E, F: idem cu 23; ML: 3].

Foto 25 (15–22.03.1974; Pădurea Hoia-Baciu). „Capcană cu film X". Imagine interesantă, care sugerează o penetrare puternică în emulsia fotografică. [E: Alexandru Sift; F: ORWO X; ML: 1,2].

Foto 26 (10–17.04.1977; Pădurea Hoia-Baciu). „Capcană cu film". Imagine cu arborizaţii luminoase. [E: Alexandru Sift; F: FORTE(PAN) SUPER 17 (DIN); ML: 3,5].

Foto 27 (23–28.03.1977; Pădurea Hoia-Baciu). „Capcană cu film". Imagine cu pete şi filamente luminoase. [E: Alexandru Sift; F: ORWO X; ML: 3].

Foto 28 (04–11.10.1977; Pădurea Hoia-Baciu). „Capcană cu film". Imagine cu formaţii de cercuri luminoase. [E: Alexandru Sift; F: ORWO X; ML: 3].

Foto 29 (idem cu 28). „Capcană cu film X". Imagine cu formaţii de cercuri luminoase. [E, F: idem cu 28; ML: 3,5].

Foto 30 (idem cu 28). „Capcană cu film X". Imagine curioasă cu aspectul unei galaxii spirale văzute din profil. [E, F: idem cu 28; ML: 3].

Foto 31 (idem cu 28). „Capcană cu film X". Imagine extrem de interesantă cu forme geometrice mici cu efect stereo, care apar pe un clişeu de film X, aşezat între lamele de sticlă, împachetat în 5 coli de hîrtie neagră, sigilat şi lăsat timp de 7 zile în interiorul pădurii. Dacă imaginea ar fi fost realizată în condiţii obişnuite, prin expunere cu aparatul de fotografiat, un astfel de efect s-ar fi putut obţine prin iluminarea unor forme geometrice concrete din partea dreaptă sub unghi mic, aproape tangenţial faţă de planul filmului.
[E, F: idem cu 28; ML: 3,5].

Foto 32 (09–19.05.1976; Pădurea Hoia-Baciu). „Capcană cu film". Imagine luminoasă cu puncte şi mai luminoase. [E: Csaba Borbáth/CETI; F: ORWO S NP 20 (DIN); ML: 2,2].

Foto 33 (16.09.1973; Pădurea Hoia-Baciu). Cadrul întîi. Glob bioplasmatic alb, invizibil cu ochiul liber (indice 1B/1C), cu coadă lungă de tip „cometă", aflat în coborîre spre sol.
[A: Alexandru Sift; h: 12,30;AF: ZENIT–E/filtru portocaliu (2,8x); F: ORWO S NP 20 (DIN); D: f/8; t: 1/60 s; DF: NNV; ML: 8].

Foto 34 (idem cu 33). Cadrul doi. Globul luminos, aflat mai aproape de sol şi devenit ceva mai puţin consistent (indice 1B), şi-a micşorat „coada de cometă" semnificativ.
[A, h, AF, F, D, t: idem cu 33; DF: VNV; ML: 10].

Foto 35 (02.07.1974; Pădurea Hoia-Baciu). Aeorformă geometrică albă de tip V, invizibilă cu ochiul liber (indice 1C), cu aspect de inimă, aflată în descompunere liniară, ce ejectează bioplasmă deasupra principalului centru activ al pădurii. [A: Alexandru Sift; h: 14,30; AF: ZENIT–E / filtru portocaliu (2,8x); F: FORTE(PAN) SUPER NP 21(DIN); D: f/5,6; t: 1/125 s; DF: N; ML: 16].

Foto 36 (idem cu 22). Aeroformă bioplasmatică albă, cu aspect de elipsoid, invizibilă cu ochiul liber (indice 1C), aflată în apropiere de marginea nord-estică a pădurii. [DF: SV; ML: 3,5].

Foto 37 (23.09.1969; Pădurea Hoia-Baciu). Două globuri semitransparente de mici dimensiuni, invizibile cu ochiul liber (indice 1B), apar deasupra lui Alexandru Sift şi a mamei sale. Este vorba despre un elipsoid, care pluteşte deasupra crengilor, şi un inel, ceva mai puţin evident, aflat în jurul unei crengi de stejar. [A: Viorica Cîmpean (Sift); h: 13–15; AF: LIUBITEL–2 (6X6); F: ORWO NC 19 (DIN); D: f/5,6; t: 1/100 s; ML: 1,8].

Foto 37A. Detaliul prezintă mai bine elipsoidul care, pe imaginea color, apare în culorile alb şi albastru. [ML:8].

Foto 38 (19.09.1968; Cluj-Napoca). Imagine a marelui „balon", ce a staţionat timp de mai multe ore deasupra Clujului, fiind observat de peste 100.000 locuitori (indice 2B). În această fotografie, aeroforma albă are aspect de piramidă, cu baza mai consistentă şi mai luminoasă. [A: Ion Xantus; h: 16,30–18,15; AF: WELTAFLEX (6x6)].

Foto 39 (idem cu 38). Imagine realizată cu teleobiectivul a „balonului" ce a staţionat deasupra oraşului, care are de această dată un aspect tronconic. În interpretarea lui Florin Gheorghiţă, această imagine ar demonstra că structura aeriană ar fi compusă dintr-un înveliş semitransparent, care ascunde în interior două obiecte strălucitoare, cu aspect evident de „farfurie zburătoare" (vezi desenul alăturat). Altitudine estimată: 8.000–10.000 m; diametru la bază estimat: 69–86 m. [A: Rudolf Wagner; h:17; AF: PENTACON SIX TL (6x6) / teleobiectiv SONAR (f 300 mm); F: ORWO NP 20 (DIN)].

Foto 40 (01.03.1980; Cluj-Napoca/Cimitirul Central). Sub Luna plină, se observă un glob bioplasmatic alb luminos, invizibil cu ochiul liber (indice 1C). Imagine realizată pe întuneric. [A: Alexandru Sift; h: 19,15; AF: LIUBITEL–2 (6x6); F: ORWO NP 20 (DIN); DF: E; ML:2].

Foto 41 (idem cu 40). Peste cîteva minute, Luna a fost acoperită parţial de nori, în timp ce „globul luminos, dar invizibil" s-a deplasat aparent spre vîrful copacilor. [A, AF, F, DF: idem cu 40; h: 19,30; ML: 2].

Foto 42 (05.06.1992; Pădurea Hoia-Baciu/Cheile Baciului). Aeroformă bioplasmatică elipsoidală albă, invizibilă cu ochiul liber (indice 1C), aflată puţin în interiorul pădurii, deasupra unui yoghin care pozează cu o reverenţă. Fotografie realizată în condiţii de ploaie torenţială. [A: Sorin Mărculescu; h: 11–12; AF: MINOLTA XG 1; F: SVEMA FN 64 (GOST); D: f/5,6; t: 1/30 s; DF: NV; ML: 3,1].

Foto 43 (10.03.1974: Cluj-Napoca). „Disc negru cu centru luminos" sau „glob luminos cu halou întunecat", invizibil cu ochiul liber (indice 1C), aflat deasupra oraşului. [A: Alexandru Sift; h: 17; AF: ZENIT–3M / filtru portocaliu (2,8x); F: ORWO S NP 20 (DIN); D: f/8; t: 1/60 s; DF: VNV; ML: 10].

Foto 44 (08.04.1974; Cluj-Napoca). „Disc negru cu centru luminos în forma cifrei 4" sau „patru globuri luminoase cu halou întunecat", invizibile cu ochiul liber (indice 1C), aflat(e) deasupra oraşului. [A: Alexandru Sift; h: 12,30; AF: ZENIT–3 M / filtru portocaliu (2,8x); F: ORWO S NP 20 (DIN); D: f/11; t: 1/60 s; DF: VNV; ML: 9].

Foto 44A. „Disc negru cu centru luminos în forma cifrei 4" sau „patru globuri luminoase cu halou întunecat". Detaliu. [ML: 90].

Foto 45 (26.04.1974, Pădurea Hoia-Baciu). „Disc negru cu centru luminos" sau „glob luminos cu halou întunecat", invizibil cu ochiul liber (indice 1C), aflat deasupra lizierei pădurii. [A: Alexandru Sift; h: 18,30; AF: ZENIT–3M / filtru portocaliu (2,8x); F: ORWO S NP 20 (DIN); D: f/4; t: 1/30 s; DF: NV; ML: 14,4].

Foto 45A. „Disc negru cu centru luminos" sau „glob luminos cu halou întunecat". Detaliu mult mărit. [ML: 90].

Foto 46 (11.01.1976, Pădurea Hoia-Baciu/Cheile Baciului). 11 sfere bioplasmatice albe, invizibile cu ochiul liber (indice 1B/1C), aflate în formaţie de zbor ordonată cu trei coloane verticale. Diametrul sferelor: peste 2 m. Imagine de ansamblu. [A: Csaba Borbáth; h: 11,30–12; AF: SMENA 8M; F: ORWO S NP 27 (DIN); D: f/5,6; t: 1/125 s; DF: NV; ML: 3,7].

Foto 46A. 11 sfere bioplasmatice albe în formaţie de zbor. Detaliu. [ML: 7,4].

Foto 47 (14.05.1981; Pădurea Hoia-Baciu). Aeroformă bioplasmatică albă, invizibilă cu ochiul liber (indice 1C), cu aspect de săgeată sau de indicator rutier. Imagine de ansamblu. [A: Alexandru Sift; DF: NNV; ML: 3].

Foto 47A. Aeroformă bioplasmatică albă cu aspect de săgeată sau de indicator rutier. Detaliu. [ML: 12].

Foto 48 (15.06.1963; Pădurea Hoia-Baciu/Lunca Someşului Mic). Autorul fotografiei a observat vizual doi elipsoizi cu aspectul unui fum cenuşiu dens (indice 2A), venind cu viteză din direcţii opuse (dinspre nord şi sud), unindu-se şi continuîndu-şi zborul împreună (spre est). Fotografia este realizată la cîteva secunde după unirea celor două aeroforme într-un ansamblu cu halou întunecat. Imagine de ansamblu. [A: Alexandru Sift; h: 16; AF: SMENA; F: ORWO S NP 20 (DIN); D: f/8; t: 1/100 s; DF: VSV; ML: 4,2].

Foto 48A. Întîlnire stranie dintre două aerofoerme geometrice. Detaliu. [ML: 10,5].

Foto 49 (16.03.1969; Cluj-Napoca). Aeroformă biconcavă, cu aspect evident de OZN, invizibilă cu ochiul liber (indice 1B/1C), înconjurată de un mare halou sferic întunecat, surprinsă deasupra oraşului. [A: Alexandru Sift; h: 11; AF: ZENIT–3M / filtru roşu (7x); F: ORWO S NP 20 (DIN); D: f/8; t: 1/30 s; ML: 8].

Foto 50 (18.07.1972; Pădurea Hoia-Baciu/Cheile Baciului). Aeroformă tipică de zbor vertical, cu aspect de ciupercă neagră, invizibilă cu ochiul liber. [A: Alexandru Sift; h:14; AF: LIUBITEL–2 (6x6); F: ORWO NP 20 (DIN); D: f/11; t: 1/60 s; DF: NE; ML: 10].

Foto 51 (03.08.1978; Pădurea Hoia-Baciu). Aeroformă inelară neagră, invizibilă cu ochiul liber (indice 1C), într-un ansamblu complex şi ciudat, dificil de interpretat. Imagine de ansamblu. [A: Alexandru Sift; h: 12,30; AF: ZENIT–E / teleobiectiv TAIR 300 (f 300 mm); filtru portocaliu (2,8x); F: ORWO S NP 20 (DIN); D: f/5,6; t: 1/125 s; DF: SE; ML: 6].

Foto 51A. Ansamblu bioplasmatic cu aeroformă inelară [ML: 24].

Foto 52 (09.06.1976; Buşteni). Semiglob gri invizibil (indice 1C), cu aspect de cvasi-OZN, alături de o aeroformă neagră invizibilă (indice 1C), ce ejectează bioplasmă albă. [A: Edit Borza; h: 15–16; AF: SMENA; F: ORWO S NP 20 (DIN); D: f/8; t: 1/100 s; ML: 15].

Foto 53 (19.05.1976; Pădurea Hoia-Baciu). Sferă bioplasmatică gri, invizibilă cu ochiul liber (indice 1B/1C), plutind deasupra pădurii. [A: Csaba Borbáth; h:15–15,30; AF: SMENA 8M; F: ORWO S NP 20 (DIN); D: f/8; t: 1/100 s; DF: V; ML: 3].

Foto 54 (01.01.1975, Pădurea Hoia-Baciu). Aeroformă sferică neagră cu halou cenuşiu, invizibilă cu ochiul liber (indice 1C), aflată deasupra lizierei pădurii. Imagine de ansamblu. [A: Florin Gheorghiţă; h: 11; AF: ZORKI–2; F: ORWO S NP 20 (DIN); D: f/5,6; t: 1/125 s; DF: VNV; ML: 3,2].

Foto 54A. Aeroformă sferică neagră cu halou. Detaliu. [ML: 15].

Foto 55 (26.03.1994; Pădurea Hoia-Baciu). 3 sfere bioplasamtice negre uşor transparente, invizibile cu ochiul liber (indice 1B/1C), aflate în direcţia crengilor unui arbust. Imagine de ansamblu. [A: Géza Bukaresti; h:13–13,20; AF: SMENA 8M; F: AZOPAN PS 21 (ISO 100/21°); D: f/8; t: 1/125 s; DF: S; ML: 2,7].

Foto 55A. 3 sfere bioplasmatice negre invizibile. Detaliu. [ML: 8].

Foto 55B. 3 sfere bioplasamtice negre invizibile. Detaliu prelucrat pe calculator cu program *PhotoStyler*, prin metoda „Emboss".

Foto 56 (idem cu 53). Sferă bioplasmatică gri, invizibilă cu ochiul liber (indice 1A/1B), surprinsă în două poziţii diferite sau 2 sfere bioplasmatice gri invizibile distincte. Diametrul sferei (sferelor) : 6 m. Imagine de ansamblu. [A: AF, F: idem cu 53; h: 12; D: f/11; t: 1/125 s; F: NNV; ML: 4].

Foto 56A. Sferă bioplasmatică gri invizibilă în două poziţii distincte sau 2 sfere gri invizibile distincte. Detaliu. [ML: 9].

Foto 57 (02.07.1994; Pădurea Hoia-Baciu/Cheile Baciului). Sferă bioplasmatică neagră transparentă, invizibilă cu ochiul liber (indice 1B), la nivelul coroanei copacilor din pădure. [A: Géza Bukaresti; h:14,10; AF: SMENA 8M; F: AZOPAN PS 24 (ISO 200/24°); D: f/16; t: 1/250 s; DF: S; ML: 13].

Foto 58 (01.08.1994; Pădurea Hoia-Baciu). Aeroformă bioplasmatică gri transparentă, invizibilă cu ochiul liber (indice 1B), cu aspect de V, plutind printre crengile copacilor din pădure. Imagine de ansamblu. [A: Géza Bukaresti; h: 11,30–14; AF: SMENA 8M; F: AZOPAN PS 21 (ISO 100/21°); D: f/11–f/16; t: 1/250 s; DF: V; ML: 3].

Foto 58A. Aeroformă bioplasmatică gri invizibilă, cu aspect de V. Detaliu. [ML: 7,5].

Foto 59 (idem cu 58). Aerofromă de tip cvasi-OZN, invizibilă cu ochiul liber (indice 1C). Structura bioplasmatică are un aspect neomogen, cu regiuni de culoare albă, gri şi neagră. Diametru: 1,80–2 m. Imagine de ansamblu. [A, h, AF, F, D, t: idem cu 58; DF: E; ML: 3].

Foto 59A. Detaliul mărit evidenţiază mai bine aspectul neomogen al aeroformei invizibile de tip cvasi-OZN. [ML: 19,5].

Foto 60 (14.10.1973; Pădurea Hoia-Baciu). Imagine de excepţie, cu o cruce zburătoare printre copaci, invizibilă cu ochiul liber (indice 1C). Dimensiunea braţelor crucii: 0,8 m.
[A: Alexandru Sift; h: 16; AF: ZENIT–3M; F: ORWO S NP 20 (DIN); D: f/2,8; t: 1/30 s; DF: ENE; ML: 6]

Foto 61 (07.08.1974; Pădurea Hoia-Baciu). Aşa-numita „pară cu baston", o aeroformă curioasă invizibilă (indice 1C), cu dimensiuni de peste 2 m, care se deplasează paralel cu marginea pădurii. [A: Alexandru Sift; h: 17,30; AF: ZENIT–E / teleobiectiv TAIR 300 (f 300 mm); filtru portocaliu (2,8x); F: ORWO S NP 20 (DIN); D: f/4,5; t: 1/30 s; DF: V; ML: 10].

Foto 62 (idem cu 14). Pe cer, se observă 5 linii orizontale, care formează un fel de „portativ ceresc", alături de o „formaţie globulară" bioplasmatică, ambele invizibile cu ochiul liber (indice 1C). Imagine de ansamblu. [A, h, AF, F, D, t: idem cu 14; ML: 1,5].

Foto 62A. „Formaţie globulară bioplasmatică". Detaliu. [ML: 6].

Foto 63 (14.06.1974; Pădurea Hoia-Baciu/Lunca Someşului Mic). Elipsoid transparent, invizibil cu ochiul liber (indice 1B), cu o parte mai bine conturată şi mai consistentă. [A: Gheorghe Văsaru; h: 11; AF: ZORKI–2; F: ORWO S NP 20 (DIN); D: f/8; t: 1/125 s; DF: V NV; ML: 8].

Foto 64 (06.09.1977; Pădurea Hoia-Baciu/Lunca Someşului Mic). Structură complexă invizibilă cu ochiul liber, formată din două sfere bioplasmatice albe (indice 1C), în interiorul unui elipsoid semitransparent (indice 1B). Dacă elipsoidul se află pe terenul arat, aşa cum sugerează partea inferioară uşor turtită şi cele două dungi luminoase de pe sol, diametrul său poate fi estimat la 28–30 m. Atrage atenţia simetria structurii şi haloul întunecat care o înconjoară. [A: Alexandru Sift; h: 17,30; AF: ZENIT–E / filtru portocaliu (2,8x);
F: ORWO S NP 20 (DIN); D: f/4; t: 1/60 s; DF: ESE; ML: 6,5].

Foto 65 (idem cu 64). Imagine oarecum asemănătoare cu cea precedentă, dar realizată 10 minute mai tîrziu. Ansamblul bioplasmatic, invizibil cu ochiul liber, este format, cel puţin aparent, din doi elipsoizi albi (indice 1C), fiecare într-o membrană elipsoidală semitransparentă mai mare (indice 1B). Condiţiile de realizare a imaginii exclud ca ea să se datoreze unor reflexe mai puţin obişnuite pe lentila obiectivului. [A, AF, F, D, t: idem cu 64; h: 17,40; DF: SE; ML: 6].

Foto 66 (idem cu 9). Elipsoid bioplasmatic negru, parţial transparent, invizibil cu ochiul liber (indice 1B/1C), ce pluteşte lîngă un strat de lalele şi tehnicianul în halat alb.
[A: Alexandru Sift; h: 12; AF, F, D, t: idem cu 9; DF: NV; ML: 3,5].

Foto 67 (idem cu 52). Imagine remarcabilă obţinută într-o zi de vară, la o temperatură de 20°C. La nivelul solului, se află o cantitate de bioplasmă albă invizibilă în stare liberă (indice 1C) şi un fel de cutie neagră în stadiu invizibil (indice 1C). [A, h, AF, F, D, t: idem cu 52;
ML: 10].

Foto 67A. Detaliu mărit cu cutia neagră invizibilă, care este o formă geometrică la nivelul solului, într-o poziţie de non-echilibru caracteristică. Dimensiunile cutiei: 1,05x0,60x0,40 m. [ML: 16].

Foto 68 (01.12.1990; Maglavit). Cutie zburătoare invizibilă cu ochiul liber (indice 1C), surprinsă în faţa bisericii neterminate din imediata apropiere a locului „vedeniilor" ciobanului Petrache Lupu. Imagine de ansamblu. [A: Gheorghe Ştefănuţ; h: 15,30; AF: PENTACON SIX TL (6x6); F: AZOPAN PS 21 (ISO 100/21°); D: f/5,6; t: 1/125 s; ML: 4].

Foto 68A. Cutie zburătoare invizibilă. Detaliu. [ML: 8].

Foto 69 (05.04.1974; Pădurea Hoia-Baciu). Sferă bioplasmatică neagră, invizibilă cu ochiul liber (indice 1C), aflată în apropierea solului, la marginea pădurii. [A: Alexandru Sift; h: 15; AF: ZENIT–E / filtru portocaliu (2,8x); F: ORWO S NP 20 (DIN); D: f/8; t: 1/60;
DF: NE; ML: 11].

Foto 70 (idem cu 69). Imagine asemănătoare cu cea precedentă, realizată 30 minute mai tîrziu. Sferă bioplasmatică neagră, invizibilă cu ochiul liber (indice 1C), aflată la marginea pădurii. [A, AF, F, D, t: idem cu 69; h: 15,30; DF: NNE; ML: 14].

Foto 71 (19.03.1977; Cluj-Napoca). „Camionul şi paranormalul". Fotografie realizată la insistenţele repetate ale şoferului camionului cu numărul 21–CJ–2015 şi „Gabarit depăşit". Imagine de ansamblu. [A: Radu Pâslaru; h: 11; AF: ZORKI–5; F: ORWO S NP 20 (DIN); D: f/11; t: 1/125 s; ML: 3,3].

Foto 71/1. „Camionul şi paranormalul". Aceeaşi fotografie, prelucrată cu un timp de expunere prelungit, evidenţiază un ansamblu bioplasmatic complex, invizibil cu ochiul liber (indice 1C). Ansamblul este format din 5 elipsoizi albi, probabil pe o traiectorie descendentă, deasupra cărora se află cîte două rînduri de 4 capete geometrice. Fiecare sistem elipsoid plus capete geometrice se contractă cu apropierea de sol. Imagine de ansamblu. [ML: 3,7].

Foto 71A. „Camionul şi paranormalul". Sistemul aflat cel mai departe de sol este cel mai desfăşurat. Deasupra elipsoidului alb se conturează clar cele două rînduri de cîte 4 capete geometrice, surprinse în semiprofil şi cu nasul spre stînga imaginii. Aspectul hexagonal al capetelor sugerează provenienţa lor dintr-o formă geometrică cu simetrie hexagonală. Detaliu. [ML: 9,8].

Foto 71B. „Camionul şi paranormalul". Cele două sisteme aflate la distanţă intermediară faţă de sol sînt mai compacte. Capetele de deasupra elipsoizilor se încadrează între capetele geometrice şi cele umanoide. Ele îşi mai păstrează simetria hexagonală, dar au deja un aspect masculin pronunţat. Capetele, cu un fel de mustaţă, sînt surprinse în semiprofil, întoarse spre stînga imaginii şi se suprapun parţial. Detaliu. [ML: 8,7].

Foto 71C. „Camionul şi paranormalul". Cele două sisteme aflate aproape de sol au devenit foarte compacte. Elipsoizii par să se scindeze, iar capetele sînt micşorate şi suprapuse, astfel încît pot fi remarcate doar cu oarecare dificultate. Detaliu. [ML: 7,5].

Foto 72 (14.05.1976; Pădurea Făget). În colţul din stînga-sus a imaginii, se observă un cap grotesc, invizibil cu ochiul liber (indice 1B), înconjurat de o nebulozitate (vezi şi desenul alăturat). [A: Mircea Moisa; h: 17–18; AF: BEIRETTE; F: ORWO S NP 20 (DIN); D: 5,6; t: 1/60 s; DF: SV; ML: 3,7].

Foto 73 (23.08.1976; Pădurea Hoia-Baciu/Cheile Baciului). În coroana unui copac din partea dreaptă a imaginii, se conturează, într-o ipostază romantică, două capete invizibile cu ochiul liber (indice 1C), cu dimensiuni de peste 1,50 m. Ele sînt străjuite de o siluetă cu aspect uman, invizibilă cu ochiul liber (indice 1C), cu o înălţime de 2,50 m. Imagine de ansamblu. [A: Adrian Pătruţ; h: 15,30; AF: ROLLEIFLEX 1938 (6x6); F: ORWO NP 15 (DIN); D: f/11; t: 1/100 s; DF: SV; ML: 1,4].

Foto 73A. Două capete invizibile şi o siluetă umană invizibilă. Detaliu (vezi şi desenul alăturat). [ML: 5].

Foto 74 (15.03.1977, Pădurea Hoia-Baciu). Cap masculin invizibil cu ochiul liber (indice 1C), aflat la nivelul solului undeva la marginea pădurii. [A: Adrian Pătruţ; h: 16; AF: PRAKTICA LLC; F: FORTE(PAN) SUPER 23 (DIN); D: f/5,6; t: 1/125 s; DF: N; ML: 2,6].

Foto 74A. Cap masculin. Detaliul mărit evidenţiază o materializare aproape perfectă, care aminteşte de ectoplastiile din séance-uri. [ML: 27].

Foto 74B. Cap masculin. Detaliu mult mărit. [ML: 54].

Foto 75 (22.09.1968; Pădurea Hoia-Baciu). Între Alexandru Sift şi Viorica Borza–Cîmpean, viitoarea sa soţie, se conturează o „entitate antropoidă" transparentă, invizibilă cu ochiul liber (indice 1A). [A: Alexandru Sift; (cu autodeclanşare); h: 16; AF: LIUBITEL–2 (6x6); F: ORWO NC 16 (DIN); D: f/5,6; t: 1/50 s; DF: NE; ML: 3,7].

Foto 75A. Detaliul mărit sugerează că „entitatea antropoidă" are ochi exagerat de mari, braţe excesiv de lungi şi ombilic (vezi şi desenul alăturat). Alături, se conturează parcă o altă entitate, cu partea superioară a corpului acoperită de capul lui Alexandru Sift. [ML: 7,5].

Foto 76 (17.07.1970; Pădurea Făget). Fotografie rarisimă, care a surprins „dispariţia unei apariţii" perfecte, vizibile cu ochiul liber (indice 2C). Imagine de ansamblu. [A: Alexandru Sift; h: 16,30; AF: ZENIT–3M / filtru portocaliu (2,8x); F: ORWO S NP 20 (DIN); D: f/ 5,6; t: 1/60 s; DF: NNV; ML: 3].

Foto 76A. „Dispariţia unei apariţii". Detaliul mărit sugerează că procesul de destructurare a umanoidului, care vizual a părut instantaneu, a început. Umanoidul-bărbat priveşte spre piciorul stîng, subţiat şi foarte alb, care are o poziţie anormală şi pare puţin desprins de corp. În partea superioară a trunchiului, se observă o umbră inexplicabilă, probabil datorită descompunerii braţului stîng. [ML: 20].

Foto 76B. „Dispariţia unei apariţii". La o mărire mai puternică şi cu contrast pronunţat, anumite detalii sînt mai evidente, îndeosebi subţierea, albirea şi descompunerea piciorului stîng. [ML: 30].

Foto 77 (17.05.1968; Cluj-Napoca/Grădina Botanică). „Dispariţia unei apariţii" perfecte, vizibile cu ochiul liber (indice 2C). Fotografia este realizată imediat după ce umanoidul-bărbat a sărit de pe acoperişul clădirii. Imagine de ansamblu. [A: Alexandru Sift; h: 13; AF: LIUBITEL–2 (6x6); F: ORWO S NP 20 (DIN); D: f/8; t: 1/100 s; DF: N; ML: 3,5].

Foto 77A. „Dispariţia unei apariţii". Privit cu ochiul liber, umanoidul-bărbat care a sărit de pe acoperişul clădirii, s-a transformat imediat într-un fum cenuşiu ce s-a înălţat rapid. Dar, în imagine apare un fel de ciupercă, o formă intermediară în dispariţia umanoizilor, în care se mai observă urme ale membrelor dispărute. Detaliu. [ML: 19].

Foto 78 (13.10.1981:Pădurea Hoia-Baciu/Cheile Baciului). Formaţie de 4 structuri invizibile cu ochiul liber (indice 1A/1B), care realizează trecerea de la aeroformele geometrice la aeroformele neregulate. [A: Alexandru Sift; DF: S].

Foto 79 (21.02.1981; Pădurea Hoia-Baciu). Aeroforme neregulate cu „nucleu", invizibile cu ochiul liber (indice 1A/1B). Atrage atenţia mai ales aeroforma centrală, cu aspect serpentiform şi o lungime de peste 100 m. [A: Csaba Borbáth/CETI; h: 11; AF: SMENA 8M; F: ORWO S NP 27 (DIN); D: f/11; t: 1/125 s; DF: SV; ML: 3].

Foto 80 (idem cu 79). Aeroforme neregulate fără „membrană" exterioară, invizibile cu ochiul liber (indice 1A/1B). Structura centrală, cu un fel de filament interior şi o lungime de cîteva sute de metri, a fost denumită „Vampirul". [A, AF, F, D, t: idem cu 79; h: 13; DF: NV ; ML: 3,7].

Foto 81 (10.10.1976; Pădurea Hoia-Baciu). Aeroforme neregulate cu „membrană" şi „nucleu", invizibile cu ochiul liber (indice 1A). Aeroformele, cu aspect foarte diferit, seamănă cu nişte microorganisme privite la microscop. [A: Csaba Borbáth/CETI; h: 14–15; AF: SMENA 8M; F: ORWO S NP 20 (DIN); D: f/11; t: 1/125 s; DF: NV; ML: 3].

Foto 82 (idem cu 81). Aeroforme neregulate cu „nucleu", invizibile cu ochiul liber (indice 1A/1B). Aeroformele, cu aspect fusiform, au un contur luminos mai puţin caracteristic. [A; h, AF, F, D, t: idem cu 81; DF: V; ML: 2,7].

Foto 83 (idem cu 54). O „emisie" ciudată şi aparent direcţionată, localizată undeva între aparatul de fotografiat şi peisaj, se suprapune peste imaginea aşteptată. Neclaritatea este atît de pronunţată, încît nu mai poate fi distins nici un detaliu de peisaj. Este oare vorba despre o „emisie" de natură necunoscută sau despre alterarea imaginii de către inconştientul subiectului–fotograf. [A, h, AF, F, D, t: idem cu 54; DF: NV; ML: 3].

Foto 84 (23.05.1976; Pădurea Hoia-Baciu/Cheile Baciului). Structură albă cu aspect bizar, invizibilă cu ochiul liber (indice 1C), denumită metaforic „Balaurul bioplasmatic". De

remarcat faptul că persoana din apropierea „aripii" structurii ciudate nu are umbră, deşi imaginea este realizată într-o zi superbă de mai, cu cer perfect senin. A se observa, pentru comparaţie, umbrele copacilor din apropiere. [A: Adrian Pătruţ/ Şerban Negulescu; h: 15.50; AF: ROLLEIFLEX 1938 (6X6); F: ORWO NP 15 (DIN); D: f/11; t: 1/100 s; DF: ENE; ML: 2].

Foto 85 (idem cu 84). În cadrul următor, se observă cele trei capete ale „Balaurului bioplasmatic". De remarcat şi haloul întunecat din jurul structurii bioplasmatice. Persoana din imagine continuă să fie lipsită de umbră. [A, h, AF, F, D, t, DF, ML: idem cu 85].

Foto 86(B) (20–30.05.1980; Pădurea Hoia-Baciu/Cheile Baciului). „Testamentul fotografic al lui Alexandru Sift". Prima serie de imagini: Formaţie de 3 aeroforme bioplasmatice albe, invizibile cu ochiul liber (indice 1C). Cadrul întîi. Detaliu mult mărit. [A: Alexandru Sift; DF: N].

Foto 87(A) (idem cu 86). Prima serie de imagini. Cadrul doi. Detaliu. [A: Alexandru Sift; DF: N].

Foto 87(B) (idem cu 86). Prima serie de imagini. Cadrul doi. Detaliu mult mărit.

Foto 88 (idem cu 86). „Testamentul fotografic al lui Alexandru Sift". Seria a doua de imagini: Formaţie de 3 aeroforme bioplasmatice albe, invizibile cu ochiul liber (indice 1C). Cadrul întîi. Imagine de ansamblu. [A: Alexandru Sift; DF: N].

Foto 88A. Seria a doua de imagini. Cadrul întîi. Detaliu.

Foto 89 (idem cu 86). Seria a doua de imagini. Cadrul doi. Imagine de ansamblu. [A: Alexandru Sift; DF: N].

Foto 89A. Seria a doua de imagini. Cadrul doi. Detaliu.

Foto 90 (idem cu 86). Seria a doua de imagini. Cadrul trei. Imagine de ansamblu. [A: Alexandru Sift; DF: N].

Foto 90A. Seria a doua de imagini. Cadrul trei. Detaliu.

Foto 91 (idem cu 86). Seria a doua de imagini. Cadrul patru. Imagine de ansamblu. [A: Alexandru Sift; DF: N].

Foto 91A. Seria a doua de imagini. Cadrul patru. Detaliu.

Foto 91/0. Seria a doua de imagini. Cadrul patru. Imagine completă.

Foto 92 (20–30.05.1980; Pădurea Hoia-Baciu). „Testamentul fotografic al lui Alexandru Sift". Seria a treia de imagini: Formaţie de 8 aeroforme bioplasmatice albe, invizibile cu ochiul liber (indice 1C). Cadrul întîi. Imagine de ansamblu. [A: Alexandru Sift; DF: N].

Foto 92A. Seria a treia de imagini. Cadrul întîi. Detaliu.

Foto 93 (idem cu 92). Seria a treia de imagini. Cadrul doi. Imagine de ansamblu. [A: Alexandru Sift; DF: N].

Foto 93A. Seria a treia de imagini. Cadrul doi. Detaliu.

Foto 94 (idem cu 92). Seria a treia de imagini. Cadrul trei. Imagine de ansamblu. [A: Alexandru Sift; DF: N]..

Foto 94A. Seria a treia de imagini. Cadrul trei. Detaliu.

Foto 95 (idem cu 92). Seria a treia de imagini. Cadrul patru. Imagine de ansamblu. [A: Alexandru Sift; DF: N].

Foto 95A. Seria a treia de imagini. Cadrul patru. Detaliu.

Foto 96 (idem cu 92). Seria a treia de imagini. Cadrul cinci. Imagine de ansamblu. [A: Alexandru Sift; DF: N].

Foto 96A. Seria a treia de imagini. Cadrul cinci. Detaliu.

Foto 97 (idem cu 92). Seria a treia de imagini. Cadrul şase. Imagine de ansamblu. [A: Alexandru Sift; DF: N].

Foto 97A. Seria a treia de imagini. Cadrul şase. Detaliu.

Foto 98 (idem cu 92). Seria a treia de imagini. Cadrul şapte. Imagine de ansamblu. [A: Alexandru Sift; DF: N].

Foto 98A. Seria a treia de imagini. Cadrul şapte. Detaliu.

Foto 99 (idem cu 92). Seria a treia de imagini. Cadrul opt. Imagine de ansamblu. [A: Alexandru Sift; DF: N].

Foto 99A. Seria a treia de imagini. Cadrul opt. Detaliu.

Foto 100 (idem cu 92). „Testamentul fotografic al lui Alexandru Sift". Cadru izolat: Formaţie de 3 aeroforme bioplasmatice albe, invizibile cu ochiul liber (indice 1C). [A: Alexandru Sift; DF: N].

Foto 101 (11.02.1995; Pădurea Hoia-Baciu). Gîndotopografie realizată în primul punct activ special. „Panglica" răsucită, care apare în extra în stînga cadrului fotografic, este de culoare maro pe imaginea color. [A: Ştefan Szabó; h: 14,25; AF: SKINA SK–102;
F: AGFA XRG 100 (ISO 100/21°); D. t: expunere automată; DF: E; ML: 3].

Foto 102 (idem cu 101). Gîndotopografie realizată în al doilea punct activ special. „Panglica" uşor răsucită, care apare în extra în stînga cadrului fotografic, este de culoare roşie cu margini negre pe imaginea color. [A, AF, F, D, t, DF, ML: idem cu 101; h: 15,15].

Foto 1

Foto 4

Foto 3

Foto 2

Foto 5

Foto 5A

Foto 6A

Foto 8

Foto 6

Foto 7

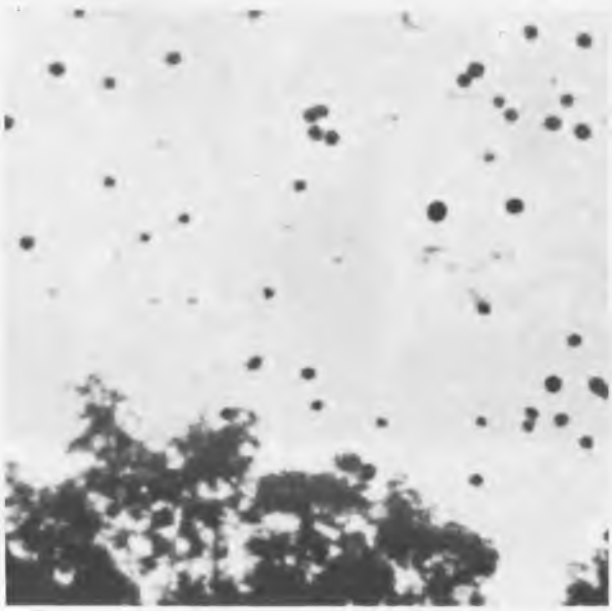

Foto 8A

Foto 7A

Foto 9

Foto 10

Foto 14

Foto 13

Foto 11

Foto 12

Foto 16

Foto 15

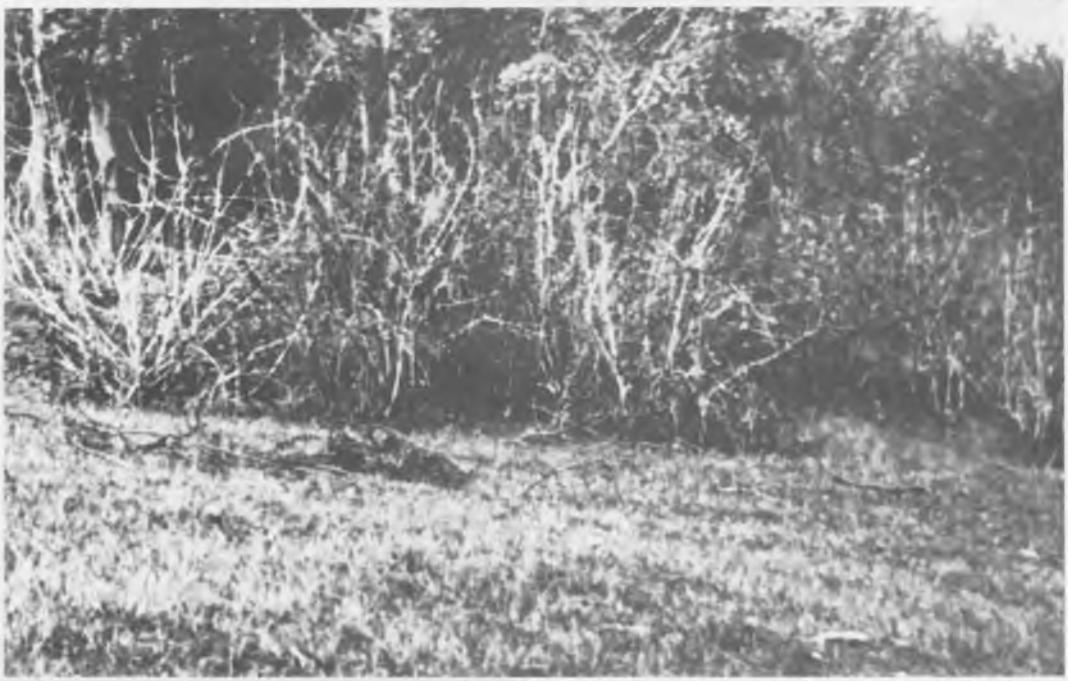

Foto 17

Foto 17A

Foto 18

Foto 19A

Foto 19

Foto 20

Foto 22

Foto 21 Foto 26

Foto 23 Foto 25

Foto 24

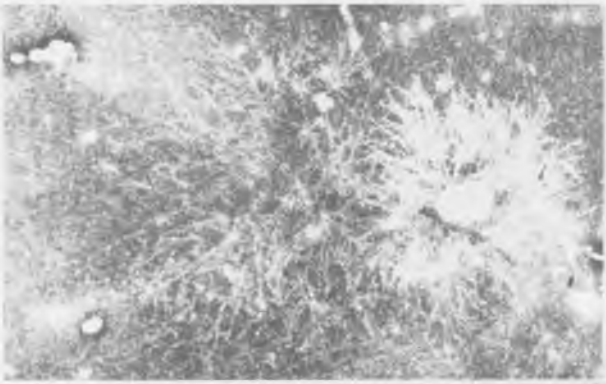

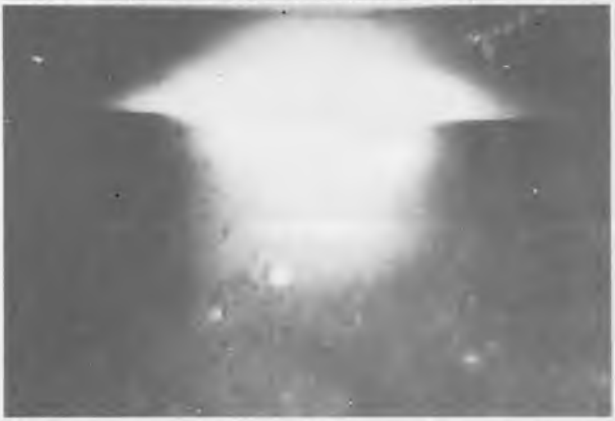

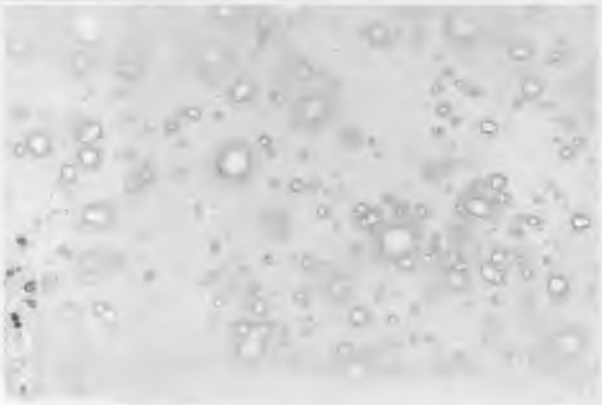

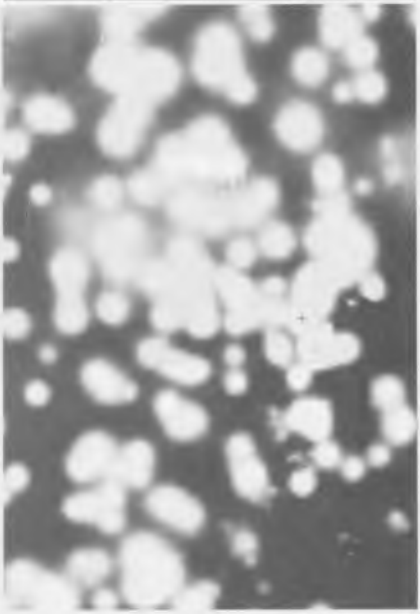

Foto 27

Foto 28

Foto 30

Foto 29

Foto 31

Foto 32

Foto 33

Foto 35

Foto 36

Foto 34

Foto 37

Foto 37A

Foto 39

Foto 38

Foto 40

Foto 41

Foto 42

Foto 45

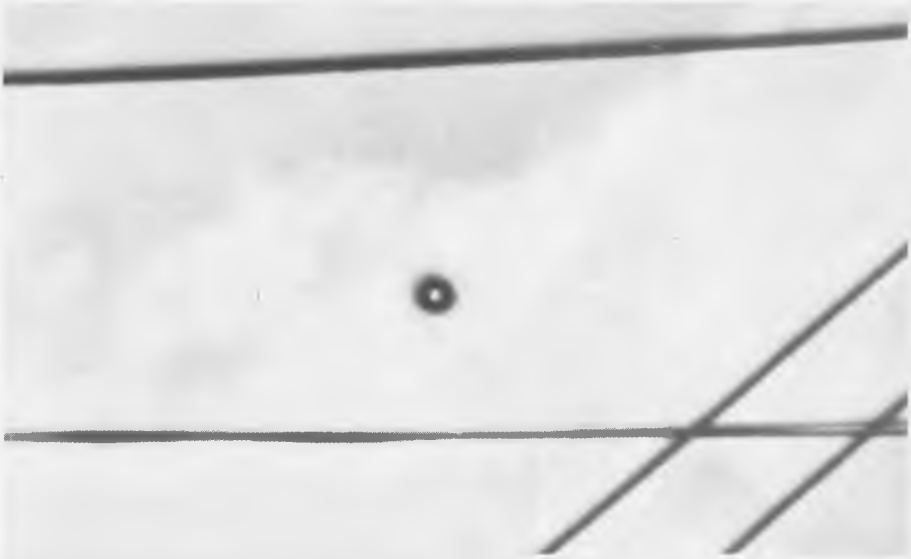

Foto 43

Foto 44

Foto 44A

Foto 45A

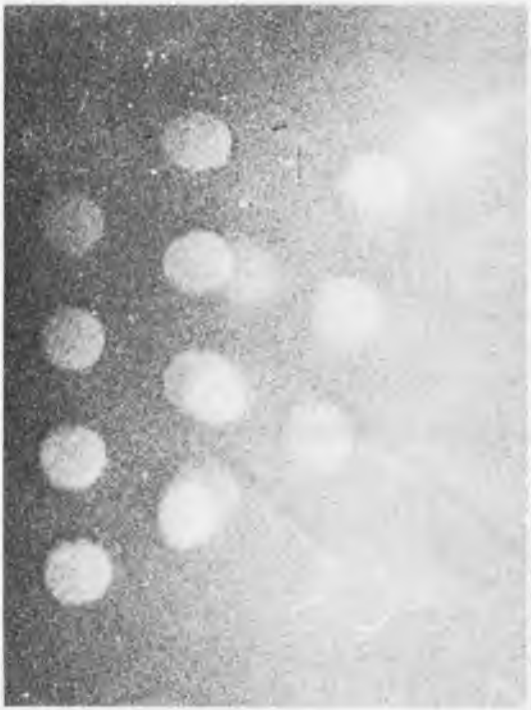

Foto 46A

Foto 47

Foto 47A

Foto 46

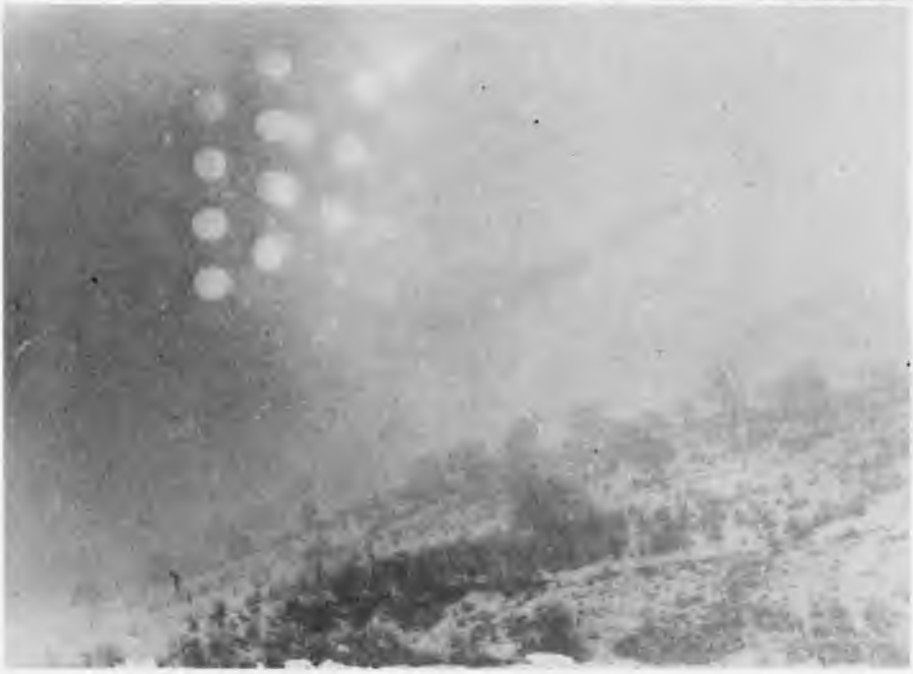

Foto 48
Foto 49

Foto 50

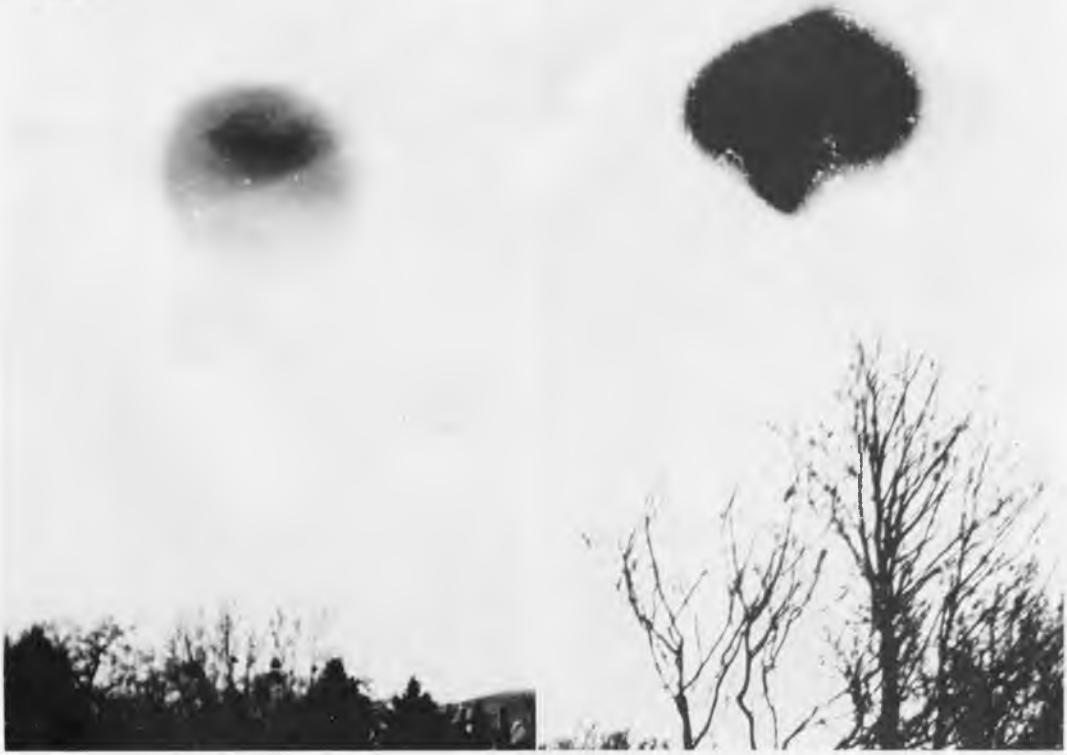

Foto 51

Foto 51A

Foto 52

Foto 53

Foto 54

Foto 55

Foto 55A

Foto 55B

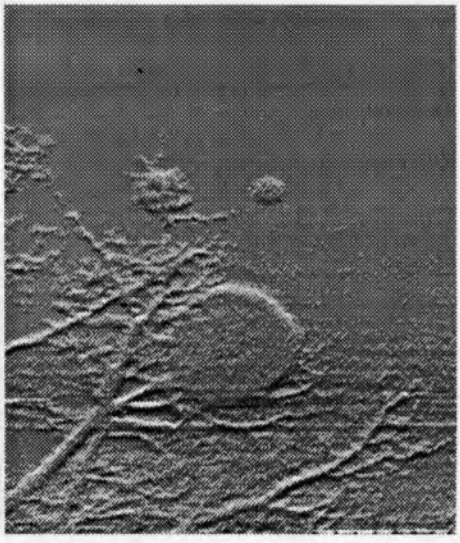

Foto 56A

Foto 58A

Foto 56

Foto 57

Foto 58

Foto 59

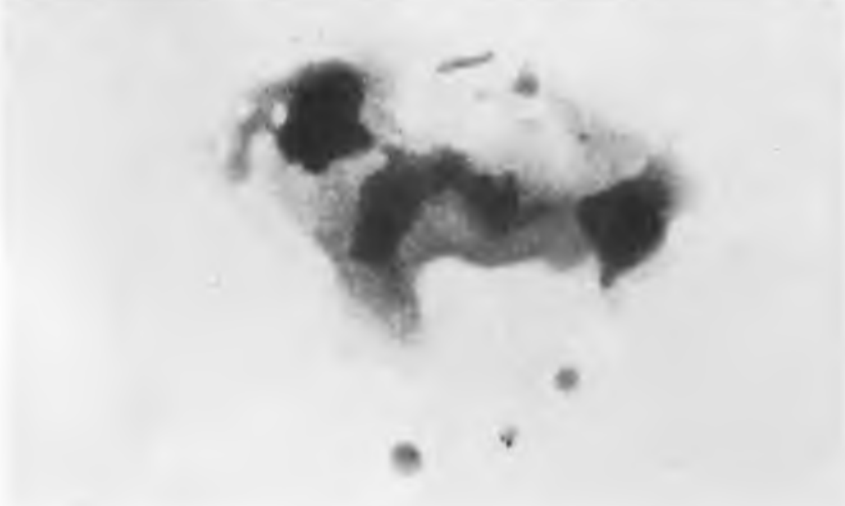

Foto 59A

Foto 60

Foto 61

Foto 62

Foto 62A

Foto 63

Foto 64

Foto 65

Foto 66

Foto 67

Foto 68

Foto 69

Foto 70

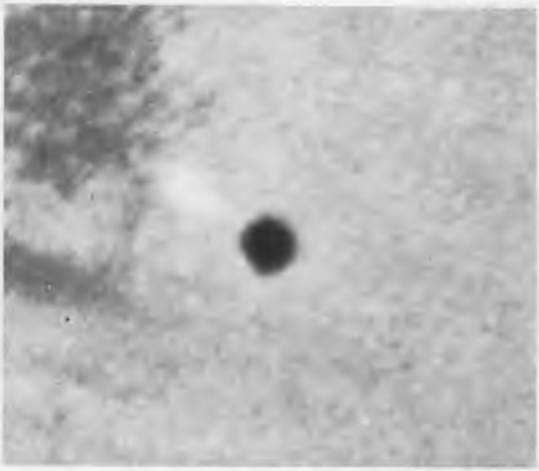

Foto 67A

Foto 68A

Foto 71

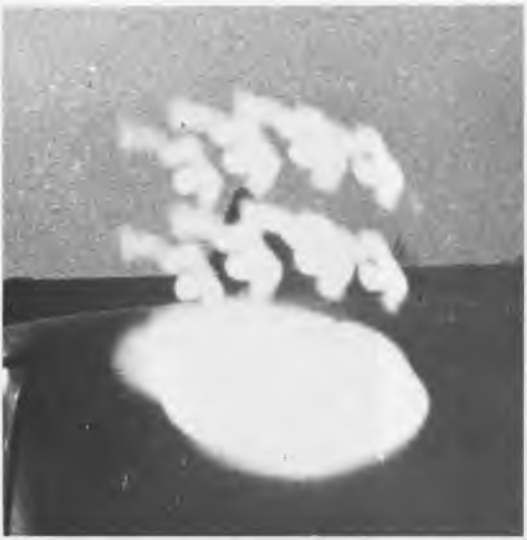

Foto 71A
Foto 71C

Foto 71B

Foto 71/1

Foto 72

Foto 73

Foto 75

Foto 73A

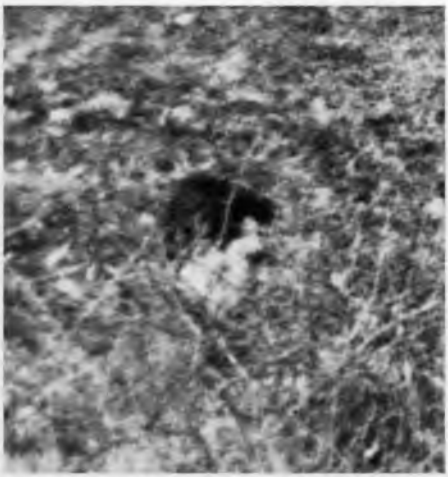

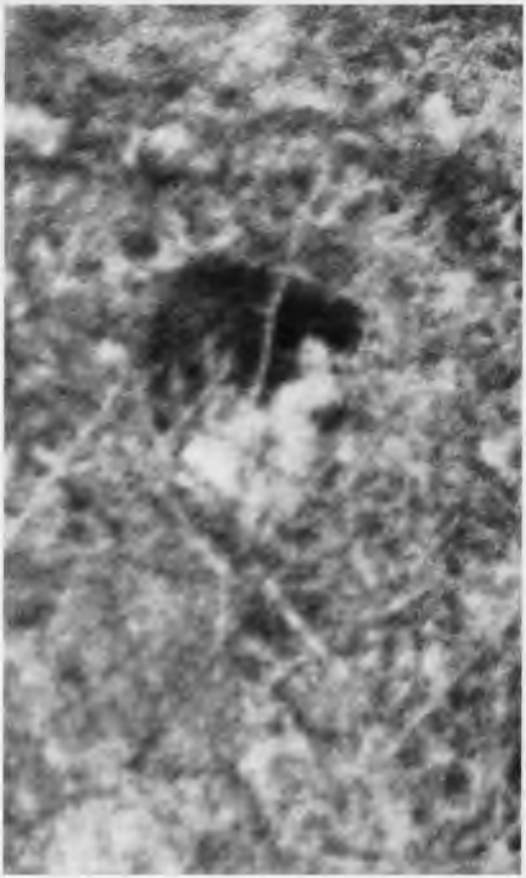

Foto 74

Foto 74A

Foto 75A

Foto 74B

Foto 76

Foto 76A

Foto 76B

Foto 77

Foto 77A

Foto 78
Foto 79

Foto 81
Foto 80

Foto 82

Foto 83

Foto 84

Foto 85

Foto 87(A)

Foto 86(B)

Foto 87(B)

Foto 88

Foto 89

Foto 91/0

Foto 88A

Foto 90A

Foto 89A

Foto 91A

Foto 90

Foto 91

Foto 92

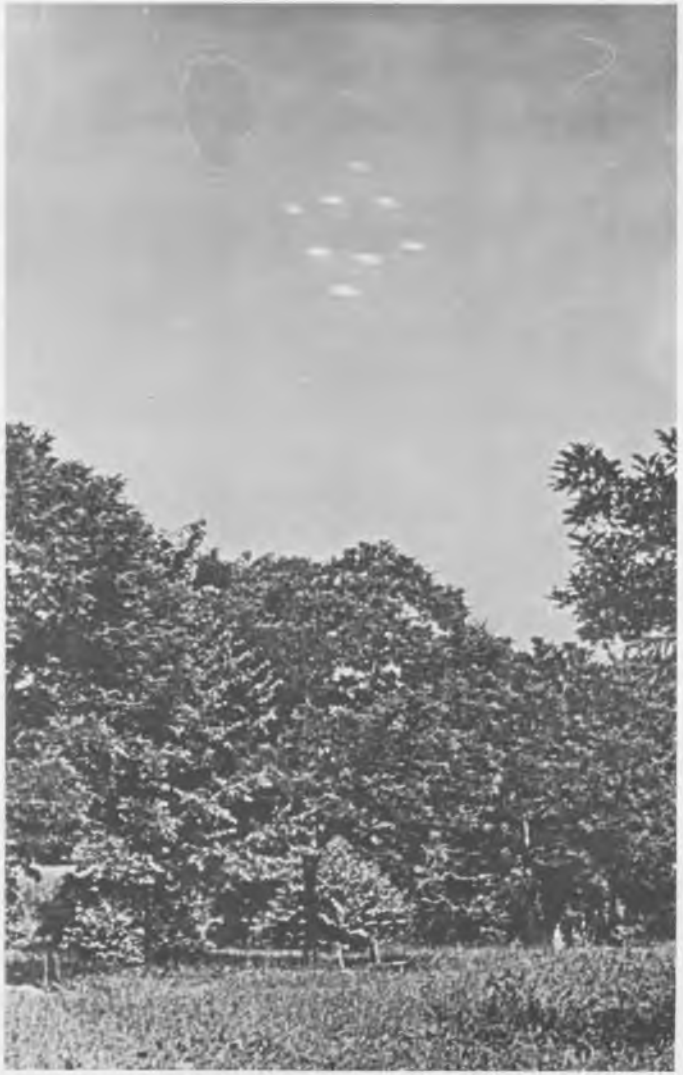

Foto 93

Foto 94

Foto 95

Foto 96

Foto 97

Foto 92A

Foto 93A

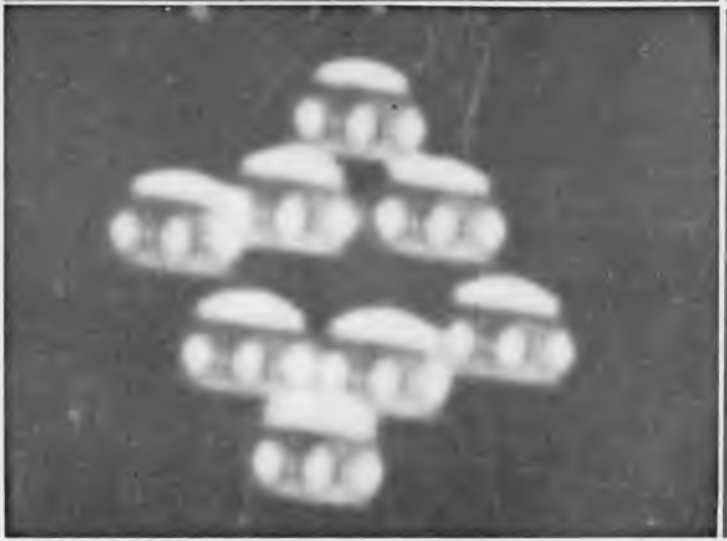

Foto 94A

Foto 95A

Foto 98

Foto 99

Foto 96A

Foto 97A

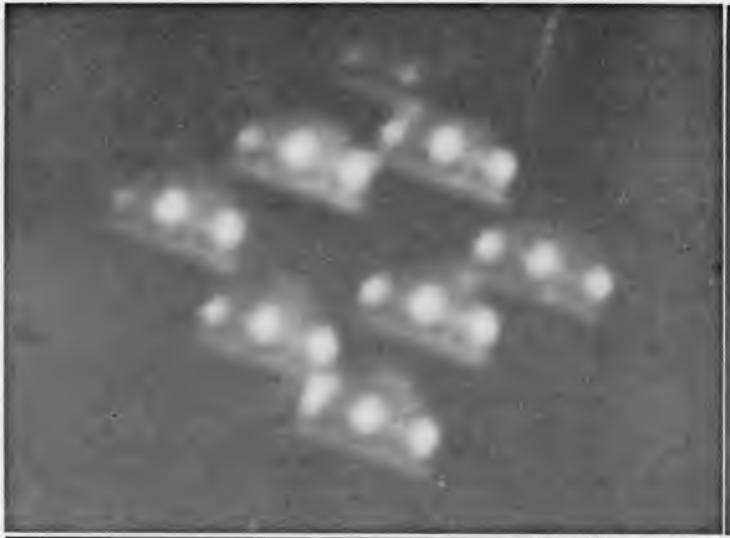

Foto 98A

Foto 99A

Foto 101

Foto 102

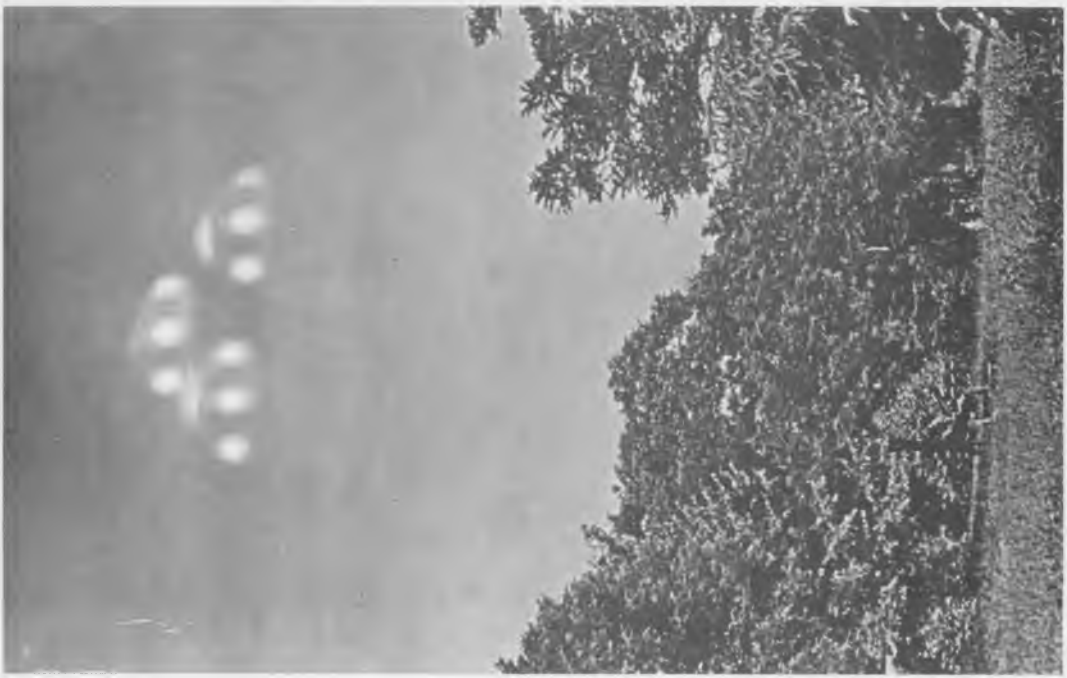

Foto 100

Interesul şi fascinaţia pe care Pădurea Hoia-Baciu, din imediata apropiere a Clujului, le exercită asupra unui număr surprinzător de persoane, de vîrste şi profesii foarte diferite, sînt deconcertante. Povestirile despre „Fenomenele de la Pădurea Hoia-Baciu", în majoritate cu accente suprarealiste şi chiar fantastice, se constituie într-o formă modernă de folclor. Pădurea Hoia-Baciu este deja o legendă vie şi tinde să devină un Triunghi Românesc al Bermudelor.

Prezentul volum monografic, ilustrat cu 149 imagini spectaculoase dintr-o colecţie de fotografii unică pe plan mondial, prezintă principalele cazuri şi observaţii de la Pădurea Hoia-Baciu, împreună cu rezultatele obţinute în această zonă de excepţie de diferite persoane, grupuri şi echipe de investigare, pe parcursul a peste 40 ani de cercetări.